

Lihona

**Zijn geweldige genade,
pp. 10, 12**

Waarom seminarie? pp. 20, 46, 48

**Ouders, neem de tijd om met
uw kinderen te praten, p 34**

**Kinderen, praat met je
ouders, p. 58**

MET DANK AAN HET MINNEAPOLIS INSTITUTE OF ARTS (MINNESOTA, VS), HET PUTNAM DANA MCWILLAN FUND, KOPIËREN NIET TOEGESTAAN

De verloochening door Petrus, Gerrit van Honthorst

'En bij het licht van het vuur zag een slavin [Petrus] zitten en zij keek hem scherp aan en zeide: Ook die was bij [Jezus]!

'Maar hij loochende het en zeide: Vrouw, ik ken Hem niet!

'En even daarna zag een ander hem en zeide:

Ook gij behoort tot hen! Maar Petrus zeide: Mens, ik niet!

'En ongeveer een uur later verzekerde een ander en zeide:

Inderdaad, ook die man was bij Hem(...) ...

'Maar Petrus zeide: Mens, ik weet niet, wat gij zegt! En terstond kraaide een haan.(...) ...

'En hij ging naar buiten en weende bitter' (Lucas 22:56–60, 62).

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: 'Hij is uit de dood herrezen!' — getuigenis van een profeet
President Thomas S. Monson

- 7** Huisbezoekboodschap: Liefhebben, waken en sterken

HOOFDARTIKELEN

- 12** De verzoening en de reis door het sterfelijk leven
Ouderling David A. Bednar
Hoe we dankzij de verzoening een beter mens kunnen zijn, meer goed kunnen doen en beter kunnen dienen dan onze verlangens en vermogens toelaten.

- 20** De zegeningen van het seminarie
Brittany Beattie
Jongeren wereldwijd vertellen hoe zij dankzij het seminarie tot Christus komen.

- 26** Een roeping voor een bekeerling
Helena Hannonen
Mijn familie en ik moesten ons vele opofferingen getroosten om mij mijn roeping als pianiste van de gemeente te laten vervullen. Maar ik ben blij dat we dat hebben gedaan.

- 30** De wijkraad aan het werk
LaRene Porter Gaunt

RUBRIEKEN

- 8** Notities aprilconferentie: Meer uit de algemene conferentie halen
Michael Barber en David Marsh

- 10** Wij spreken van Christus: Geweldige genade
Kristen Nicole Cardon

- 34** Ons gezin, ons thuis: Neem de tijd om te praten en te luisteren
Rosemary M. Wixom

- 38** Onder heiligen der laatste dagen

- 74** Kerknieuws

- 79** Ideeën voor de gezinsavond

- 80** Tot we elkaar weerzien: Hoop op de verzoening
Bisschop Richard C. Edgley

OP DE OMSLAG

Voor: *Houd Mij niet vast*, Minerva Teichert, met dank aan het Brigham Young University Museum of Art. Achter: *Ziet mijn handen* (detail), Jeff Ward.

42 Iedereen kent Bleck

Adam C. Olson

Blecks liefde voor basketbal is zowel een beproeving als een zegen geweest.

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstoppt.

Hint: kies de goede pagina.

46 Vraag en antwoord

Waarom zou ik deelnemen aan het seminarie als ik de Schriften zelfstandig kan bestuderen?

48 Waarom seminarie?

Zeven profeten spreken over de zegenen van het seminarie.

50 Seminarie in de jungle van Ecuador

Joshua J. Perkey

Hoe het seminarie in een nieuwe gemeente die hoofdzakelijk bestaat uit nieuwe bekeerlingen de jongeren heeft vervuld van getuigenis, kennis en geloof.

52 Wat komt er na het seminarie?

David W. Edwards

Kijk, je uitnodiging tot het seminarie.

53 Regel op regel: 2 Timoteüs 3:16-17**54 Stort niet neer**

Adam C. Olson

Een beetje zorg en aandacht kan grote problemen voorkomen.

57 Poster: In de Schriften stappen

48

58 Praaturtje

Hilary Watkins Lemon

Josie was verdrietig over wat er op school was gebeurd, maar erover praten hielp.

61 Hij brak de banden van de dood

Ouderling Patrick Kearon

De Heiland is gestorven en weer opgestaan, zodat wij met onze familie bij onze hemelse Vader kunnen wonen.

62 Jeugdwerk thuis: Jezus Christus leert mij de goede weg te kiezen**64 Muziek: Ik wil graag als Jezus worden**

Janice Kapp Perry

66 Zusters in naam en geloof

Heather Wrigley

Zusjes in Roemenië vertellen hoe zij elkaar in geloof sterken.

68 Bijzondere getuige: Wat kan ik doen om het plan te volgen dat mijn hemelse Vader voor mij heeft?

Ouderling Richard G. Scott

69 Mijn evangeliënormen**70 Voor jonge kinderen****81 Figuren uit het Boek van Mormon**

Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Hoofdredacteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofdredacteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Assistent-redacteurs: Susan Barrett, Ryan Carr
Redactiemedewerkers: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Hoofdontwerpers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Medewerkers ontwerp en productie: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:

Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: **Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.**

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2012 Vol. 112 No. 4. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

In deze uitgave staan verschillende artikelen die getuigen van de Heiland. Op JesusChrist.lds.org kunt u meer over Hem lezen.

VOOR JONGEREN

Verschillende artikelen in deze uitgave gaan over de zegeningen van het seminarie (zie pp. 20–25 en 46–53). Ga naar seminary.lds.org voor meer informatie.

VOOR KINDEREN

Ga naar liahona.lds.org als je het liedje 'Ik wil graag als Jezus worden' wilt beluisteren (zie pp. 64–65).

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Algemene conferentie, 8

Boek van Mormon, 38

Communicatie, 34, 58

Gebed, 41

Gehoorzaamheid, 54

Genade, 10, 12

Gezin, 34, 42, 58, 66

Hoop, 80

Inspiratie, 39, 40

Instituut, 52

Jezus Christus, 4, 10, 12, 61, 64, 70

Kerkroepingen, 26, 30

Muziek, 26, 64

Normen, 69

Opstanding, 4, 61, 62, 70

Raden, 30

Schriftstudie, 53, 57, 68

Seminarie, 20, 46, 48, 50

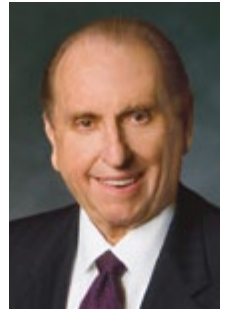
Verzoening, 4, 12, 61, 62, 80

Vorbereiding, 54

Zendingswerk, 42

IN UW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen op www.languages.lds.org.

President
Thomas S. Monson

‘Hij is uit de dood herrezen’

GETUIGENIS VAN EEN PROFEET

De onmiskenbare boodschap van het christendom is volgens president Thomas S. Monson dat Jezus van Nazaret uit de dood is herrezen. ‘De zekerheid van de opstanding schenkt iedereen de vrede die alle verstand te boven gaat’ (zie Filippenzen 4:7).¹

In de volgende passages verwoordt president Monson dankbaar zijn getuigenis van de opstanding van de Heiland en verklaart dat de overwinning van de Zoon op de dood garandeert dat alle kinderen van de Vader die op aarde hebben geleefd uit de dood zullen herrijzen.

Het leven na dit leven

‘Ik geloof dat geen van ons de volledige draagwijdte kan bevatten van wat Christus voor ons heeft gedaan in Getsemane, maar ik ben elke dag van mijn leven dankbaar voor het zoenoffer dat Hij voor ons heeft gebracht.

‘Hij had er op het laatste moment van af kunnen zien. Maar dat heeft Hij niet gedaan. Hij is onder alle dingen neergedaald, om alle dingen te kunnen redden. Daarmee gaf Hij ons leven na dit sterfelijke bestaan. Hij heeft ons gered van de val van Adam.

‘Ik ben Hem vanuit het diepst van mijn ziel dankbaar. Hij heeft ons geleerd hoe we moeten leven. Hij heeft ons geleerd hoe we moeten sterven. Hij heeft ons heil veilig gesteld.’²

De duisternis van de dood verdrijven

‘In bepaalde situaties, zoals bij zwaar lijden en ziekte, komt de dood als een engel van genade. Maar over het algemeen zien we hem als de vijand van het menselijk geluk.

‘De duisternis van de dood is altijd te verdrijven met het licht van de geopenbaarde waarheid. “Ik ben de

opstanding en het leven”, heeft de Meester gezegd. “Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.”

‘Deze geruststelling — ja, deze heilige zekerheid — dat het leven niet eindigt bij de dood, kan ons de vrede schenken die de Heiland beloofde toen Hij zijn discipelen verzekerde: “Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.”’³

Hij is hier niet

‘Onze Heiland was herrezen. De meest glorieus, vertroostende en geruststellende gebeurtenis in de menselijke geschiedenis had plaatsgevonden — de overwinning op de dood. De pijn en smart van Getsemane en Golgota waren uitgewist. Het heil van de mens was zeker gesteld. De val van Adam was tenietgedaan.

‘Het lege graf op die eerste paasmorgen was het antwoord op de vraag van Job: “Als een mens sterft, zou hij herleven?” En tot allen binnen het bereik van mijn stem verklaar ik dat een gestorven mens zal herleven. Dat weten we, omdat we het licht van geopenbaarde waarheid hebben.(...) ...

‘Geliefde broeders en zusters, in onze verdrietigste uren kunnen we grote vreugde putten uit de woorden die de engel op die eerste paasmorgen gesproken heeft: “Hij is hier niet, want Hij is opgewekt.”’⁴

Iedereen zal weer leven

‘We lachen, we huilen, we werken, we spelen, we hebben lief, we leven. En dan sterven we.(...) ...

‘En de dood zou onherroepelijk zijn, ware het niet voor die ene Mens en zijn bediening, namelijk Jezus van Nazaret. (...) ...

‘Hartgrondig en zielsdiep verhef ik mijn stem om als bijzondere getuige te verklaren dat God leeft. Jezus is zijn Zoon, de Eniggeborene van de Vader in het vlees. Hij is onze Verlosser, onze Bemiddelaar bij de Vader. Hij was het die aan het kruis gestorven is om voor onze zonden te boeten. Hij werd de eersteling van de opstanding. Omdat Hij leeft, zal iedereen herleven.’⁵

Getuigenis

‘Als de minste van zijn discipelen geef ik mijn persoonlijk getuigenis dat de dood is overwonnen; de overwinning op het graf is behaald. Mogen de woorden, geheiligd door Hem die ze vervuld heeft, bij iedereen bekend worden. Vergeet ze niet. Koester ze. Houd ze in ere. *Hij is opgewekt.*’⁶ ■

NOTEN

1. ‘Hij is opgewekt’, *Liahona*, april 2003, p. 7.
2. ‘Ten afscheid’, *Liahona*, mei 2011, p. 114.
3. ‘Dit is de tijd’ *Liahona*, januari 2002, p. 68; zie ook Johannes 11:25–26; 14:27.
4. ‘Hij is uit de dood verrezen!’ *Liahona*, mei 2010, p. 89, 90; zie ook Job 14:14; Matteüs 28:6.
5. ‘Ik weet dat mijn Verlosser leeft!’ *Liahona*, mei 2007, p. 24, 25.
6. *Liahona*, april 2003, p. 7.

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Besprek een paar citaten uit president Monsons boodschap en ga dan in op het getuigenis dat hij geeft van de ware betekenis van Pasen. U zou het gezin de volgende vragen kunnen stellen: ‘Wat betekent het voor u dat een profeet heden ten dage van deze waarheden getuigt? Hoe kunt u dat in uw eigen leven toepassen?’ Overweeg uw getuigenis te geven.

JONGEREN

Ik zal hem terugzien

Morgan Webecke

Papa gaf ieder van ons kinderen altijd een gevoel van eigenwaarde. Hij hield van ons en vergaf ons moeiteloos. Hij deed zijn best om het ons allemaal naar de zin te maken en liet duidelijk blijken dat hij het beste met ons voor had. Ik hield zielsveel van hem.

Toen ik in de zesde klas zat, kwam mijn vader om bij een auto-ongeluk. We waren er allemaal kapot van. Er was een groot gat in ons gezin geslagen. Papa was degene op wie ik leunde, bij wie ik terecht kon als ik met een probleem zat. In plaats van hulp te zoeken, hield ik vast aan mijn pijn en boosheid. Na verloop van tijd begon ik God de schuld te geven. Ik las niet meer in de Schriften en bidden wilde ik al helemaal niet. Ik ging alleen maar naar de kerk omdat mijn moeder dat wilde. Ik probeerde ver uit de buurt van mijn hemelse Vader te blijven.

Toen ging ik voor het eerst naar het jongevrouwenkamp. Ik vond het leuk om er nieuwe vriendinnen bij te krijgen, maar ik wilde nog steeds niet in mijn Schriften lezen. Op de laatste avond hadden we een getuigenisdienst. Ik voelde iets wat ik lange tijd niet had gevoeld: de Geest. Ik bewonderde de meisjes die opstonden en hun getuigenis gaven, maar ik bleef zitten omdat ik dacht dat ik er geen had. Plotseling kreeg ik het gevoel dat ik moest opstaan. Ik deed mijn mond open, hoewel ik mij afvroeg wat ik kon zeggen. Dus zei ik dat ik blij was dat ik op het jongevrouwenkamp was. En toen hoorde ik mijzelf zeggen dat ik wist dat Jezus Christus voor mij gestorven was en dat mijn hemelse Vader van mij hield en dat de kerk waar was.

Er kwam een zeldzaam fijn gevoel over mij. Door deze ervaring kan ik zeggen dat ik weet dat ik mijn vader weer zal terugzien, en wel dankzij de verzoening en opstanding van Jezus Christus.

KINDEREN

Hij leeft!

President Monson zegt dat iedereen zal opstaan uit de dood, omdat Jezus Christus is gestorven en is opgestaan uit de dood. Kijk naar de plaatjes hieronder. Schrijf een nummer in elk vakje om aan te geven in welke volgorde het allemaal is gebeurd.

Families kunnen voor eeuwig samen zijn omdat Jezus Christus uit de dood is opgestaan en leeft. Maak een tekening van je familie in het onderstaande vak.

Bestudeer dit materiaal met een gebed in uw hart en bespreek met de zusters die u bezoekt datgene wat u gepast vindt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

Liefhebben, waken en sterken

Evenals de Heiland dienen de huisbezoeksters één voor één (zie 3 Nephi 11:15). We weten dat we succesvol zijn in onze bediening van huisbezoekster als onze zusters kunnen zeggen: (1) mijn huisbezoekster laat mij geestelijk groeien; (2) ik weet dat mijn huisbezoekster zeer begaan is met mij en mijn gezin; en (3) als ik een probleem heb, weet ik dat mijn huisbezoekster actie onderneemt zonder dat ik dat hoeft te vragen.¹

Hoe kunnen wij als huisbezoeksters een zuster liefhebben, begeleiden en sterken? In hoofdstuk 7 van *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* staan negen suggesties waarmee huisbezoeksters hun zusters kunnen dienen:

- Bid dagelijks voor haar en haar gezin.
- Streef naar inspiratie om haar en haar gezin te leren kennen.
- Bezoek haar geregeld om te zien hoe het met haar gaat, en om haar te troosten en te sterken.
- Houd contact door bezoeken, telefoontjes, briefjes, e-mailtjes, sms'jes, en eenvoudige, vriendelijke gestes.
- Begroet haar in de kerk.
- Help haar bij een noodgeval, ziekte of een andere dringende zaak.
- Onderwijs haar in het evangelie vanuit de Schriften en de huisbezoekboodschappen.
- Inspireer haar door het goede voorbeeld te geven.

- Breng verslag uit aan een ZHV-leidster over uw werkzaamheden en het geestelijke en stoffelijke welzijn van de zuster.

Uit de Schriften

Lucas 10:38–39; 3 Nephi 11:23–26; 27:21

NOTEN

1. Zie Julie B. Beck, 'Wat ik hoop dat mijn kleindochters (en kleinzoons) over de ZHV zullen begrijpen', *Liahona*, Nov. 2011, p. 113.
2. *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. 112.
3. *Dochters in mijn koninkrijk*, 119–120.
4. Brigham Young, 'Remarks', *Deseret News*, 15 oktober 1856, p. 252.
5. Zie *Dochters in mijn koninkrijk*, 36–37.

Wat kan ik doen?

1. Hoe kom ik te weten wat de behoeften van mijn zusters zijn?
2. Hoe komen de zusters te weten dat ik zeer met hun begaan ben?

geloof, gezin, hulp

Onze geschiedenis

'Het huisbezoek is voor vrouwen in de kerk wereldwijd het middel geworden om lief te hebben, te voeden en te dienen — om "te handelen volgens de gevoelens die God in uw boezem heeft geplaatst", zoals Joseph Smith leerde.²

Een zuster die kort daarvoor weduwe was geworden, zei over haar huisbezoeksters: Ze luisterden. Ze troostten me. Ze huilden met me. En ze pakten me vast [en] trokken mij uit de diepe wanhoop en neerslachtigheid van die eerste eenzame maanden.³

Helpen met stoffelijke zaken is ook een vorm van dienen. In de algemene oktoberconferentie van 1856 deelde president Brigham Young mee dat de handkarpioniers op 435–595 km in diepe sneeuw waren gestrand. Hij riep de heiligen der laatste dagen in Salt Lake City op om ze te redden en 'nauwgezet aandacht te schenken aan die zaken die materieel van aard zijn.⁴

Lucy Meserve Smith schreef dat de vrouwen in de Tabernakel ter plekke hun warme onderrokken en kousen uittrokken en op de wagens laadden die naar de noodlijdende heiligen zouden gaan. Daarna zamelden ze bedengoed en kleding in voor de mensen die uiteindelijk zonder veel bezittingen Salt Lake City zouden bereiken. Ook werd er in de stad voor de arriverende handkarpioniers een gebouw opengesteld dat 'afgeladen was met proviand voor hen.⁵

Notities aprilconferentie

Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, (...) hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38).

Meer uit de algemene conferentie halen

Michael Barber en David Marsh
Afdeling leerplannen

Hoewel we 'amen' zeggen aan het eind van de laatste bijeenkomst van de algemene conferentie hoeft het spirituele feest daar niet te eindigen. Het kan voortduren als we de leringen van die conferentie bestuderen en toepassen. Dat is wat de profeten ons door de jaren aangeraden hebben. In 1946 drong president Harold B. Lee (1899–1973) er bij de leden op aan de conferentietoespraken 'in het komende halfjaar tot leidraad in hun dagelijks leven te nemen'. Hij legde uit: 'Dit zijn belangrijke zaken die de Heer goed acht om in deze tijd te openbaren aan zijn volk.'¹

In 1988 herhaalde president Ezra Taft Benson (1899–1994) die raad als

volgt: 'In de komende zes maanden hoort het conferentienummer van de *De Ster* naast uw standaardwerken te liggen en vaak te worden geraadpleegd.'²

Aan het eind van de algemene oktoberconferentie van 2008 heeft president Thomas S. Monson het belang van het bestuderen van de conferentietoespraken onderschreven. Hij zei toen: 'Mogen wij ons nog lang herinneren wat we tijdens deze algemene conferentie hebben gehoord. Alle boodschappen die we hebben gehoord, worden in de *Ensign* en de *Liahona* van volgende maand gepubliceerd. Ik spoor u aan om ze te bestuderen en de leringen te overpeinen.'³

Wat kunt u doen om de door u bestudeerde en overpeinsde conferentieboodschappen meer betekenis in uw leven te geven? De volgende suggesties kunnen u wellicht helpen in uw voorbereiding om open te staan voor de geïnspireerde woorden en ernaar te handelen:

Vorbereiding op inspiratie ontvangen. Of u de conferentietoespraken nu bekijkt, beluistert of leest, u dient uw hart en verstand open te stellen voor goddelijke inspiratie. Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft verklaard dat hoe goed een spreker zijn boodschap ook onder woorden brengt, 'de inhoud van de boodschap en de invloed van de Heilige Geest uiteindelijk alleen in het hart doordringen als de ontvanger daarvoor openstaat.' Hij legde uit dat openbaring ontvangen 'geestelijke, mentale en fysieke inspanning vereist en niet slechts passief luisteren.'⁴

De volgende ideeën kunnen u helpen om onderwijs van de Geest te ontvangen:

1. Maak tijd vrij en zorg dat u niet afgeleid kunt worden, zodat u geestelijke ingevingen kunt krijgen.
2. Bid om goddelijke leiding.
3. Schrijf de vragen en problemen op waarop u een antwoord of een oplossing zoekt.

De boodschappen begrijpen. De levende profeten en apostelen onderwijzen, leggen uit, sporen aan, waarschuwen en getuigen. Als u hun toespraken nauwkeurig bestudeert, zal dat u meer inzicht in hun boodschap geven. U kunt daarbij gebruikmaken van de volgende studiemethoden:

- *Vragen stellen.* Bijvoorbeeld: Wat zou de Heer willen dat ik leer uit deze boodschap? Hoe draagt deze toespraak ertoe bij dat ik een evangeliebeginsel of een Schrifttekst begrijp? Wat voor verhalen worden er gebruikt om de evangeliebeginselen te illustreren, en wat leer ik daarvan?

SCHRIJF HET OP EN DENK EROVER NA

'Dat geldt ook voor de ervaring die we net

hebben gehad. En misschien is er een zinsnede of een alinea die ons bijblijft en onze aandacht vasthoudt. Als dat het geval is, hoop ik dat we er een notitie van maken en erover nadenken, totdat we de betekenis ervan goed begrijpen en die met ons leven verweven.'

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), 'Een berouwvol en verslagen hart' *Liahona*, januari 2001, p. 103.

- *Een schema maken.* Schenk aandacht aan het schema dat de spreker hanteert. Deel de toespraak in stukken en schrijf een samenvatting waarin u uitlegt wat het belangrijkste idee is van elk stuk.
- *De verschillende elementen in de toespraak vaststellen.* Neem nota van zaken zoals leerstellingen, verhalen, waarschuwingen, opsommingen, getuigenissen, oproepen tot handelen, en beloofde zegeningen voor het opvolgen van de raad.
- *Bestudeer de toespraak meerdere malen.* Het is noodzakelijk om evangeliewaarheden meerdere malen te bestuderen om de volledige betekenis en belangrijkheid te bevatten.

Schrijf de nieuwe inzichten op die u krijgt elke keer als u de toespraak leest.

Handel naar wat u leert. Als u de toespraken onder gebed bestudeert, zult u zien hoe de boodschappen op u van toepassing zijn. U kunt weten hoe u veranderingen kunt aanbrengen die ertoe doen door uzelf vragen te stellen zoals: wat wil de Heer dat ik doe met wat ik leer? En: wat heb ik geleerd dat mij van pas zal komen in mijn gezin, baan of kerkroeping? Schrijf de ingevingen op zodat u ze niet vergeet. Daardoor zult u geïnspireerd worden om de leringen na te leven en zult u de beloofde zegeningen ontvangen.

De algemene conferentie is de tijd dat de Heer zijn wil via zijn dienstknechten aan u openbaart. President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft verklaard: 'Er is naast de standaardwerken geen tekst of boek dat zo'n belangrijke plaats in uw thuisbibliotheek behoort in te nemen — niet omdat ze goed geformuleerd zijn of uitzonderlijk voorgedragen, maar vanwege de ideeën die de weg naar het eeuwige leven verduidelijken.'⁵ ■

NOTEN

1. Harold B. Lee, Conference Report, april 1946, p. 68.
2. Ezra Taft Benson, 'Come unto Christ, and Be Perfected in Him', *Ensign*, mei 1988, p. 84.
3. Thomas S. Monson, 'Tot we elkaar weerzien', *Liahona*, november 2008, p. 106.
4. David A. Bednar, 'Zoek wetenschap door geloof', *Liahona*, september 2007, pp. 17, 20.
5. Spencer W. Kimball, *In the World but Not of It*, Brigham Young University Speeches of the Year (14 mei 1968), p. 3.

U kunt de toespraken van de algemene conferentie lezen, bekijken of beluisteren op conference.lds.org.

IN DE KRACHT VAN DE HEER

'Als we ons door geloof in de Heer Jezus Christus en gehoorzaamheid aan zijn evangelie stap voor stap verbeteren, om kracht bidden en onze houding en aspiraties verbeteren, zullen we succes hebben in de kudde van de goede Herder. Daar is discipline, training, inspanning en kracht voor nodig. Maar de apostel Paulus getuigde: "Ik vermag alle dingen in [Christus], die mij kracht geeft." (Filippenzen 4:13).'

President Howard W. Hunter (1907–1995), 'Developing Spirituality', *Ensign*, mei 1979, p. 26.

GEWELDIGE genade

Kristen Nicole Cardon

Ik steunde elke dag op de genade van Jezus Christus.

We spreken in onze bijeenkomsten niet vaak over genade', zei mijn docent religie aan de Brigham Young University, 'maar wij, heiligen der laatste dagen, geloven *wel degelijk* in genade.'

Dat was ik met hem eens, ik kon mij geen enkele jongevrouwen- of zondagschoolles over genade herinneren, maar ik moest wel terugdenken aan mijn middelbareschooltijd, toen ik in het schoolkoor zat en 'Amazing Grace' [geweldige genade] zong.

Geweldige genade! (Hoe zoet is het geluid!)

*Dat een zondaar als mij redde
Ik was eens verloren, maar nu ben ik gevonden*

Ik was blind, maar nu kan ik zien.¹

'Genade is de kracht Gods die uit de verzoening van Jezus Christus voortkomt', ging mijn docent verder. 'Genade kun je onderverdelen in vier krachten: opstanding, verlossing, genezing en versterking.' Daarop begon hij elke kracht uit te leggen, maar ik zat met mijn

gedachten alweer ergens anders.

Datzelfde schoolkoor was op een keer naar Californië (VS) gereisd om mee te doen aan een korenfestival. Ik had vlak voor vertrek keelpijn gekregen, en dat betekende dat ik niet mee kon zingen op het festival — of als ik dat toch deed, zou het niet om aan te horen en bovendien pijnlijk zijn. Ik vroeg mijn vader om een zalving en bad daarna de hele dag om genezing.

Misschien begreep ik die dag niet helemaal dat ik, toen ik met een volledig genezen keel op het festival zong, zong over de kracht die mij de dag daarvoor had genezen. De verzoening van de Heiland was mij die dag tot zegen geweest; zijn genade was de bron van mijn genezing.

En Hij zal uitgaan en pijnen en benauwingen en allerlei verzoeking doorstaan; en wel opdat het woord wordt vervuld dat zegt dat Hij de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich zal nemen' (Alma 7:11).

Na de middelbare school ging ik studeren en wist ik niet waar ik het zoeken moest, zoveel colleges als ik te lopen

had, en de nieuwe indrukken van het op kamers gaan met vijf kamergenotes.

Het was in die tijd dat ik meer begrip kreeg van de versterkende en helpende kracht van Christus' genade. Ik besteedde mijn dagen aan werken en leren, maar ik verliet mij op mijn dagelijkse gebeden, waarin ik mijn hemelse Vader smeekte mij de kracht te geven om mijn taken te voltooien. Naarmate het schooljaar vorderde, ontdekte ik tot mijn vreugde dat ik dankzij de versterkende en helpende kracht van Christus' verzoening niet alleen goed functioneerde, maar zelfs zonder moeite.

'Ik vermag alle dingen in [Christus], die mij kracht geeft' (Filippenzen 4:13).

Hoewel de twee andere aspecten van zijn genade — de opstanding en de volheid van zijn verlossing — nog in het verschiet liggen, verlaat ik mij nog dagelijks op de verzoening van Jezus Christus. Genade, de kracht Gods die voortkomt uit de verzoening van Jezus Christus, heeft mij genezen en versterkt. Doordat ik probeer Gods geboden te gehoorzamen en mij aan zijn wil te onderwerpen, ontvang ik hemelse hulp die mijn eigen kunnen ver overtreft.

'Want we weten dat wij, na alles wat wij kunnen doen, door de genade worden gered' (2 Nephi 25:23). ■

NOOT

1. John Newton, "Amazing Grace," *Olney Hymns* (1779), nr.41.

HOE IS DE GENADE VAN DE HEER VAN INVLOED OP ONS LEVEN?

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen beantwoordt deze vraag in 'De verzoening en de reis door het sterfelijk leven' in deze uitgave op p.12:

- 'De Heer verlangt, door zijn verzoening en door de macht van de Heilige Geest, in ons te *leven* — ons niet alleen te leiden, maar ook bij te dragen tot onze zelfverwezenlijking.'
- 'Wilskracht, vastberadenheid, motivatie, goede planning en doelstellingen zijn noodzakelijk, maar zijn uiteindelijk onvoldoende om deze reis door het sterfelijk leven met goed gevolg te voltooien. We moeten echt gaan vertrouwen op 'de verdiensten en de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias' (2 Nephi 2:8).'
- 'De helpende kracht van de verzoening geeft ons de kracht om goed te doen en te zijn, om beter te dienen dan onze verlangens en onze capaciteiten toelaten.'

Overweeg in uw dagboek op te schrijven en in uw gezin te vertellen hoe de genade van de Heer u genezen, geholpen en gesterkt heeft.

Ouderling
David A. Bednar

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Het voornaamste doel van het evangelie van onze Heiland is kort samengevat door president David O. McKay (1873–1970): ‘Het doel van het evangelie is (...) om slechte mensen goed te maken en goede mensen beter, en de menselijke aard te veranderen.’¹ Aldus is het doel van de reis door het sterfelijk leven te vorderen van slecht naar goed naar beter en de machtige verandering te ervaren — onze gevallen staat te veranderen (zie Mosiah 5:2).

De verzoening

EN DE REIS DOOR HET STERFELIJK LEVEN

De helpende kracht van de verzoening geeft ons de kracht om een beter mens te zijn en meer goed te doen en te dienen dan onze verlangens en onze capaciteiten toelaten.

Het Boek van Mormon is onze reisgids op het pad van slecht naar goed naar beter en bij onze inspanningen om een verandering van hart door te maken. Koning Benjamin onderwijst in de reis door het sterfelijk leven en de rol van de verzoening om die reis succesvol af te leggen: ‘Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat vanaf de val van Adam is geweest, en zal dat voor eeuwig en altijd zijn, tenzij hij zich overgeeft aan de ingevingen van de Heilige Geest *en de natuurlijke mens aflegt en een heilige wordt* door de verzoening van Christus, de Heer’ (zie Mosiah 3:19; cursivering toegevoegd).

Ik wil uw aandacht vestigen op twee specifieke zinsneden. Ten eerste: ‘de natuurlijke mens aflegt.’ De reis van slecht naar goed is het proces waarmee we de natuurlijke mens in ons afleggen. In het sterfelijk leven worden we alle verleid door het vlees. De elementen waaruit ons lichaam is geschapen, zijn van nature gevallen en daardoor onderhevig aan de krachten van zonde, verderf en dood. Maar we kunnen ons vermogen, waarmee we de verlangens van het vlees en verleidingen ‘door de verzoening van Christus’ overwinnen, vergroten. Als we fouten maken, als we overtreden en zondigen, kunnen we ons bekeren en rein

worden door de verlossende kracht van de verzoening van Jezus Christus.

Ten tweede: 'een heilige wordt.' Deze zinsnede omschrijft de voortzetting en het tweede deel van de levensreis, namelijk 'goede mensen beter' maken of met andere woorden meer op een heilige gaan lijken. Dit tweede deel van de reis, dit proces waarmee we van goed naar beter gaan, is een onderwerp dat we niet vaak genoeg bestuderen of prediken, en evenmin adequaat begrijpen.

Ik vermoed dat veel leden van de kerk veel meer vertrouwd zijn met de essentie van de verlossende en reinigende kracht van de verzoening dan met de versterkende en helpende kracht. Het is goed om te weten dat Jezus Christus naar de aarde is gekomen om voor ons te *sterven* — dat is fundamenteel en elementair aan de leer van Christus. Maar we dienen het ook te waarderen dat de Heer verlangt om door zijn verzoening en de macht van de Heilige Geest in ons te *leven* — ons niet alleen te leiden, maar ook bij te dragen tot onze zelfverwezenlijking.'

De meesten van ons begrijpen dat we na een fout hulp nodig hebben om de gevolgen van de zonde in ons leven teniet te doen. De Heiland heeft de prijs voldaan en heeft het ons mogelijk gemaakt om rein te worden door zijn verlossende kracht. De meesten van ons begrijpen dat de verzoening voor zondaars is. Ik ben er echter niet zeker van dat we begrijpen en beseffen dat de verzoening ook voor heiligen is — voor goede mannen en vrouwen die gehoorzaam, waardig en gewetensvol zijn, en die ernaar streven om een beter mens te worden en getrouw te dienen. Misschien geloven we ten onrechte dat we de reis van goed naar beter en naar heiligheid helemaal alleen moeten maken door onze mentale moed, wilskracht en discipline aan te spreken, en onze duidelijk ontoreikende capaciteiten in te zetten.

Het evangelie van de Heiland draait niet louter om het mijden van slechte zaken; het draait in essentie ook om goed doen en goed worden. En de verzoening biedt ons de hulp om het slechte te overwinnen en te mijden én om goed te doen en goed te worden. De hulp van de Heiland staat

ons de hele sterfelijke reis ter beschikking — van slecht naar goed naar beter en om een verandering in de kern van ons wezen aan te brengen.

Ik bedoel daarmee niet dat de verlossende en helpende krachten van de verzoening afzonderlijk en verschillend zijn. Deze twee dimensies van de verzoening houden verband met elkaar en vullen elkaar aan; ze behoren beide te functioneren gedurende alle fases van de levensreis. En het is voor ieder van ons van eeuwig belang om in te zien dat *beide* van deze essentiële elementen van de levensreis — zowel de natuurlijke mens afleggen als een heilige worden, zowel het slechte overwinnen als goed worden — worden bewerkstelligd door de kracht van de verzoening. Wilskracht, vastberadenheid, motivatie, goede planning en doelstellingen zijn noodzakelijk, maar zijn uiteindelijk onvoldoende om deze reis door het sterfelijk leven met goed gevolg te voltooien. We moeten echt gaan vertrouwen op 'de verdiensten en de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias' (2 Nephi 2:8).

Genade en de helpende kracht van de verzoening

Uit de Bible Dictionary leren we dat het woord *genade* in de Schriften vaak gebruikt wordt om te wijzen op een versterkende, helpende kracht.

'[*Genade* is] een woord dat vaak in het Nieuwe Testament voorkomt, vooral in de brieven van Paulus. De belangrijkste betekenis van het woord is: *goddelijke middelen van hulp of kracht*, door middel van de overvloedige barmhartigheid en liefde van Jezus Christus.

Door de genade van de Heer Jezus, die door zijn zoenoffer mogelijk wordt gemaakt, kan de mens onsterfelijk worden, waarbij ieder zijn lichaam na de dood terugkrijgt in een onsterfelijke toestand. *En door middel van de genade van de Heer kunnen mensen* door geloof in de verzoening van Jezus Christus en door bekering van hun zonden, *de kracht en de hulp ontvangen om de goede werken te verrichten die zij anders, op eigen kracht, niet hadden kunnen verrichten. Deze*

genade is een helpende kracht die mensen in staat stelt om het eeuwig leven te krijgen en verhoogd te worden na zich tot het uiterste ingezet te hebben.²

Genade is de goddelijke bijstand en hemelse hulp die ieder van ons hard nodig heeft om voor het celestiale koninkrijk in aanmerking te komen. Aldus geeft de helpende kracht van de verzoening ons de

Nephi bad niet of zijn omstandigheden konden worden veranderd. Nee, hij bad om de kracht waarmee hij zelf zijn omstandigheden kon veranderen.

kracht om goed te doen en te zijn, om beter te dienen dan onze verlangens en onze capaciteiten toelaten.

Als ik het woord *genade tegenkom in mijn Schriftstudie zet ik daar vaak de term 'helpende kracht' voor in de plaats*. Denk bijvoorbeeld aan het vers dat we allemaal kennen: 'Want we weten dat wij, na alles wat wij kunnen doen, door de genade worden gered' (2 Nephi 25:23). Ik ben van mening dat dit belangrijke aspect van de verzoening ons duidelijker zal worden als we voor het woord *genade* 'schragende en versterkende kracht' in de plaats zetten.

Illustraties en implicaties

Het doel van de reis door het sterfelijk leven is van slecht naar goed naar beter over te gaan en onze gevallen staat af te leggen. Het Boek van Mormon bevat vele voorbeelden van discipelen en profeten die zich bewust waren van de helpende kracht van de verzoening, die deze begrepen en er tijdens hun levensreis door waren veranderd.

Als we deze heilige kracht beter gaan begrijpen, zal dat ons evangelisch perspectief in grote mate verruimen en verrijken. Zo'n perspectief zal ons op opmerkelijke manieren veranderen.

Nephi is een voorbeeld van iemand die de helpende kracht van de Heiland kende, begreep en erop vertrouwde. U herinnert zich dat de zoons van Lehi naar Jeruzalem waren teruggekeerd om Ismaël en zijn gezin voor hun zaak te winnen. Laman en anderen in het gezelschap dat daarna met Nephi uit Jeruzalem de wildernis introk, rebelleerden en Nephi spoorde zijn broers aan om geloof in de Heer te hebben. Het was op dit punt in hun reis dat Nephi's broers hem vastbonden en zijn dood beraamden. Let op het

gebed van Nephi: 'O Heer, wil mij, naar mijn geloof in U, uit de handen van mijn broeders bevrijden; ja, *geef mij kracht dat ik deze banden waarmee ik ben gebonden, mag verbreken*' (1 Nephi 7:17; cursivering toegevoegd).

Weet u waar ik hoogstwaarschijnlijk om had gebeden als ik door mijn broers zou zijn vastgebonden? 'Wilt U mij alstublieft nú uit deze rotzooi halen!' Ik vind het vooral interessant dat Nephi niet bad of God zijn omstandigheden wilde veranderen. Nee, hij bad voor de kracht om zelf zijn omstandigheden te veranderen. En ik geloof dat hij juist op deze manier bad omdat hij de helpende

kracht van de verzoening kende, begreep en had ervaren.

Ik denk niet dat de koorden waarmee Nephi was vastgebonden op magische wijze van zijn polsen en armen zijn gevallen. Ik vermoed eerder dat hij met het doorzettingsvermogen en de lichamelijke kracht gezegend werd die zijn eigen kracht te boven gingen, en dat hij toen 'in de kracht des Heren' (Mosiah 9:17) aan de koorden trok en wrong en sjarde, en uiteindelijk letterlijk in staat was om de koorden te breken.

De implicatie van deze episode is duidelijk voor ieder van ons. Doordat u en ik de helpende kracht van de verzoening gaan begrijpen en gebruiken, zullen we bidden om de kracht om zelf onze omstandigheden te veranderen, niet om dat aan God over te laten. We gaan dan handelen in plaats van met ons te laten handelen, dan zijn we actief in plaats van passief (zie 2 Nephi 2:14)

Overweeg het voorbeeld in het Boek van Mormon waarin Alma en zijn volk door Amulon werden vervolgd. De stem van de Heer kwam tot dit goede volk in hun ellende en sprak:

'Ik [zal] de lasten verlichten, die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze zelfs niet op uw rug kunt voelen.(...) ...

'En nu geschiedde het dat de lasten die Alma en zijn broeders waren opgelegd, licht werden gemaakt; ja, *de Heer versterkte hen*, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij onderwierpen zich welgemoed en met geduld aan de gehele wil des Heren' (Mosiah 24:14–15; cursivering toegevoegd).

Wat werd er in deze episode veranderd? Het was niet de last die lichter werd; het volk werd niet onmiddellijk verlost van de problematische gevolgen van de vervolging. Maar

Alma en zijn volgelingen werden gesterkt, en hun toegenomen vermogens en krachten maakten de last die zij droegen lichter. Deze goede mensen werden gesterkt door de verzoening, zodat ze konden *handelen* en invloed op hun omstandigheden konden *uitoefenen*. En 'in de kracht des Heren' werden Alma en zijn volk veilig naar het land Zarahemla geleid.

U vraagt zich misschien af wat deze episode met Alma en zijn volk tot een voorbeeld maakt van de helpende kracht van de verzoening. Het antwoord wordt gevonden in een vergelijking van Mosiah 3:19 en Mosiah 24:15.

'En de natuurlijke mens aflegt en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Heer en wordt 'als een kind: onderwerpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig, vol liefde, gewillig zich te onderwerpen aan alles wat de Heer goeddunkt hem op te leggen, ja, zoals een kind zich aan zijn vader onderwerpt' (Mosiah 3:19; cursivering toegevoegd).

Als we vorderingen maken op de reis

De stem van de Heer kwam tot Alma en zijn volk in hun ellende en sprak: 'Tevens zal Ik de lasten verlichten die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze zelfs niet op uw rug kunt voelen.'

door het sterfelijk leven van slecht naar goed naar beter, als we de natuurlijke mens in ons afleggen, en als we ernaar streven een heilige te worden en ons wezen verandering ondergaat, geven de eigenschappen genoemd in dit vers aan tot wat voor persoon u en ik ons aan het ontwikkelen zijn. We worden meer als een kind, onderworpen, geduldiger, gewilliger ons te onderwerpen.

Laten we die eigenschappen in Mosiah 3:19 eens vergelijken met de eigenschappen waarmee Alma en zijn volk werden omschreven: 'En zij *onderwierpen* zich welgemoed en *met geduld aan de gehele wil des Heren*' (Mosiah 24:15; cursivering toegevoegd).

Ik vind de overeenkomsten tussen de eigenschappen in deze verzen treffend en een aanwijzing dat Alma en zijn volk betere mensen aan het worden waren door de helpende kracht van de verzoening van Christus de Heer.

U herinnert zich het verhaal over Amulek in Alma 14. In dit incident waren vele getrouwe heiligen de vuurdood gestorven, en deze twee dienstknechten van de Heer waren gevangengezet en geslagen. Overweeg deze smeekbede van Alma toen ze in de gevangenis zaten: O Heer, *geef ons kracht* naar ons geloof, dat in Christus is, ja, tot bevrijding' (Alma 14:26 cursivering toegevoegd).

Ook hier zien we Alma's begrip van en vertrouwen in de helpende kracht van de verzoening weerspiegeld in zijn smeekbede. En zie wat het gevolg van zijn gebed was:

'En zij verbraken de touwen waarmee zij gebonden waren; en toen de mensen dat zagen, begonnen zij weg te vluchten, omdat zij door de vrees voor vernietiging werden bevangen.(...) ...

En Alma en Amulek kwamen uit de gevangenis tevoorschijn, en zij waren ongedeerd, want *de Heer had hun kracht geschonken* volgens hun geloof, dat in Christus was' (Alma 14:26, 28; cursivering toegevoegd).

Nogmaals zijn we getuige van de helpende kracht in het leven van goede mensen die kampen met het kwaad en ernaar streven om nog beter te worden en doeltreffender 'in de kracht des Heren' te dienen.

Ook leren we veel uit nog een voorbeeld uit het Boek van Mormon. In Alma 31 geeft Alma leiding aan een zending om de afvallige Zoramieten terug te winnen, die hun Rameumptom hadden gebouwd en daarop een voorgeschreven, hoogmoedig gebed uitspraken.

Let op het verzoek om kracht in Alma's gebed: 'O Heer, wilt Gij mij *kracht geven*, opdat ik dit leed, dat mij wegens de ongerechtigheid van dit volk zal treffen, met geduld zal kunnen doorstaan' (Alma 31:31; cursivering toegevoegd).

Alma bidt ook dat zijn zendingscollega's dezelfde zegen mogen ontvangen: 'O Heer, wilt Gij hun *kracht geven*, opdat zij hun leed, dat hen wegens de ongerechtigheid van dit volk zal treffen, zullen kunnen dragen' (Alma 31:33; cursivering toegevoegd).

Alma bad niet dat ze geen leed zouden hebben. Hij wist dat hij een gevolmachtigde van de Heer was, en hij bad om de kracht om te handelen en zijn situatie te beïnvloeden.

Het kernpunt van dit voorbeeld staat in het laatste vers van Alma 31: [De Heer] gaf hun ook kracht, zodat zij generlei benauwingen zouden lijden, *die niet zouden worden verzwoegen door de vreugde in Christus*. Nu was dat volgens het gebed van Alma, en wel omdat hij in geloof bad' (vers 38; cursivering toegevoegd).

De benauwingen werden niet weggenomen. Maar Alma en zijn collega's werden gesterkt en gezegend door de helpende kracht van de verzoening, zodat zij 'generlei benauwingen zouden lijden die niet zouden worden verzwoegen door de vreugde in Christus'. Wat een geweldige zegen. En een les die we allemaal zouden moeten leren.

Voorbeelden van de helpende kracht komen niet alleen in de Schriften voor. Daniel W. Jones was in 1830 in Missouri (VS) geboren en in 1851 in Californië (VS) tot de kerk toetreden. In 1856 nam hij deel aan de reddingsactie voor de handkarkonvooien die in Wyoming in de sneeuw waren gestrand. Toen de reddingsbrigade de noodlijdende heiligen had gevonden, zoveel mogelijk hulp had geboden en de zieken en zwakken op transport naar Salt Lake City had

gezet, boden Daniel en verschillende andere jonge mannen aan achter te blijven en de bezittingen van het konvooi te bewaken. Het rantsoen waar Daniel en zijn metgezellen op moesten leven, was karig en al snel op. Het volgende citaat uit het dagboek van Daniel Jones werpt licht op de gebeurtenissen die volgden.

‘Er was al snel zo weinig wild dat we niets konden doden. We aten al het schrale vlees op, dat de honger niet echt stilde. Dat was al snel op, ons restten alleen de huiden. Die probeerden we op te eten. Veel ervan werd gekookt en gegeten zonder specerijen en we werden er allemaal ziek van.(...) ...

‘Het zag er niet best voor ons uit, want alles wat we hadden, waren de schrale rauwe huiden van gestorven vee. We vroegen de Heer wat we moesten doen. De broeders morden niet, maar vertrouwden op God. (...) Uiteindelijk kreeg ik een idee en vertelde de anderen hoe ze de huiden moesten koken; hoe ze het haar er af konden schrapen en branden; dat had tot gevolg dat de slechte smaak verdween die het uitwassen ze gaf. Na de huiden te hebben geschraapt, kook die dan een uur in ruim water, waarna het water, dat alle lijm eruit had gekookt, werd weggegooid. Was en schraap de huid daarna grondig, was die in koud water, kook die nogmaals tot er gelei ontstaat, laat dat koud worden, en bestrooi het daarna met een beetje suiker. Dat was heel wat werk, maar we hadden toch niet veel te doen en het was beter dan sterven.

‘We vroegen de Heer onze maag te zegenen, *zodat die bestand zouden zijn tegen dit voedsel.* (...) Iedereen leek van dit feestmaal te genieten. We hadden drie dagen niet gegeten, voordat we deze tweede poging waagden. We aten deze delicatessie ongeveer zes weken lang en genoten ervan.’³

In die omstandigheden had ik waarschijnlijk om ander voedsel gebeden: ‘Hemelse Vader, wilt u ons zegenen met een kwartel of een bizon.’ Ik zou er waarschijnlijk niet aan hebben gedacht om te bidden dat mijn maag gesterkt zou worden en bestand zou zijn tegen het voedsel dat

we hadden. Waar was Daniel W. Jones zich van bewust? Hij was zich bewust van de helpende kracht van de verzoening van Jezus Christus. Hij bad niet of er verandering in zijn omstandigheden mocht komen. Hij bad om de kracht om het beste te maken van zijn omstandigheden. Net zoals Alma en zijn volk, Amulek en Nephi waren gesterkt, had Daniel W. Jones het geestelijke inzicht om te weten waarom hij moest vragen in dat gebed.

De helpende kracht van de verzoening van Christus geeft ons de kracht om datgene te doen wat we zelf nooit voor elkaar zouden krijgen. Soms vraag ik mij af wij in onze moderne wereld van comfort — in onze wereld van magnetrons, mobiele telefoons, auto’s met airconditioning en gerieflijke huizen — ooit zullen leren om te erkennen dat we dagelijks afhankelijk zijn van de helpende kracht van de verzoening.

Mijn vrouw is een geweldig getrouwe en competente vrouw, en ik heb uit haar stille voorbeeld belangrijke lessen geleerd over de versterkende kracht. Ik heb haar gadeslagen terwijl ze te kampen had met intense ochtendziekte — of eigenlijk de hele dag acht maanden lang — gedurende elk van haar drie zwangerschappen. Samen baden we om een zegen voor haar, maar dat veranderde niets aan haar lichamelijke toestand. In plaats daarvan ontving ze de kracht om te doen wat ze niet op eigen kracht kon doen. Door de jaren heen heb ik ook gezien hoe ze de kracht kreeg die haar in staat stelde om te gaan met de spot en hoon van een seculiere samenleving, omdat zij acht sloeg op profetische raad om het gezin en het opvoeden van kinderen de hoogste prioriteit te geven. Ik dank Susan en breng haar hulde voor de waardevolle lessen die ik van haar heb geleerd.

De Heiland weet en begrijpt het

Uit Alma 7 leren we hoe en waarom de Heiland in staat is ons van helpende kracht te voorzien:

‘En Hij zal uitgaan en *pijnen* en *benuwingen* en allerlei *verzoeking*en doorstaan; en wel opdat

het woord wordt vervuld dat zegt dat Hij de *pijnen* en *ziekten* van zijn volk op Zich zal nemen.

‘En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die zijn volk binden, en Hij zal hun *krankheden*, op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse

Misschien weet geen mens wat u doormaakt. Maar de Zoon van God begrijpt het volmaakt, want Hij heeft onze lasten gedragen en gevoeld, voordat wij dat deden. En omdat Hij de hoogste prijs heeft voldaan en die last heeft gedragen, heeft Hij een volmaakt invoelingsvermogen en kan Hij zijn arm van barmhartigheid in zoveel fases van ons leven uitstrekken. Hij kan zijn hand uitstrekken, ons aanraken,

onze toevlucht zijn — d.w.z. onze bescherming, troost, hulp, steun zijn — en ons zo sterken dat we meer kunnen zijn dan we ooit zelf zouden kunnen bewerkstelligen, en ons helpen om datgene te doen wat we nooit zelf zouden kunnen doen, omdat het ons aan de capaciteiten ontbreekt.

‘Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

‘Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

‘want mijn juk is zacht en mijn last is licht’ (Matteüs 11:28–30).

Ik waardeer het oneindige en eeuwige offer van de Heer Jezus Christus en geef er mijn getuigenis van. Ik weet dat de Heiland

leeft. Ik heb zowel zijn verlossende kracht als zijn helpende kracht ervaren en ik getuig dat deze krachten er zijn en dat ze ons ter beschikking staan. Voorwaar, ‘in de kracht des Heren’ kunnen we op onze reis door het sterfelijk leven alles doen en overwinnen. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens een devotionaal aan de Brigham Young University op 23 oktober 2001. De volledige Engelstalige tekst vindt u op speeches.byu.edu.

NOTEN

1. Zie Franklin D. Richards. In: Conference Report, oktober 1965, pp. 136–137; zie ook David O. McKay. In: Conference Report, april 1954, p. 26.
2. Bible Dictionary, ‘Grace’; cursivering toegevoegd.
3. Daniel W. Jones, *Forty Years among the Indians* (z.d.), pp. 57–58.

Er is geen lichamelijke pijn, geen zielenleed, geen psychische pijn, geen ziekte of zwakte die u en ik ooit hebben ondergaan op onze levensreis die niet eerst door de Heiland is ervaren.

lichaam zal kunnen weten, hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden’ (Alma 7:11–12; cursivering toegevoegd).

De Heiland heeft niet alleen voor onze zonden geleden, maar ook voor de ongelijkheid, de onbillijkheid, de pijn, de smart en de emotionele kwellingen die ons zo vaak overvallen. Er is geen lichamelijke pijn, geen zielenleed, geen psychische pijn, geen ziekte of zwakte die u en ik ooit hebben ondergaan op onze levensreis die niet eerst door de Heiland is ervaren. U en ik roepen misschien in een moment van zwakte uit: ‘Niemand begrijpt me. Niemand weet wat ik doormaak.’

Wereldwijd brengt het seminarie jongeren zoals jij dichterbij Jezus Christus.

De zegeningen van HET SEMINARIE

Brittany Beattie

Kerkelijke tijdschriften

Je staat niet alleen in je beslissing om aan het seminarie deel te nemen. Over de hele wereld maken honderdduizenden jongeren het seminarie deel van hun leven. Ze gaan er naartoe per bus, kano, fiets of zelfs via het internet. Sommige jongeren staan vroeg op en leggen grote afstanden af om op tijd te zijn, anderen maken de reis in de avond, en nog weer anderen volgen het seminarie een paar dagen per week thuis.

Het seminarie bijwonen, vraagt offers, maar jongeren over de hele wereld zijn van mening dat deelname aan het seminarie de moeite waard is. En de deelnemers hebben iets gemeen: hun ervaringen in het seminarie brengen hen dicht bij de Heiland en bij hun hemelse Vader.

Beloofde zegeningen ontvangen

Waarom is het seminarie zo belangrijk voor je? Redenen zijn onder meer deze beloften van de hedendaagse profeten en apostelen:

- Het 'wordt een godsgeschenk voor het heil van het hedendaagse Israël in een penibele tijd.'¹
- Het 'zal je voorbereiden om de boodschap van het herstelde evangelie goed te kunnen presenteren aan je contacten.'²
- Het zal je 'meer inzicht in de waarheid geven.'³
- Het seminarie 'biedt je de kans om kennis

te nemen van de leerstellingen die je geluk zullen brengen. Het biedt geweldige kansen om om te gaan met mensen die hetzelfde geloof aanhangen.'⁴

- 'Je kennis van het evangelie zal toenemen. Je geloof zal worden versterkt. Je zult in goed gezelschap zijn en er nieuwe vrienden bij krijgen.'⁵
- 'Het verschaft je (...) spirituele verrijking, de morele kracht om het kwaad dat ons omringt te weerstaan, en een ongelooflijke toename in evangeliekennis.'⁶
- Het is 'een van de beste voorbereidingen op een zending.'⁷

Tijd vrijmaken voor het seminarie

Deelname betekent vaak dat je iets moet opgeven wat je leuk vindt om het seminarie te kunnen bijwonen. Maar het is het offer waard. Elijah Bugayong op de Filipijnen nam die beslissing in haar laatste jaar van de middelbare school. In de voorgaande jaren was ze altijd als tweede van haar klas geëindigd. Ze was vast van plan in haar laatste jaar eerste te worden. En om dat doel te bereiken, had ze zelfs overwogen om de brui aan het seminarie te geven.

Plots ging ze daar anders over denken. 'Ik [keek naar] mijn studierooster', zegt ze. 'Ernaast zag ik een stapel boeken liggen, mijn standaardwerken en mijn seminarielesboek en mijn notitieblok. Toen vroeg ik mijzelf af: 'Wat is belangrijker?'

EEN ZEGEN MET LEVENSLANGE GEVOLGEN

‘Jaren geleden had ik het voorrecht om les te geven in het ochtendseminarie. De les was elke schooldag van half zeven tot half acht ’s morgens. Twee schooljaren lang zag ik slaperige leerlingen de klas binnenstroompen, met een uitdaging aan de leerkracht om ze wakker te krijgen. Was het gebed eenmaal uitgesproken en een opbouwende gedachte gegeven, dan zag ik heldere geesten opleven, vol enthousiasme om hun kennis van de Schriften uit te breiden. Het moeilijkste gedeelte van de les was op tijd te stoppen met de bespreking om ze naar hun reguliere lessen te sturen. Naarmate het schooljaar vorderde, zag ik elke leerling groter vertrouwen krijgen, hechtere vriendschappen sluiten en een groter getuigenis krijgen.

‘Enkele jaren geleden stond ik in een kruidenierszaak in een nabijgelegen stad, toen ik iemand mijn naam hoorde noemen. Ik draaide me om en werd begroet door twee van mijn voormalige seminarieleerlingen. Ze waren met elkaar getrouwd. Ze stelden me voor aan hun vier lieve kinderen. Toen we met elkaar praatten, verbaasde ik me over het aantal seminarieklasgenoten waarmee ze na al die jaren nog steeds contact hielden. Het was een bewijs van een bijzondere band die ze hadden gekregen in die hele vroege ochtendseminarieklas.’

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Receive Truth’, *Ensign*, november 1997, p. 62.

Elijah vond haar antwoord in Matteüs 6:33: ‘Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid, en al die dingen zullen u worden toegevoegd.’ Ze koos ervoor om aan het seminarie deel te nemen en andere tijd vrij te maken om haar huiswerk te maken. Aan het eind van het schooljaar mocht zij namens de klas de afscheidsrede houden en won ze zelfs een studiebeurs.

Spencer Douglas uit Alabama (VS) besloot van een paar sociale activiteiten af te zien om zich op het seminarie te werpen. In de eerste twee jaar van het seminarie stond hij om vier uur ’s ochtends op om het bij te wonen, en de laatste twee jaar om vijf uur ’s ochtends. Hij zegt: ‘Ik moest een paar bezigheden op de late avond met mijn vrienden laten schieten, omdat ik vroeg naar bed wilde. Als ik dat niet had gedaan, had ik de volgende ochtend niet goed kunnen meedoen met de les.’ Voor Spencer ging het er niet alleen om op tijd in de les te zijn, het ging hem er ook om klaarwakker te zijn en dingen te leren.

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Dat iets goed is, is niet voldoende reden om het te doen. Het aantal goede dingen dat wij zouden kunnen doen, is veel groter dan de tijd die we hebben om ze te doen. Sommige dingen zijn beter dan goed, en dát zijn de dingen die we voorrang moeten geven.’⁸ Dat is een goede raad om te onthouden als je aan het puzzelen bent om het seminarie in je schema te passen.

Voorbereiding op een zending

Het seminarie is ook een goede voorbereiding op het zendingswerk dat je zult doen — nu al als zendingsactief lid en straks als je een voltijdzending vervult. Franco Huamán Curinuqui uit Peru weet dat zijn Schriftstudie in het seminarie hem voorbereidt op zijn zending.

Hij zegt dat deze voorbereiding op het seminarie het waard is om al om vier uur op te staan, een kano te nemen omdat het gebied al maanden last heeft van overstromingen, om vervolgens tot aan zijn knieën door de modder naar het leslokaal te waden. Hij zegt: ‘Ik wil het seminarie afronden en beginnen met het instituut om mij gedegen voor te bereiden op een zending. Ik wil blijven groeien in de kerk.’ Het seminarie is belangrijk voor hem omdat hij er de Schriften leert kennen en belangrijke verzen uit zijn hoofd leert, die hem zullen helpen om een goede zending te zijn.

Gezegend in alle aspecten van het leven

De jongeren die wereldwijd het seminarie bijwonen, ontvangen niet louter en alleen hulp bij hun Schriftstudie. Cameron Lisney uit Engeland is van mening dat hij in alle aspecten van zijn leven wordt gezegend. ‘Niet alleen helpt het seminarie ons bij geestelijke zaken, maar ook bij ons schoolwerk’, zegt Cameron.

Hij zegt dat ‘door vroeg te beginnen je hersens op toeren komen. Vrienden van mij zeggen dat ze het te

druk hebben om naar het seminarie te gaan — nou ja, ik denk niet dat ze om zes uur 's ochtends hun wiskunde nog even doornemen, toch?' Als je je lessen maakt, 'zal de Heer je zegenen in je examens, en als je naar het seminarie gaat, zal Hij je zelfs nog meer helpen', zegt Cameron.

Uiteraard sterkt het seminarie ook Camerons getuigenis. Hij vervolgt: 'Mijn getuigenis is ontstaan in het seminarie. Toen ik veertien was, had ik het behoorlijk moeilijk met het evangelie. Ik vond er niets aan in de kerk en deed dingen die ik niet had moeten doen. Het zou een kwestie van maanden zijn geweest voor ik de kerk de rug had toegekeerd.' Maar toen een vriendin hem uitnodigde voor het seminarie besloot hij met haar mee te gaan. Toen begonnen de zegeningen binnen te stromen.

'Ik begon de Geest weer te voelen', legt Cameron uit. 'Ik begon in de kerk beter op te letten en ging naar de zondagsschool en de priesterschap. Het werd makkelijker en ik begon me goed te voelen. Ten slotte kreeg ik voor mijzelf een getuigenis van het evangelie.' Na twee maanden seminarie had Cameron een gesprek met zijn bisschop, waarna hij tot leraar in het Aäronisch priesterschap werd geordend.

Voor Cameron staat het vast dat hij dankzij het seminarie

bestand is tegen de verleidingen van de wereld. 'Toen ik naar het seminarie bleef gaan', zegt hij, 'ging het mij makkelijker af om met de moeilijkheden om te gaan die je in het leven tegenkomt. Als je jong bent, kan deze wereld er heel bedreigend uitzien — overal om ons heen is er zonde. Ik getuig dat als je naar het seminarie gaat, je de kracht zult krijgen om jezelf er tegen te wapenen. Het seminarie creëert een geestelijk schild dat je beschermt. Ik heb met veel verschillende beproevingen en verleidingen te maken gekregen, maar dankzij het seminarie ben ik op het enge en nauwe pad gebleven.'

Elkaar sterken

Door het seminarie kom je in contact met andere tieners die in hetzelfde geloven. Vika Tsjelisjkova uit Rusland zegt: 'Ik put inspiratie

uit gelijkgestemden die er dezelfde morele normen op na houden en die net zoals ik in God geloven.' Ze voegt eraan toe: 'Als ik vragen heb, kan ik die kwijt bij mijn seminarieleerkracht en andere seminaristen. Ik bespreek mijn denkbeelden en mijn getuigenis met anderen om mijn en hun geloof te sterken. Door de Schriften samen te lezen en na te denken over hun spirituele inhoud komen we dichter bij God en elkaar.'

Ksenia Gonkarova uit Oekraïne heeft soortgelijke resultaten gezien. Zij zegt: 'Als we ervaringen uitwisselen, worden we sterker en begrijpen we de Schriften beter. Als we in de les praten over voorbeelden uit ons leven zie ik hoe het evangelie voor mij en anderen werkt.'

HET SEMINARIE HAD AANZIENLIJKE INVLOED OP HET LEVEN VAN PRESIDENT HENRY B. EYRING

Mildred Bennion was in 1912 een van de eerste seminariëleerlingen van het Granite-seminarie. Zij zou later de moeder worden van president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Zij begreep het belang van het seminarie in haar leven en zij wilde dat haar kinderen dezelfde zegeningen van het seminarie konden krijgen als zij had gehad. Daarom werd er in huize Eyring een belangrijke beslissing genomen: 'We verhuisden terug naar Utah, wat een aanzienlijk financieel offer inhield, zodat onze zoons naar het seminarie en het instituut konden gaan en vriendschappen konden sluiten onder onze eigen mensen. Dat geeft wel aan hoe ik over die zaken dacht.' (Geciteerd in: C. Coleman, *History of Granite Seminary*, p. 142.)

Het kerkelijk onderwijs bleef een belangrijke rol spelen in het leven van de familie Eyring, want president Henry B. Eyring zou in 1971 president van Ricks College (nu BYU-Idaho) worden, een universiteit van de kerk. En van 1980 tot 1985, en nogmaals van 1992 tot 2005, was hij commissaris kerkonderwijs.

Onze hemelse Vader en Jezus Christus leren kennen

Een groep jongeren is onlangs gevraagd hoe het seminarie hen tot zegen is. Er loopt een rode draad door hun reacties, namelijk dat het seminarie hen helpt om dichterbij hun hemelse Vader en de Heiland te komen. Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft op het volgende gewezen: 'Alle onderwerpen die je in het seminarie bestudeert, zijn belangrijk. Elk jaar waarin je een van de standaardwerken bestudeert, is de Heer Jezus Christus het middelpunt van je studie.'⁹

En dit is wat verschillende tieners hebben gezegd over hoe het seminarie hen dichterbij Jezus Christus heeft gebracht.

- 'Ik ben te weten gekomen wat de Heiland voor mij doet. En toen ik de ervaringen van veel profeten las, begreep ik hoe belangrijk ik voor Hem ben. Ik realiseer mij nu dat Hij zoveel van mij houdt dat Hij voor mij is gestorven en voor mij pijn heeft geleden.'
- 'Het seminarie is een goede manier om de dag te beginnen. Hoe moe ik ook ben, ik voel de Geest en voel mij gesterkt, zo zelfs dat wanneer er zich tijdens de dag iets voordoet, ik zonder twijfel weet dat mijn Heiland van mij houdt, en daardoor sta ik vol vertrouwen pal voor het goede.'
- 'Ik ben een bekeerling tot de kerk. Ik ging al vóór mijn doop naar het seminarie. Ik weet niet of ik

mij zonder het seminarie wel had laten dopen. Zonder het seminarie zou ik de Heiland nu niet in mijn leven hebben of weten dat ik vergeving van mijn zonden kan krijgen. Ik kende mijn Vader in de hemel of Jezus Christus niet echt. Dankzij het seminarie heb ik Ze gevonden en zijn Ze voor altijd deel gaan uitmaken van mijn leven en dat van mijn toekomstige kinderen.'

- 'Door elke dag naar het seminarie te gaan, kom ik dichterbij mijn Heer en Heiland, Jezus Christus. Daar leer ik wat Hij predikte, hoeveel Hij van mij houdt en hoe ik voor eeuwig bij Hem kan terugkeren.'
- 'Als ik in het seminarie ben, begrijp ik meer van de Schriften. Zo word ik er elke morgen aan herinnerd om die dag Christus' voorbeeld te volgen.'
- 'Ik heb in het seminarie geleerd hoe ik mijn Schriften met plezier kon lezen, en bovendien hoe ik de inhoud op mijn leven kon toepassen. Ik leerde er leerstellingen en beginselen die mijn getuigenis van een liefdevolle hemelse Vader en Jezus Christus hebben vergroot. Ik zal er mijn hele verdere leven veel aan hebben.'

Het is duidelijk dat deelname aan het seminarie veel zegeningen afwerpt. Daarom is het niet moeilijk te begrijpen waarom zoveel jongeren over de hele wereld tijd vrijmaken voor het seminarie. ■

NOTEN

1. Boyd K. Packer, *Teach the Scriptures* (address to Church Educational System educators, 14 oktober 1977), p. 3.
2. L. Tom Perry, 'De lat hoger leggen', *Liahona*, november 2007, p. 48.
3. Richard G. Scott, 'Je mogelijkheden ten volle uitbuiten', *Liahona*, november 2003, p. 42.
4. Gordon B. Hinckley, 'Stand True and Faithful', *Ensign*, mei 1996, p. 93.
5. Gordon B. Hinckley, 'The Miracle Made Possible by Faith', *Ensign*, mei 1984, p. 47.
6. Gordon B. Hinckley, 'The State of the Church', *Ensign*, mei 1991, p. 52.
7. Ezra Taft Benson, 'Our Responsibility to Share the Gospel', *Ensign*, mei 1985, p. 7.
8. Dallin H. Oaks, 'Goed, beter, best', *Liahona*, november 2007, pp. 104, 105.
9. David A. Bednar, 'Conclusion and Testimony', *Welcome to Seminary 2010–2011*, seminary.lds.org/welcome.

DE GESCHIEDENIS VAN HET SEMINARIE

En zo heeft het seminarie zich door de jaren heen uitgebreid.

- 1888: President Wilford Woodruff houdt toezicht op de vorming van de kerkelijke onderwijsraad, die leiding geeft aan de educatieve inspanningen van de kerk, inclusief de naschoolse godsdienstklassen.
- 1912: De organisatie van het eerste schooltijdseminarie, met in totaal zeventig leerlingen, die hun schoollessen één lesuur per dag onderbreken om naar het seminarie gaan. De lessen vinden plaats aan de overkant van de straat van Granite High School in Salt Lake City (Utah, VS).
- 1925: Tienduizend ingeschreven leerlingen.
- 1948: Opgestart in Canada, het eerste land buiten de Verenigde Staten dat seminarie krijgt.
- 1950: De organisatie van het dagelijkse seminarie (voorheen ochtendseminarie) in Californië, waar de leerlingen voordat school begint godsdienstles krijgen in kerkgebouwen.
- 1958: Vijftigduizend ingeschreven leerlingen.
- 1958: Opgestart in Midden-Amerika, eerst in Mexico.
- 1962: Opgestart in Europa, eerst in Finland en Duitsland.
- 1963: Opgestart in Azië, eerst in Japan.
- 1965: Honderdduizend ingeschreven leerlingen.
- 1967: Introductie van het thuisseminarie in afgelegen plaatsen. De leerlingen krijgen vier keer per week thuis les en komen een keer per week bij elkaar.
- 1968: Opgestart in Australië.
- 1969: Opgestart in Zuid-Amerika, eerst in Brazilië.
- 1972: Opgestart in Afrika, eerst in Zuid-Afrika.
- 1983: Tweehonderdduizend ingeschreven leerlingen.
- 1991: Driehonderdduizend ingeschreven leerlingen.
- 2012: Aanwezig in 134 landen en territoriums, met 370 duizend ingeschreven leerlingen.

EEN ROEPING VOOR EEN BEKEERLING

Helena Hannonen

Kort nadat ik op tienjarige leeftijd was gedoopt in Lappeenranta (Finland) kreeg ik mijn eerste kerkroeping. Het was 1960 en onze kleine gemeente had heel hard iemand nodig die de lofzangen voor de avondmaalsdienst kon spelen. Mij werd gevraagd deze taak te vervullen.

Hoewel mijn moeder mijn broer en mij altijd had aangemoedigd om onze artistieke talenten te ontwikkelen, kon ik niet pianospelen en hadden we thuis geen piano. Ik wilde echter mijn roeping goed vervullen, dus stelden we een plan op.

Op de gezinsavond bespraken we wat deze roeping voor ons allen betekende. Omdat mijn moeder echter een weduwe met twee kleine kinderen was, begrepen we wel dat de aanschaf van

Ik was net lid van de kerk geworden en kon niet piano-spelen. Maar wat ben ik dankbaar voor de roeping van gemeentepianiste, die mijn leven veranderde.

een piano en de kosten van de pianolessen wel eens een probleem zouden kunnen zijn. We besloten bereidwillig de benodigde offers te brengen.

Het eerste offer dat we brachten, was financieel. We besloten dat we van de lente tot de herfst zouden fietsen in plaats van de bus te nemen. Mijn broer, Martti, was moedig en leerde heel goed fietsen — zelfs over sneeuw en ijs. Ik zag af van nieuwe kleding en leerde naaien. We gingen ook zuiniger leven. We begonnen met een moestuin in de buurt van mijn opa en oma's huis en maakten groenten in voor de winter. Onze 'vakanties' bestonden uit tempelreizen voor mijn moeder en voor ons picknicks en kamperen in de omgeving.

Het tweede offer dat we brachten, was tijd. We verdeelden de klussen die we te doen hadden en planden onze andere activiteiten en ons huiswerk anders in, zodat ik genoeg tijd had om op de piano te oefenen. Door onze offers en ons harde werk zei moeder vaak dat we geen tijd hadden om kattenkwaad uit te halen zoals andere kinderen van onze leeftijd. In feite werd mijn roeping een gezinsroeping, lang voordat ik ooit een noot had gespeeld.

Ik begon les te nemen bij een muziekleraar op de lagere school. Ik oefende met een papieren toetsenbord en op een piano in de kerk. Toen mijn pianoleraar verhuisde, namen wij zijn piano over. En ik werd toegelaten bij een vermaard pianolerares in de streek.

Ik leerde de lofzangen op eigen houtje en oefende veel met de dirigente van de gemeente. Iedereen sprak mij moed in — zelfs als er af en toe een valse noot klonk. Mijn lerares was verbijsterd toen ze hoorde dat ik voor een groep mensen speelde,

voordat ik de partijen had ingestudeerd en uit mijn hoofd kon spelen. Maar spelen met één hand was altijd nog beter dan helemaal geen muziek te hebben.

Ik ging op de fiets naar mijn lessen, en toen het winter werd, ging ik wandelen of nam ik de ski's. Op zondag ging ik een uur eerder naar de kerk, zodat ik kon oefenen. Ik besloot alleen de bus te nemen als het kouder dan min vijftien graden was. Regen of sneeuw deerden mij niet, en de tijd vloog voorbij in het gezelschap van al die mooie lofzangen die ik onder het lopen zong. Tijdens de wandeling stak ik met de pioniers de vlakten over (zie 'Komt, heil'gen, komt', lofzang 15), klom ik over de bergen naar Zion (zie 'Hoog op der bergen kruin', lofzang 5), en liep ik op met jongeren die niet zouden dralen (zie 'Trouw aan 't geloof', lofzang 170). Ik zou nimmer dralen met die steun in de rug — hoewel mijn moeder, broer en ik de enige heiligen der laatste dagen waren in onze woonplaats in het oosten van Finland, in de schaduw van de Russische grens.

Met het verstrijken van de jaren leerde ik beter spelen en muziek maken in plaats van slechts de juiste noten te spelen. Ik leerde om de muziek onder gebed uit te kiezen, zodat de Geest in de dienst aanwezig zou zijn. En het belangrijkste was dat ik mijn getuigenis door muziek kreeg. De gevoelens, woorden en boodschappen in de lofzangen kwamen mij altijd snel in gedachten als ik ergens mee zat. Ik wist dat de evangeliebeginselen en -verordeningen waar waren, omdat ik ze regel op regel, noot na noot had geleerd.

Ik herinner mij in het bijzonder een dag waarop mijn toewijding aan die beginselen op de proef werd gesteld. Ik was veertien;

ik zwom graag en ik droomde ervan dat ik aan de Olympische Spelen zou meedoen. Ik zwom geen wedstrijden op zondag, maar ik boekte nog steeds vooruitgang. Toen de Spelen in Mexico naderden, nodigde een coach mij uit voor een speciale training.

De training vond echter elke zondag plaats tijdens de zondagsschool. Ik hield mijzelf voor dat ik best aan de training kon meedoen en de zondagsschool missen, omdat ik op tijd terug zou zijn voor de avondmaalsdienst in de avond. Ik spaarde voor het reisgeld en stipelde mijn plannen uit. Op de zaterdag vóór de eerste training lichtte ik mijn moeder in over mijn plannen.

Ik zag het verdriet en de teleurstelling in haar ogen, maar haar enige reactie was dat het mijn keuze was en dat ik wist wat goed was. Die avond kreeg ik de woorden 'Kies toch goed' (lofzang 162) niet uit mijn gedachten. De woorden bleven maar klinken in mijn hoofd als een grammofoonplaat met een kras.

Op zondagmorgen had ik mijn zwemtas in de ene en mijn muziektas in de andere hand, in de hoop dat mijn moeder zou geloven dat ik naar de kerk ging. Ik liep naar buiten naar de bushalte. Nu was het zo dat de bus naar het zwembad aan mijn kant van de straat stopte en die naar de kerk aan de andere kant.

De ene bus zou mij naar mijn kerkroeping brengen, de andere naar mijn jeugdroom van zwemmen op wereldniveau. De zinsneden uit de lofzangen die ik zo vaak gespeeld had, voorzagen mij van antwoorden.

Terwijl ik stond te wachten, begon ik mij te irriteren. De wijs van 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', (*Heilige lofzangen, nr. 193*) de lofzang die voor de zondagsschool gepland stond, bleef maar in mijn oren klinken. Ik wist uit ervaring dat deze lofzang, met zijn moeilijke ritme, gecompliceerde tekst en hoge noten, een ramp zou zijn zonder een goede pianobegeleiding.

Terwijl ik daar over stond na te denken, naderden beide bussen. De bus naar het zwembad hield voor mij stil, en de bestuurder van de bus naar de kerk hield stil en keek mij aan, verbaasd omdat hij wist dat ik altijd zijn bus nam. We keken elkaar een paar seconden aan. Waar wachtte ik op? Ik had voor de Heer gekozen (zie 'Wie staat bij 's Heren vaan?' *Heilige lofzangen, nr. 154*). Ik had beloofd daar te gaan waar Hij wilde dat ik ging (zie 'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt', lofzang 179). Mijn besluit om de geboden te onderhouden, had ik al lang geleden genomen (zie 'Wees gehoorzaam aan de geboden', lofzang 197).

Voordat mijn hersens mijn hart hadden ingehaald, had mijn lichaam het al overgenomen. Ik rende snel naar de overkant van de straat en stak mijn hand op naar de buschauffeur. Ik betaalde de rit en liep naar de achterbank van de bus die naar de kerk ging,

terwijl ik keek hoe mijn zwemdroom de andere kant opreed.

Iedereen dacht die dag dat ik huilde omdat ik de Geest voelde. Maar ik huilde omdat de droom uit mijn kinderjaren in duigen was gevallen en omdat ik mij schaamde dat ik het in mijn hoofd had gehaald om op de sabbat te gaan zwemmen. Maar die zondag, zoals vele ervoor en erna, vervulde ik mijn roeping.

Tegen de tijd dat ik naar de universiteit ging, had ik verschillende leden uit de gemeente opgeleid tot dirigent en pianist. Op de universiteit speelde ik piano en nam ik orgellessen. Ik dacht dat mijn kans op een reis naar Latijns-Amerika verkeken was toen ik het zwemmen in competitieverband opgaf, maar toen ik mijn masters aan de Brigham Young University had gehaald, vervulde ik een zending in Colombia. Op mijn zending gaf ik pianolessen. Ik wilde die heiligen zegenen met de gave van muziek. De kinderen en jongeren in Colombia liepen vele kilometers in de brandende zon om piano te leren spelen. Ook zij begonnen met één hand totdat ze ver genoeg waren gevorderd om met beide handen te spelen. En ze brachten meer offers dan ik ooit gebracht had om piano te leren spelen.

Het is al meer dan vijftig jaar geleden dat ik mij liet dopen. Ik ben vanuit mijn huis in Finland de hele wereld over gereisd, maar waar ik ook kwam, was altijd wel iemand nodig die de lofzangen kon spelen. De universele taal van de muziek heeft op veel plaatsen bruggen van liefde en begrip geslagen.

Tegenwoordig zijn mijn handen stram en reumatisch. Ik heb het stokje overgegeven aan heel veel getalenteerde musici. Mijn moeder

Op mijn zending in Colombia gaf ik pianolessen. Kinderen en jongeren liepen kilometerslang in de brandende zon om les te krijgen, waarbij ze grote offers brachten om de gave van muziek te bemachtigen.

is vaak verdrietig als ze terugkijkt op mijn kinderjaren in de kerk en de offers die ik bracht, de kilometers die ik liep en de dingen die ze mij niet kon geven. Ze is bang dat de kou tot mijn reuma heeft geleid. Ik draag mijn 'oorlogswonden' echter met vreugde. Ik stortte mijn vreugden en smarten in de muziek.

Door mijn vingers leerde ik lachen en huilen.

Mijn hart zingt een danklied als ik eraan denk dat mijn hemelse Vader en mijn leiders genoeg om mij gaven om een jong meisje een roeping te geven die zoveel van haar vergde. Dankzij die roeping kreeg ik een solide begrip van het evangelie en kon ik anderen door muziek de Geest laten voelen. Ik ben het levende bewijs dat nieuwe leden een roeping nodig hebben — zelfs kleine meisjes die niets van pianospelen afweten. Door mijn eerste roeping ontdekte ik dat bij God niets onmogelijk is en dat Hij een plan en een doel voor elk van zijn kinderen heeft. En door de muziek kreeg ik een onwrikbaar getuigenis van het herstelde evangelie van Jezus Christus. ■

De wijkraad AAN HET WERK

LaRene Porter Gaunt

Kerkelijke tijdschriften

De heiligen der laatste dagen gebruiken de wijk- en gemeenteraden om hulpbehoevenden tot zegen te zijn.

In de nacht van 22 mei 2011 gingen in de stad Joplin (Missouri, VS) de sirenes af, omdat er een grote tornado over de stad raasde en daarbij huizen en levens verwoestte. De wijk Joplin 1 werd hard getroffen door de wervelwind, maar vrijwel meteen begonnen bisschop Chris Hoffman en de wijkraad na te gaan of er wijkleden onder de slachtoffers waren.

‘We hadden een responsplan klaar liggen, omdat we in de wijkraad al maatregelen hadden genomen voor een dergelijke ramp’, zei hij. ‘Ook verlieten we ons op de Geest om te weten wat we moesten doen. De elektriciteit was uitgevallen. Mobiele telefoons werkten niet. We baden en wachtten op antwoord, en antwoord kwam er — er komt altijd antwoord. Het deed mij als bisschop enorm goed dat er leden waren die zeiden: ‘Ik heb dit en dit gedaan’, in plaats van ‘Wat wilt u dat ik doe?’

De respons in Joplin laat de kracht van een verenigde wijkraad zien. ‘De wijkraad is een van de belangrijkste vergaderingen in de kerk’, schreef ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘omdat leidinggevend in priesterschapsquorums en hulporganisaties met de bisschop plannen kunnen maken en doorspreken. (...) Van alle raden en comités in de kerk, geloof ik dat de wijkraad de grootste invloed kan hebben

door hulp die er aan de kinderen van de Vader kan worden geboden.’¹

Verenigd in liefde en geloof

In Puerto Francisco de Orellana, een afgelegen dorp in de jungle van Ecuador, hebben de leden een hechte band van liefde en geloof. De maandelijkse gemeenteraad weerspiegelt die zorg. Eerst concentreren zij zich op personen en gezinnen, en daarna op de hulp die ze met programma’s kunnen bieden. Inspiratie volgt.

Veel leden hebben hulp nodig bij het zoeken van werk. De gemeenteraad is van mening dat de problemen van de leden het beste op plaatselijk niveau kunnen worden opgelost. Toen de raad de behoeften van een alleenstaande moeder met een ziekelijk dochtertje besprak, wist de ZHV-presidente een baan voor haar waar ze kon werken en haar dochtertje kon meenemen.

De gemeenteraad put ook uit de middelen van de kerk, zoals het materiaal dat hoort bij de loopbaanworkshops van de kerk.² Ze zetten een cursus op die door een gemeentelid werd gegeven, wat ertoe leidde dat een ander lid uit de gemeente een betere baan vond.

Ramiro Reyes, eerste raadgever in het gemeentepresidium, zegt over de gemeenteraad: ‘We zijn werktuigen

HOOFDZAKEN VOOR DOELTREFFENDE RADEN

In zijn boek *Counseling with Our Councils*, doet ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen de volgende drie suggesties:

‘Ten eerste: concentreer u op de grondbeginselen. ‘Houd u aan de richtlijnen in hoofdstuk 4 van Handboek 2: de kerk besturen, dat u kunt raadplegen in de afdeling Serving in the Church op LDS.org.

‘Ten tweede, concentreer u op mensen, niet op programma’s.’ Richt u op ‘de integratie van nieuwe leden, heractivering van minderactieven, aandachtspunten voor jongeren, de economische situatie van het individuele lid, en de noden van alleenstaande moeders en weduwen.’

‘Ten derde, raden zijn voor overleg en uitwisseling van ideeën, niet slechts voor rapportage en lezingen. Schep een klimaat dat een open communicatie voorstaat, waarin iedere persoon en iedere groep belangrijk is en elke mening waardevol.’ Mensen hebben verschillende standpunten en achtergronden. Daarom kan ieder een nuttige inbreng hebben om inzicht te bieden in de noden van de leden.

Zie ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, *Counseling with Our Councils* (1997), pp. 106, 109, 112.

in de handen van de Heer. Hij bereikt zijn doelstellingen door onze werken.'

Een pad naar de tempel

In Liverpool (New York, VS) kreeg jeugdwerkpresidente Melissa Fisk toen zij een wijkraad bijwoonde inzicht in wat deze vergadering teweeg kan brengen. Toen ze in haar tas naar een notitieblok zocht, vond ze een foto met 28 jeugdwerkkinderen die op de treden van de Palmyratempel (New York, VS) stonden. Ze zaten allemaal onder de wespensteken. De foto deed haar kort

terugdenken aan de dag dat de jeugdwerkkinderen uit de wijk naar Palmyra waren gegaan om daar te genieten van het serene gevoel op het tempel terrein. Jammer genoeg hadden de kinderen, toen zij hun dekens op het gras uitspreidden, per ongeluk een wespennest verstoord.

Nadat iedereen was verzorgd, nodigden de leidsters de kinderen uit om mee te gaan en de tempel aan te raken. De kinderen weigerden dat, bang dat daar nog meer wespen waren. Daarom vormden de ouders en leidsters een haag en maakten zo een pad naar de tempel. Dat gaf de kinderen de moed om naar de tempel te lopen.

Terwijl Melissa haar aandacht weer op de wijkraad richtte, dacht ze: als iedereen die toewerkt naar de tempel nou eens

LINKS: FOTILLUSTRATIE JOSHUA J. PERKEY

WIE HEBBEN ZITTING IN DE WIJK- OF GEMEENTERAAD?

De volgende leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties wonen de wijkraad in twee hoedanigheden bij: 1) als raadslid dat de bisschop steunt bij het aanpakken en oplossen van behoeften en problemen in

Bisschop

De bisschop is verantwoordelijk voor alle leden, organisaties en activiteiten in de wijk. De bisschop presideert de wijkraad, maar hij kan meer gefundeerde beslissingen nemen na die, indien gepast, met zijn raadgevers en met de wijkraad te hebben besproken.

(Zie Handboek 2: de kerk besturen, 4.1; 4.2.)

Wijkadministrateur

'De wijkadministrateur houdt de taken en besluitenlijst van de wijkraad bij. (...) Hij zorgt ook voor relevante statistische gegevens op basis van de kerkelijke administratieve software.'

(Handboek 2, 4.6.4.)

Wijksecretaris

'De wijksecretaris stelt de agenda voor de wijkraad op. (...) Op verzoek van de bisschop kan hij ook bij de raadsleden navraag doen hoe het staat met de afgesproken actiepunten. (...) [De] secretaris kan de wisselwerking tussen de wijkraad en het leidinggevend priesterschap bevorderen.'

(Handboek 2, 4.6.5.)

Leidinggevenden Melchizedekse priesterschap

De groepsleider hogepriesters en de quorumpresident ouderlingen zijn verantwoordelijk voor het geestelijk en stoffelijk welzijn van de mannen die zij presideren. De bisschop kan een deel van het werk dat hij doet met de gezinnen delegeren aan quorum- en groepsleiders.

(Zie Handboek 2, 7.)

Wijkzendingenleider

De wijkzendingenleider coördineert het zendingswerk in de wijk. Hij werkt samen met de voltijdzendingen en wijkzendingen. De bisschop kan hem vragen in de wijkraad leiding te geven aan de discussie over het zendingswerk in de wijk.

(Zie Handboek 2, 5.1.3.)

kon worden omringd door liefdevolle vrienden en leiders.

Haar gedachten werden onderbroken door iets wat zij de ZHV-presidente hoorde zeggen over een zuster die hulp nodig had: 'Ze was afgelopen zondag niet in de kerk. Ik zal ervoor zorgen dat haar huisbezoeksters haar inlichten over de komende tempelreis.'

'Ze hebben het momenteel moeilijk', voegde de quorum-president ouderlingen eraan toe. 'Ik zal hun huisonderwijzers vragen om te kijken of ze iets voor hen kunnen doen.'

'De jongevrouwen zouden op de kinderen kunnen passen', sprak de jongevrouw-presidente.

Melissa keek in de gezichten van de wijkraadsleden en zag oprechte belangstelling en genegenheid. Ze kon een

glimlach niet onderdrukken. De Heer *heeft* ervoor gezorgd dat zijn kinderen beschermd en geliefd worden, dacht ze. Door de wijkraad!

Net als in Joplin, Puerto Francisco de Orellana en Liverpool blijven leidinggevenden in de kerk de zegeningen van de wijk- en gemeenteraad ontdekken. Daardoor kunnen zij putten uit de buitengewone krachten van de raden om de Heer te helpen zijn kinderen tot zegen te zijn en zijn werk uit te voeren. ■

NOTEN

1. M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), p. 102.
2. *Loopbaanworkshop: werkboek voor de deelnemer* (bestelnummer 35163 120) is verkrijgbaar op store.lds.org, bij het distributiecentrum of bij de kerkelijke loopbaancentra.

de wijk, en 2) als vertegenwoordiger van hun organisatie. Zij werken in liefde samen om personen en gezinnen in de wijk of gemeente te dienen en te versterken. (Verwijzingen naar wijk en bisschop slaan ook op gemeente en gemeentepresidium).

ZHV-presidente

De ZHV-presidente vertegenwoordigt de volwassen vrouwen in de wijk. Ze biedt deze vrouwen alle mogelijke hulp om hun geloof en rechtschapenheid te vergroten, hun gezin te versterken, en hulpbehoevenden te helpen.

(Zie *Handboek 2*, 9.)

Jongemannen-president

De jongemannen-president werkt aan het versterken van de jongemannen van 12 t/m 17 in de wijk. Geassisteerd door zijn raadgevers biedt hij hulp aan het presidium van de Aäronische priesterschap (bisschop) en houdt hij toezicht op het scoutingprogramma, als dat er is.

(Zie *Handboek 2*, 8.3.4.)

Jongevrouwen-presidente

De jongevrouwen-presidente werkt aan het versterken van de jongevrouwen van 12 t/m 17 in de wijk. Het is haar taak 'iedere jongevrouw de nodige hulp [te bieden] bij haar voorbereiding op heilige verbonden en de verordeningen van de tempel.'

(*Handboek 2*, 10.1.1.)

Jeugdwerk-presidente

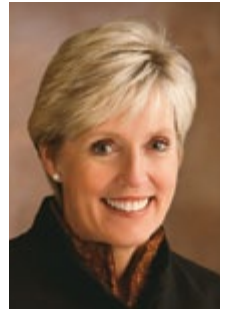
De jeugdwerkpresident vertegenwoordigt de kinderen van anderhalf tot elf jaar in de wijk. Haar inzicht is van waarde als de wijkraad zaken bespreekt die hun weerslag hebben op de kinderen van de wijk.

(Zie *Handboek 2*, 11.)

Zondagsschool-president

De zondagsschoolpresident is verantwoordelijk voor al het evangelieonderwijs in de zondagsschool. 'Hij bespreekt in de wijkraad suggesties hoe de leden hun studie en onderwijs in de kerk en thuis kunnen verbeteren.'

(*Handboek 2*, 12.2.2.)

Rosemary M. Wixom
Algemeen jeugdwerkpresidente

Neem de tijd om te praten en te luisteren

Onze doelbewuste inspanningen om nu beter te communiceren, zal ons gezin eeuwig tot zegen zijn.

In een volmaakte wereld komt ieder kind thuis van school om begroet te worden met een trommel versgebakken chocoladespritsen, een groot glas koude melk, en een moeder die de tijd neemt om met haar kind te praten en te luisteren wat het die heeft meege maakt. We leven niet in een volmaakte wereld, dus u kunt de spritsen en de melk achterwege laten, maar niet ‘de tijd om te praten en te luisteren’.

29 jaar geleden beklagde president James E. Faust (1920–2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium, zich erover dat gezinsleden zo weinig tijd met elkaar doorbrengen. Denkt u zich dat eens in — 29 jaar geleden zei hij in de algemene conferentie: ‘Een van de grootste problemen in onze gezinnen is dat we steeds minder tijd samen doorbrengen. (...) Tijd samen is kostbare tijd — tijd om te praten, te luisteren, te bemoedigen, en te laten zien hoe je bepaalde dingen doet.’¹

Doordat we tijd doorbrengen met onze kinderen en met ze praten, leren we hen kennen en leren zij ons kennen. Onze prioriteiten, de ware gevoelens van ons hart, gaan deel uitmaken van onze gesprekken met ieder kind.

Wat is de allerbelangrijkste boodschap van uw hart die u op uw kind wilt overbrengen?

De profeet Mozes onderwijst in Deuteronomium:

‘Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

‘Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn, Gij zult het uw kinderen inprenten en daarover *spreken*, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat’ (Deuteronomium 6:5–7; cursivering toegevoegd).

Sta mij toe er één aan toe te voegen: ‘En wanneer gij samen de avondmaaltijd gebruikt.’

Als we willen dat ons gezin voor eeuwig samen is, moeten we daar nu mee te beginnen. De tijd nemen om met onze kinderen te praten, terwijl we samen het pad naar het eeuwige leven bewandelen, is een investering in ons eeuwige gezin.

Een moeder uit Illinois (VS) heeft aangegeven hoe zij tijd vrijmaakte om met haar kinderen te praten:

‘Toen onze kinderen klein waren, had ik de gewoonte om naar een paar favoriete tv-programma’s te kijken. (...) Helaas waren de programma’s op dezelfde tijd als mijn kinderen naar bed gingen.

(...) ‘Op een gegeven moment drong het tot mij door dat die tv-programma’s bovenaan mijn lijstje stonden en mijn kinderen een stuk lager. Een tijdje probeerde ik mijn kinderen voor te lezen met de tv aan, maar ik wist diep in mijn

hart dat dat niet echt werkte. Toen ik nadacht over de dagen en weken die ik verspilde aan mijn tv-verslaving, begon ik mij schuldig te voelen en begon ik mij te veranderen. Het duurde even voordat ik mijzelf ervan had weten te overtuigen dat ik de tv kon uitzetten.

‘Na de tv twee weken uit te hebben gelaten, had ik er min of meer vrede mee. Ik besepte dat ik mij beter voelde, en op de een of andere manier zelfs reiner, en dat ik de juiste keuze had gemaakt.’²

Bedtijd is een prima tijd om te praten.

Helaman zei over de jonge krijgers: ‘Zij gaven de woorden van hun moeders voor mij weer, zeggende: Wij twijfelen er niet aan dat onze moeders het wisten’ (Alma 56:48).

Het waren ‘de woorden van hun moeders’ waarvan zij leerden. Deze moeders spraken

met hun kinderen en onderwezen hen in het woord Gods.

Het gesproken woord behouden

Er komt veel goeds voort uit praten, en de boze is zich bewust van de kracht van het gesproken woord. Hij zou de sfeer die bij ons thuis komt door te praten, te luisteren, elkaar te bemoedigen, en dingen samen te doen, het liefst teniet willen doen.

Satan probeerde in deze bedeling tevergeefs de herstelling van het evangelie van Jezus Christus te verhinderen door een belangrijk gesprek tussen Joseph Smith en God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, tegen te houden.

Joseph Smith zei daarover: ‘Ik werd onmiddellijk aangegrepen door een of andere

macht die mij geheel overmande, en zo'n verbazende invloed op mij had, dat mijn tong gebonden was. Ik kon niet spreken' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:15).

De boze zou het liefst onze tong binden of wat dan ook doen om ons ervan te weerhouden in een gesprek met iemand de gevoelens van ons hart onder woorden te brengen. Hij scheidt genoeg in afstand en verwarring; hij scheidt genoeg in lawaai; hij scheidt genoeg in onpersoonlijke communicatie — in alles wat ons weghoudt van een warme stem en de persoonlijke gevoelens van een gesprek onder vier ogen.

Naar het hart van onze kinderen luisteren

Luisteren is net zo belangrijk als praten. Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Als we luisteren met liefde, hoeven we ons niet af te vragen wat we zullen zeggen. Het zal ons ingegeven worden (...) door de Geest.'³

Als we luisteren, kijken we in het hart van de mensen om ons heen. Vader in de hemel

heeft een plan voor ieder van zijn kinderen. Stel u eens voor dat we inzag hadden in het individuele plan voor ieder van onze kinderen. Wat zou er gebeuren als we wisten hoe we hun geestelijke gaven konden vergroten? Wat zou er gebeuren als we wisten hoe we een kind konden motiveren om zijn of haar potentieel te ontsluiten? Wat zou er gebeuren als we wisten hoe we ieder kind konden helpen bij de overgang van kinderlijk geloof naar een getuigenis?

Hoe komen wij dat te weten?

We komen dat te weten door te luisteren.

Een vader in de kerk heeft gezegd: 'Ik doe mijn kinderen meer goed als ik naar ze luister dan als ik met ze praat. (...) Ik heb geleidelijk aan geleerd dat mijn kinderen geen behoefte hebben aan mijn kant-en-klare, zorgvuldige en wijze antwoorden. (...) Voor hen is het veel belangrijker om vragen te stellen en over hun problemen te praten dan antwoorden te krijgen. Doorgaans is het zo dat als mijn kinderen klaar zijn met praten, en als ik lang en goed geluisterd heb, zij mijn antwoord niet echt nodig hebben. Ze hebben hun antwoord dan al lang gekregen.'⁴

Het vergt tijd om zich te concentreren op de zaken die het belangrijkste zijn. Er gaat tijd zitten in praten, luisteren en bemoedigen. Die dingen kunnen niet worden afgehaald of ingepland — ze moeten spontaan plaatsvinden. Bijvoorbeeld als we samen *bezig* zijn: samen werken, samen creëren, en samen spelen. Of als we de tv, radio, telefoon of computer uitzetten, wereldse afleidingen de rug toekeren en ons op elkaar concentreren.

Dat valt soms niet mee. Als we tot stilstand komen en alles afzetten, moeten we voorbereid zijn op wat er dan volgt. Aanvankelijk zal de stilte ons naar de keel vliegen; er kan een vreemd gevoel van iets kwijt zijn over ons heen komen. Heb geduld, wacht even en geniet er dan van. Schenk uw volle aandacht aan de mensen om u heen door ze een persoonlijke vraag te stellen en daarna te luisteren. Ouders, praat over een hobby van uw kind. Lach over het verleden — en droom

over de toekomst. Een mal gesprekje kan zich zelfs ontpoppen als een zinvolle discussie.

Ons eeuwige doel de juiste prioriteit geven

In het voorjaar bezocht ik een jongevrouwenklas, en de lerares vroeg de jongevrouwen hun prioriteiten op te schrijven. Ik begon snel te schrijven. Ik geef toe dat mijn eerste gedachte was: 'Nummer 1, de rommellade in mijn keuken opruimen.' Toen we de lijstjes af hadden, vroeg de lerares ons of we wilden vertellen wat we hadden opgeschreven. Ik zat naast Abby, die net twaalf was geworden. Dit stond er op Abby's lijstje:

1. Naar de universiteit gaan.
2. Binnenhuisarchitecte worden.
3. Een zending in India vervullen.
4. In de tempel met een teruggekeerde zending trouwen.
5. Vijf kinderen krijgen.
6. Mijn kinderen op zending en naar de universiteit sturen.
7. Een 'koekjesoma' worden.
8. De kleinkinderen verwennen.
9. Meer over het evangelie leren en van het leven genieten.
10. Terugkeren bij mijn hemelse Vader.

Dan zeg ik: 'Dank je, Abby. Je hebt mij iets geleerd over een visie hebben op het plan dat onze hemelse Vader voor ons heeft. Als je weet waarnaar je op weg bent dan zit je goed, ondanks de omleidingen die je tegenkomt. Als je je op je levenspad concentreert op je uiteindelijke doel — je verhoging en terugkeer bij je hemelse Vader, dan zul je daar zeker komen.'

Waar haalde Abby dit perspectief op haar eeuwige doel vandaan? Het begint bij ons thuis. Het begint in ons gezin. Ik vroeg aan haar: 'Wat doen jullie thuis om die prioriteiten kracht bij te zetten?'

Dit was haar antwoord. 'Behalve in de Schriften lezen, bestuderen we *Predik mijn evangelie*.' Vervolgens voegde ze daaraan toe: 'We praten veel — op de gezinsavond, onder

het eten, en als we onderweg zijn in de auto.'

Nephi heeft geschreven: 'Wij spreken over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus.' Waarom? 'Opdat onze kinderen zullen weten op welke Bron zij mogen vertrouwen voor vergeving van hun zonden' (2 Nephi 25:26).

Praten, luisteren, elkaar bemoedigen, en samen dingen doen als gezin zal ons dichterbij onze Heiland brengen, die van ons houdt. Onze doelbewuste inspanningen om nu beter te communiceren — juist nu — zal ons gezin eeuwig tot zegen zijn. Ik getuig dat als we over Christus spreken, we ons ook in Christus en in de gave van de verzoening zullen verheugen. Dan zullen onze kinderen weten 'op welke Bron zij mogen vertrouwen voor vergeving van hun zonden.' ■

Uit een toespraak, gehouden tijdens een satellietuitzending voor ringen in Salt Lake City op 24 oktober 2010.

NOTEN

1. James E. Faust, 'Enriching Family Life', *Ensign*, mei 1983, p. 41.
2. Susan Heaton, 'Talk Time Instead of TV Time', *Ensign*, oktober 1998, p. 73.
3. Jeffrey R. Holland, 'Gij zult mijn getuigen zijn', *Liahona*, juli 2001, p. 16.
4. George D. Durrant, 'Pointers for Parents: Take Time to Talk', *Ensign*, april 1973, p. 24.

BOSBESSEN EN HET BOEK VAN MORMON

Een paar jaar geleden verhuisde ons gezin van een grootstedelijk gebied naar een klein, landelijk huisje aan de rand van een rustig dorpje. Vlakbij was er een verlaten bosbessenkwekerij en via vrienden van de eigenaar kregen wij toestemming om zoveel bosbessen te plukken als we maar wilden.

Die zomer stapten we een paar ochtenden in de week met emmers en zakken in de auto, waarna we een aangenaam, heerlijk uur lang bosbessen plukten. Op zekere

ochtend gaf onze jongste zoon, Hyrum aan dat hij liever thuis bleef. Hij was ervan overtuigd dat we alle bosbessen hadden geplukt en dat het tijdverspilling was om nog een keer terug te gaan. Hij was heel verbaasd dat er nog een overdaad aan bosbessen te vinden was. Er hingen trossen op plekken die hij over het hoofd had gezien, en de sappigste bosbessen hingen aan takken waarvan hij zeker was dat hij die al volledig leeggeplukt had.

In zo'n beetje dezelfde tijd gaven de jeugdleiders in onze wijk onze tieners de uitdaging om het hele Boek van Mormon uit te lezen vóór ze in augustus weer naar school gingen. Onze kinderen kwamen met de uitdaging thuis en we besloten ons er als gezin op te werpen.

We hadden het Boek van Mormon nog niet uit of de *Ensign* van augustus 2005 lag op de deurmat, met daarin de oproep van president Gordon B. Hinckley (1910–2008) om het Boek van Mormon vóór het einde van het jaar uit te lezen. Hyrum en zijn broer Joseph waren uitgelaten omdat ze al gehoorzaam

Hyrum was ervan overtuigd dat we alle bosbessen hadden geplukt en dat het tijdverspilling was om nog een keer naar de bosbessenkwekerij terug te gaan.

Toen ik binnenkwam zat Leandro in mijn kamer. De Geest beroerde mijn hart, en ik stond daar ademloos.

aan de oproep van de profeet waren geweest! Hun oudere broer en zus, Seth en Bethany, maakten hen er echter op attent dat president Hinckley ons gevraagd had het te lezen, hoe vaak we het daarvoor al hadden gedaan.

‘Maar waarom?’, vroegen de jongens. ‘We hebben elk woord in het boek gelezen, en wat zouden we nog meer kunnen leren dan wat we al hebben gelezen?’

Na een moment van stilte bracht iemand de bosbessen ter sprake. ‘Herinner je je nog dat we dachten dat we alle bosbessen al hadden geplukt? Maar toen we teruggingen, waren er altijd veel meer bosbessen dan we gedacht hadden — elke keer! Ongeacht hoe vaak we gingen, ongeacht hoe kort daarvoor we waren geweest, er waren altijd bosbessen bij de vleet.’

Snel zagen we het verband. Evenals de nabijgelegen kwekerij en haar overvloedige oogst aan bosbessen is het Boek van Mormon een voortdurende bron van spirituele voeding met elke keer nieuw te ontdekken waarheden. Daarom lazen we nogmaals het Boek van Mormon.

Doordat ik gehoor gaf aan de oproep van de profeet las ik dingen in het Boek van Mormon die ik al vaker had gelezen, maar die ik nu in een nieuw verband zag of anders uitlegde omdat ze op nieuwe omstandigheden of moeilijkheden van toepassing waren. Ik weet dat we, elke keer als we het Boek van Mormon oprecht lezen, nieuw inzicht kunnen krijgen en tot de Heiland kunnen naderen. ■

Suellen S. Weiler (Georgia, VS)

IK HAD HET GEVOEL DAT IK BIJ JE LANGS MOEST GAAN

Twee en een half jaar na mijn doop in Buenos Aires (Argentinië) lieten de woorden van een van de zendingen die mij hadden lesgegeven mij maar niet los: ‘Ik weet dat je een goede zending zult zijn.’ Ik herinnerde mij ook dat het indringende antwoord dat ik had gekregen toen ik had gebeden of het gevoel dat er in mijn hart was gekomen echt waar was. Toen ik twintig was, wist ik dat ik mij op een zending moest voorbereiden.

Maar hoe kon ik een zending vervullen? Ik had helemaal niets weg van de engelachtige jonge mannen die mij in het evangelie hadden onderwezen. En moest ik zomaar mijn baan opgeven? Waar zou ik moeten wonen na mijn terugkomst? Het was heel moeilijk geweest om de plek te vinden waar ik nu woonde, al was het dan niet meer dan een achterkamer in iemands huis.

Op weg naar huis kreeg ik op een avond weer diezelfde gevoelens en twijfel. Toen ik thuis was, nam ik een besluit. Ik besloot neer te knielen en om raad te bidden. Al doende kreeg ik sterk het gevoel dat ik bij Leandro op bezoek moest gaan, een vriend die mij terzijde had gestaan in moeilijke tijden.

Maar omdat het al middernacht was, zette ik die gedachte van mij af. Ik wist dat hij vroeg naar zijn werk moest en ik durfde op dit uur gewoon niet bij hem aan te kloppen. Ik bleef mij verzetten tegen deze gedachte, hoewel die zich niet liet wegdrücken. Daarom negeerde ik haar gewoon.

Ik besloot een blokje om te gaan om een luchtje te scheppen. Maar toen ik mij herinnerde dat ik mijn kamerdeur niet op slot had gedaan, ging ik terug naar huis. Toen ik binnenkwam, zat Leandro in mijn kamer. De Geest beroerde mijn hart, en ik stond daar ademloos. Met een brok in de keel vroeg ik hem: ‘Wat brengt jou hier?’

‘Dat weet ik niet’, antwoordde hij. ‘Ik had gewoon het gevoel dat ik bij je langs moest gaan.’

Ik vertelde hem over mijn twijfels over op zending gaan. Hij gaf zijn getuigenis en sprak mij moed in. Toen hielp hij mij met het invullen van de zendingsformulieren, die ik de volgende ochtend bij mijn bisschop afleverde. Twee maanden later ontving ik mijn oproep naar het zendingsgebied Salta (Argentinië).

Ik wist dat mijn vriend die nacht een werktuig in de handen van de Heer was geweest, en met mijn hele hart wist ik dat Vader in de hemel luistert naar en antwoord geeft op gebeden die worden uitgesproken met een oprecht hart en een eerlijke bedoeling. ■

Aldo Fabio Moracca (Nevada, VS)

IK GA DOOD!

Ik werkte als verpleegster op een drukke uitlaapafdeling en kreeg op een dag een telefoontje over een patiënt die Bill heette en zojuist een operatie had ondergaan. Hij had naar een andere afdeling moeten gaan, maar omdat die vol was, was hij naar die van mij doorverwezen.

Al snel arriveerde de patiënt met zijn gezin. Ik was blij dat hij bij zijn positieven was, wist waar hij was en het zo te zien goed maakte.

Na een aantal tests te hebben gedaan en hem en zijn gezin op hun gemak te hebben gesteld, liep ik de gang in om een aantekening in zijn medisch dossier te maken. Net toen ik mijn pen op het papier zette, hoorde ik een stem zeggen: 'Ga terug naar zijn kamer.' Ik legde mijn pen neer

en keek achterom. Er was niemand te zien. Ik dacht dat ik mij de stem had ingebeeld, maar toen hoorde ik de stem weer — dit keer harder.

Ik rende terug naar Bills kamer en daar aangekomen zag ik dat zijn nek twee keer zo dik was en dat hij moeilijk ademhaalde. Daar ik ervan uitging dat zijn halsslagader was geperforeerd, drukte ik met mijn rechterhand op zijn nek, terwijl ik met mijn linkerhand de neuroradioloog belde die de operatie had verricht. De chirurg zei dat hij zo spoedig mogelijk een team zou sturen om Bill op te halen. 'En haal in geen geval je hand weg!'

Terwijl ik druk bleef uitoefenen, zag ik dat er een bekend boek van de kerk bij Bills bed lag. 'Ben je lid van de kerk?', vroeg ik.

Hij probeerde te knikken en zei mij toen dat hij een verordeningswerker

in de Atlantatempel (Georgia, VS) was. Toen knipperde hij met zijn ogen en zei: 'Ik ga dood!'

Ik zei tegen hem dat hij niet dood ging en vervolgens met grote stelligheid: 'Ik ga volgende maand in de Atlantatempel trouwen, en ik ga ervan uit dat jij daar ook bij bent.' Daarna arriveerde het operatieteam, dat Bill snel wegvoerde.

In alle drukte rond mijn trouwplannen in de daaropvolgende maand was ik Bill bijna vergeten die, zo bleek later, verkeerd op de medicatie had gereageerd. Maar toen de mater mij op mijn trouwdag voorging naar de verzegelkamer, zag ik een bekend gezicht: Bills vrouw, Georgina. Toen ik tegen haar zei dat ik op het punt stond om in het huwelijk te treden, ging ze op zoek naar haar man. Vlak voor de ceremonie begon, ging de deur open en kwam hij binnen. Na weken van hoofdpijn, misselijkheid en vermoeidheid had Bill zich die dag sterk genoeg gevoeld om naar de tempel te gaan, zonder te beseffen dat het mijn trouwdag was.

Twee jaar later werden mijn man en ik geroepen als verordeningswerkers in de Nashvilletempel (Tennessee). Toen we bij de tempel kwamen om te worden aangesteld, werd ik binnengelaten door iemand die mij begroette met de woorden: 'Welkom in de Nashvilletempel!' Het was broeder Bill.

We werkten drie jaar samen. Bill vertelde iedereen die het maar horen wilde dat ik zijn leven had gered, maar ik wist dat de Heer hem had gered. En Hij had mij en passant geleerd hoe belangrijk het is om gehoor te geven aan de ingevingen van de Geest. ■

Ramona Ross (Tennessee, VS)

De chirurg zei dat hij zo spoedig mogelijk een team zou sturen om Bill op te halen. Hij zei: 'En haal in geen geval je hand weg!'

WE ZOUDEN KUNNEN BIDDEN

In de lente van 1975 woonden wij in de prachtige, landschappelijke deelstaat Rijnland-Palts in West-Duitsland. Toen we op een regenachtige zondag van de kerk naar huis reden, stopten we bij een auto die op zijn zij in de natte berm aan de rand van een bos lag. In het bos was de duisternis al gevallen, vanwege het dikke bladerdak van de bomen en de avondschemering.

Na naar het wrak te hebben gekeken, liepen we terug naar onze auto om erachter te komen dat we vast zaten in de modder. Ik kon niet achteruit rijden, maar ik kon wel vooruit het bos inrijden. We waren al vaker door de bossen gereden en wisten dat veel boswegen met elkaar verbonden waren en dat we uiteindelijk weer het bos zouden uitkomen. Daarom besloot ik het donkere bos in te rijden.

Al snel kwam ik erachter dat ik de verkeerde beslissing had genomen. De smalle, natte weg zat vol met diepe geulen en leidde ons verder en verder het donkere bos in. Ik probeerde vaart te houden, omdat ik bang was dat we anders in de modder vast zouden komen te zitten. Ik zag voor ons een hoger gelegen plek die er droog genoeg uitzag om het gewicht van de auto te kunnen dragen. Ik was van plan de auto uit de modder te krijgen, zodat ik kon nadenken over de situatie. De auto verhief zich met een schok uit de modder.

Ik zette de motor af en stapte uit. Met de koplampen uit zag ik geen hand voor ogen. Daarop ontstak ik de koplampen weer, pakte onze zaklantaarn en besloot, na gekeken te hebben waar de auto stond, dat ik

Daarop ontstak ik de koplampen weer, pakte onze zaklantaarn en besloot, na gekeken te hebben waar de auto stond, dat ik het beste achteruit het bos kon insteken.

het beste achteruit het bos kon insteken om daarna in volle vaart terug te draaien naar waar we vandaan waren gekomen.

Ik reed zover mogelijk achteruit het bos in, gaf een flinke dot gas, draaide de weg op en zonk ver weg in de modder. Nu waren we nog verder van huis. Buiten de auto heersten totale duisternis en stilte. In de auto zaten mijn vrouw en ik met drie doodsbange kinderen.

Ik vroeg mijn vrouw of ze suggesties had. Na een korte stilte, zei ze: 'We zouden kunnen bidden.' De kinderen kwamen bijna onmiddellijk tot rust. Ik sprak een nederig maar wanhopig gebed om hulp uit. Terwijl ik bad, kreeg ik een helder idee:

'Doe de sneeuwkettingen om.'

Mijn lieve vrouw stond mij in haar zondagse kleding in 25 cm modder met de zaklantaarn bij te lichten terwijl ik met mijn blote handen de achterbanden schoonveegde en de kettingen omdeed. Met geloof en vertrouwen baden we nogmaals, waarna ik de motor startte. Langzaam reden we door de modder en uiteindelijk terug naar het wegdek.

In de euforie van onze bevrijding uit de modder en het duister vergat ik bijna wie ons uit het bos had geleid. Onze vijfjarige dochter zette mij weer met beide benen op de grond toen ze zei: 'Papa, onze hemelse Vader verhoort echt gebeden, hè?' ■
Scott Edgar (Utah, VS)

Iedereen kent Bleck

Adam C. Olson

Kerktijdschriften

Voor Honoura 'Bleck' Bonnet, was basketbal alles. Op zijn vijftiende was Bleck een aanstormend talent in Frans-Polynesië — een van de beste spelers voor een van de beste teams in de hoogste divisie van het land. Hoewel hij een verkeerd gespelde bijnaam kreeg — het had eigenlijk *black* moeten zijn — bestond er geen twijfel over zijn basketbaltalent.

Maar hij wilde meer. Hij wilde prof worden in Europa. En bovendien wilde hij meer dan wat ook een gouden medaille winnen op de South Pacific Games.

Het enige wat hem nog in de weg leek te staan, was de kerk.

Honoura 'Bleck' en Myranda Bonnet zijn al heel lang betrokken bij het basketbal op Tahiti.

Een man met een missie

Hoewel het team waar Bleck voor speelde in die tijd onder auspiciën van de kerk speelde, had Bleck weinig op met de kerk of de oproep van de profeet dat iedere waardige en geschikte jongeman een zending behoorde te vervullen.

Hij had zijn bisschop al laten weten dat hij niet op zending wilde. Er twee jaar tussenuit gaan zou dodelijk zijn voor zijn profcarrière.

Bovendien zouden de South Pacific Games — die elke vier jaar worden gehouden — plaatshebben terwijl hij op zending zou zijn, en de Tahitiaanse basketbalbond wilde graag dat hij voor het nationale team speelde. Hij zou eindelijk de kans krijgen om de woorden die zijn vader altijd sprak als Bleck zichzelf geweldig vond, tot zwijgen te brengen: 'Iedereen kent Bleck, maar hij heeft geen gouden plak.'

Blecks vader, Jean-Baptiste, had niets kwaads in de zin met die plagerij. Maar Bleck werd er gek van. Ze herinnerde hem eraan dat iedere basketbalfan in Tahiti hem kende, maar dat hij geen medaille van de Spelen op zak had. Zijn vader had op de eerste South Pacific Games een gouden medaille gewonnen met het herenteam.

Het was Blecks missie om die woorden het zwijgen op te leggen. Hij had geen tijd voor een ander soort zending.

Verandering van gedachten, verandering van hart

Ongeacht zijn mening over een zending bleef Bleck gewoon meedoen aan de

Blecks liefde voor basketbal is zowel een beproeving als een zegen geweest.

'Geluk is voor je weggelegd als je leeft zoals de Heer dat wil.'

President Thomas S. Monson, 'Voorbereiding brengt zegeningen', *Liahona*, mei 2010, p. 67.

kerkactiviteiten. En toen hij zestien was, had Bleck op een dansavond van de kerk alle moed bijeengeraapt om Miranda Mariteragi ten dans te vragen. Miranda speelde ook goed basketbal en had zo haar eigen dromen over het winnen van een gouden medaille. Haar vader had ook gespeeld in het team dat goud had behaald.

Hij had haar nog niet ten dans gevraagd of het nummer dat werd gespeeld, was afgelopen. Dus dansten ze op het volgende nummer, wat het laatste van de avond bleek te zijn. Maar voor Bleck had deze dans eeuwig kunnen duren.

Bleck had nooit echt nagedacht over trouwen in de tempel, en overigens ook niet over trouwen met een kerklid. Maar daar begon verandering in te komen toen hij Miranda in de daaropvolgende twee jaar beter leerde kennen. Toen hij een keer bij haar thuis was, viel zijn oog op iets wat ze in de jongevrouwen had gemaakt. Er stond op: 'Ik zal in de tempel trouwen.'

Blecks belangstelling voor Miranda en haar voornemen om in de tempel te trouwen, waren voor hem reden genoeg om zijn plannen te herzien. Hij besloot ernst te maken van de kerk. Zijn besluit leidde ertoe dat de Heilige Geest op hem kon inwerken.

Het besluit

Eén van die besluiten was zich erop voor te bereiden om op zijn achttiende een patriarchale zegen te halen. Toen de patriarch in de zegen zei dat Bleck een zending zou vervullen en in de tempel zou trouwen, voelde hij de Geest. 'Ik wist dat God dat van mij verwachtte', zegt hij.

Hoewel de kans groot was dat het nationale team een medaille zou behalen, besloot Bleck met de steun van

zijn ouders dat hij de wil van God boven zijn eigen wil zou stellen. Dat was geen gemakkelijke beslissing. Er werd grote druk op hem uitgeoefend om te blijven spelen. En hij kwam er al snel achter dat zijn besluit om zich aan de wil van God te onderwerpen meer dan eens op de proef zou worden gesteld.

Toen hij een jaar in Tahiti op zending was, vroeg de basketbalbond hem of hij zijn zending een maand wilde onderbreken om de Spelen mee te maken.

Blecks zendingspresident, die bezorgd was over de gevolgen van de ervaring op Blecks functioneren als zendeling, voelde zich geïnspireerd om dit tegen hem te zeggen: 'Je kunt gaan als je wilt, maar dan kun je niet meer terugkeren.'

Bleck wilde heel graag een medaille winnen, maar hij was niet van plan daar alles voor aan de kant te zetten. Zijn zending beviel hem juist zo goed dat hij niet bereid was het laatste jaar te laten lopen, zelfs niet voor basketbal.

Bleck bleef op zending.

Het team won de gouden medaille.

Andere omstandigheden, hetzelfde besluit

Toen Bleck zijn zending eervol had voltooid, trouwde hij in de Papeetetempel (Tahiti) met Miranda, en ze kregen een kind. Ook ging hij voor het nationale team spelen.

Miranda was de spelverdeler van het nationale damesteam en was zich ook op de South Pacific Games aan het voorbereiden.

Toen de Spelen naderden, vond het paar echter dat het tijd was voor een tweede kind.

Daar de Spelen binnen het jaar zouden plaatsvinden, was het eenvoudig voor ze geweest als ze een tweede kind hadden uitgesteld om Miranda de kans te geven te spelen. Het damesteam had een goede kans om in de medailles te vallen.

Maar het echtpaar wist uit ervaring dat hun wil naar Gods wil voegen grotere zegeningen

tot gevolg zouden hebben, meer dan ze op eigen kracht zouden kunnen bewerkstelligen. Na veel studie en gebed besloten ze hun gezin voorrang te geven.

In 1999, Myranda was acht maanden zwanger, won het damesteam goud.

Iedereen kent Bleck

Bleck en Myranda zijn de laatste tien jaar op het hoogste niveau basketbal blijven spelen in Frans-Polynesië. Ze zijn meerdere keren kampioen geworden en hebben verschillende bekeringen gewonnen, en hebben voor de nationale teams op de Spelen van 2003 en 2007 gespeeld.

Beiden hebben deelgenomen aan de spelen van 2011, alleen was Bleck nu coach van het herenteam. Myranda en het damesteam wonnen de gouden medaille, maar Bleck miste weer het goud, want het herenteam won brons.

Bleck vraagt zich wel eens af hoe zijn leven er zou hebben uitgezien als hij zijn eigen wil had gedaan.

‘Dan had ik waarschijnlijk nu een gouden medaille op zak’, zegt hij. ‘Misschien was ik prof geworden, misschien niet.’

Maar het stel heeft geen spijt van de besluiten die ze hebben genomen. Ze hadden niet gelukkiger kunnen zijn.

‘Ik ben in de tempel getrouwd’, zegt Bleck. ‘Ik heb een geweldige vrouw, vier mooie kinderen, en ik ben actief in de kerk. Dat had het basketbal mij niet kunnen geven. Dat zijn de zegeningen die je krijgt als je de Heer op de eerste plaats zet.’

De Heer volgen heeft geen eind gemaakt aan de plagerijen van zijn vader, maar die woorden hebben wel een nieuwe betekenis gekregen. Toen de bond een paar jaar geleden overwoog om de competitie op zondag af te werken, vond er overleg plaats tussen de voorzitters van de clubs. Iemand vroeg: ‘Wat vindt Bleck ervan?’

Het voorstel ging van tafel.

Omdat Bleck de Heer op de eerste plek zette, weet niet alleen iedereen wie Bleck is — ze weten ook wat hij gelooft. ■

Bleck en Myranda hebben hun gezin vóór hun sport geplaatst.

‘Waarom zou ik deelnemen aan het seminarie als ik de Schriften zelfstandig kan bestuderen?’

Je hebt de rest van je leven om de Schriften zelfstandig te bestuderen, dus waarom zou je dan nu niet je voordeel doen met het seminarie, waar je onder de bezielende leiding van uitstekende leerkrachten en met je vrienden de Schriften kunt bestuderen.

Door onder leiding van een goede leerkracht te studeren en te leren, zullen de Schriften zich voor je openen en zul je dingen leren die je eerder misschien niet goed begrepen hebt. De leerkracht zal je in contact brengen met de leringen van profeten en anderen kerkleiders, die je een beter begrip van de Schriften zullen geven.

Het is vaak leuker om in klasverband iets te leren. Ook heb je dan de kans om te praten over de dingen die je leest. Je klasgenoten kunnen je misschien vertellen over het waarom achter bepaalde lievelingsteksten. Mede door hun ervaringen kunnen de Schriften voor jou tot leven komen. En omdat je het evangelie met anderen bestudeert, kun je deze beloofde zegen genieten: ‘Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden’ (LV 6:32).

Het seminarie brengt ook structuur in je leven. Je zult een bepaald tempo aanhouden bij het lezen, waardoor je elk Schriftuurboek kunt lezen. Je hebt de kans om kernteksten te bespreken en uit het hoofd te leren. Je zult in het seminarie meer uit de Schriften halen dan op enig andere manier op dit punt in je leven.

Nieuwe vrienden, nieuwe ideeën

In het seminarie ontmoet je nieuwe vrienden, waarmee je een nauwe band zult krijgen, bijna alsof het familie is. Je leert er veel nieuwe dingen, die je op eigen houtje niet zou leren. Het is leuk en heel spiritueel. Het is een heel goed begin van de dag. Als je nog niet naar het seminarie gaat, schrijf je dan nu in. Het zal je leven veranderen.

Katarina B. (16), Californië, VS

Geluk

Ik begin de dag met het seminarie. Ik word er gelukkiger door, en ik sta er meer voor open om het evangelie met anderen te bespreken. We onderzoeken de Schriften diepgaander, zodat ik er meer van begrijp.

Madi S., (15), Colorado, VS

Perfekte combinatie

Het seminarie is een grote, opbouwende ervaring. Soms mis je toch iets als je alleen leert. Individuele studie en het seminarie zijn een perfecte combinatie. De leerkrachten zijn geweldig, en als je met een vraag zit, zijn je leerkracht en klasgenoten meer dan bereid die te beantwoorden.

Dawson D., (15), Idaho, VS

Meer begrip

Als ik de Heilige Schrift alleen bestudeer, is het lang niet zo leuk als wanneer ik dat samen met anderen doe. Bovendien kunnen we elkaar, als we de Schriften samen bestuderen, interessante ideeën aanreiken. Door het seminarie ben ik een heleboel interessante verhalen te weten gekomen, en ik weet nu meer over de achtergronden van de Schriften. Dat maakt het seminarie echt top! Ik ben blij dat ik mij voor het seminarie heb ingeschreven.

Rebecca M., (16), Sleeswijk-Holstein, Duitsland

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

Groter getuigenis

Ten eerste zegt de Heer dat waar twee of drie mensen in zijn naam vergaderd zijn, Hij in hun midden zal zijn (zie

Matteüs 18:20; LV 6:32). Zijn Geest voelen, kan ertoe leiden dat we gaan nadenken over wat Hij voor ons gedaan heeft. Ten tweede, als we de Schriften met anderen bestuderen, begrijpen we beter wat er geschreven staat. Als we naar elkaar luisteren, horen we misschien iets wat ons zelf niet is opgevallen, en datzelfde geldt voor anderen als we onze kennis delen. Ten derde, als ik naar het seminarie ga, wordt mijn getuigenis versterkt. Op het seminarie kunnen we ons getuigenis geven en naar het getuigenis van anderen luisteren. We blijven erdoor op het rechte pad.

Dmitri G., (16), Dnjepropetrovsk, Oekraïne

Van elkaar leren

Het seminarie is een 'must' voor mij. Niet alleen legt mijn toegewijde leerkracht de waarheden uit die in de

Schriften staan, maar ik leer ook veel uit de discussies die we in de les hebben. De andere leerlingen bespreken wat ze hebben geleerd en daarvoor ben ik het evangelie, de Heiland en zijn verzoening beter gaan begrijpen. Het is niet genoeg om alleen te leren, want ik heb juist in de klas een paar ideeën voor het oplossen van mijn problemen gekregen. Ik getuig dat het seminarie een belangrijke rol speelt in mijn getuigenis van de ware Kerk van Jezus Christus.

Denzel J., (15), West-Samoa

Licht en waarheid

Als ik naar het seminarie ga, zoek ik licht en waarheid, en trek ik de hele wapenrusting Gods aan (zie LV 27:15–18).

Die wapenrusting helpt mij om zijn stem te allen tijde en in alle plaatsen te horen. Dagelijkse Schriftstudie sterkt mijn geloof en mijn getuigenis, en geeft mij kracht in beproevingen. Naar het seminarie gaan, is een van de beste manieren om licht en waarheid te zoeken, en de Schriften te bestuderen en te overdenken.

Nohemi M., (17), Puebla, Mexico

Drie redenen

Ten eerste bezoek ik het seminarie omdat ik op zending wil. Zendelingen staan vroeg op en bestuderen 's ochtends het evangelie. Dankzij het seminarie kan ik de goede gewoonte aanleren om vroeg op te staan. Ten tweede zijn we in de ochtend helder van geest, zodat we ons kunnen concentreren op wat we bestuderen en leren. Het is verstandig om de beste uren te besteden aan God beter leren kennen. Ten derde zal ik als ik op

mijzelf leer niet zoveel begrip opdoen als wanneer mijn leerkracht het uitlegt. Dankzij haar leer ik meer dan wanneer ik het zelf had gedaan.

H. Tsjen Joean, (16), T'ai-tsoeng, Taiwan

DE ZEGENINGEN VAN HET SEMINARIE

'Ik ken de macht die wij krijgen door mee te doen aan het seminarie en het instituut. Dat heeft mijn leven verrijkt en ik weet dat hetzelfde met jullie zal gebeuren. Het zal een beschermend schild om je heen zijn dat je beschermt tegen de verleidingen en beproevingen van de wereld. Kennis van het evangelie hebben, houdt een grote zegening in. Ik weet geen betere plek voor de jongeren van de kerk om kennis van heilige zaken te krijgen dan in het seminarie en het instituut van de kerk.'

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Receive Truth', Ensign, november 1997, p. 62.

VOLGENDE VRAAG

'Hoe leg ik aan mijn vrienden uit waarom de wet van kuisheid overtreden een slecht idee is?'

Lever je antwoord vóór 15 mei 2012 in op: liahona.lds.org, of stuur het per e-mail naar liahona@ldschurch.org, of per post naar:

Liahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, VS

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

Stuur de volgende informatie en toestemming mee: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) jouw schriftelijke toestemming — en als je onder de achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (dat mag per e-mail) — om je reactie en foto te plaatsen.

Waarom seminarie?

DEELNAME AAN HET SEMINARIE

'Het seminarie zal je begrip geven van, en vertrouwen in, de leringen en de verzoening van Jezus Christus. Je zult de Geest van de Heer voelen terwijl je leert de Schriften lief te hebben. Je zult je voorbereiden op de tempel en een zending.

'Jonge mensen, ik vraag jullie aan het seminarie deel te nemen. Bestudeer je Schriften dagelijks. Luister aandachtig naar je leerkrachten. Pas met gebed toe wat je leert.'

President Thomas S. Monson, 'Participate in Seminary', seminary.lds.org.

Wat is volgens jou het belangrijkste dat een leerling uit het seminarie en het instituut kan halen? Toen een groep seminaristen deze vraag stelde aan ouderling Paul V. Johnson van de Zeventig, die tevens commissaris van de kerkelijke onderwijsinstellingen is, antwoordde hij: 'Het belangrijkste wat iemand uit het seminarie en het instituut kan halen, is een echt getuigenis dat Jezus de Christus is. Het inzicht dat *echte* kennis geestelijke kennis is. Datgene wat van de Heilige Geest tot onze ziel komt. Dat is de krachtigste waarheid, het krachtigste resultaat dat uit het seminarie en het instituut te halen is. Het verandert niet wat je weet; het verandert wie je bent, en het verandert hoe je de wereld ziet. En die soort hogere kennis maakt je opleiding compleet.' ('A Higher Education', *New Era*, april 2009, p. 15.)

Ouderling Johnson is een van de vele algemene autoriteiten die zich hebben uitgelaten over de geweldige zegeningen die deelname aan het seminarie en het instituut met zich meebrengt. Als je je dus afvraagt waarom je naar het seminarie behoort te gaan, zijn hier nog een paar goede redenen van de profeten en apostelen.

LEG EEN FUNDAMENT VAN GELUK EN SUCCES

'Het seminarie zal jou, jongeman of jongevrouw, een fundament helpen leggen, waarop je later in je leven succes en geluk kunt bouwen.'

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Nu is de tijd om een zending te vervullen!', *Liahona*, mei 2006, p. 88.

RAAK BEKEND MET DE EVANGELIEWAARHEDEN

'Het is mijn wens dat iedere jongen en meisje deelneemt aan het seminarie, omdat ze daar de vele waarheden van het evangelie leren. Het is in het seminarie waar de meesten een idee krijgen van wat ze met hun leven willen, waarna ze op zending gaan.'

President Spencer W. Kimball (1895–1985), 'President Kimball Speaks Out on Being a Missionary', *New Era*, mei 1981, p. 49.

GEEF HET PRIORITEIT

Leerlingen, als je je waarden op een rijtje hebt, zul je niet aarzelen om een cursus die je leven zal opsieren te laten schieten voor een cursus die het fundament van je leven kan verankeren. En als je je daarvoor hebt ingeschreven, ga er dan naartoe en bestudeer de stof en doe kennis op. Haal je vrienden over om het ook te doen. Je zult er nooit spijt van hebben. Dat kan ik je beloven.'

President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Agency and Control', *Ensign*, mei 1983, p. 67.

MAAK ZEGENINGEN MOGELIJK

'Wees dankbaar voor het seminarieprogramma in de kerk en voor het instituutprogramma van de kerk. Ik raad elke scholier in het middelbare onderwijs met klem aan zijn of haar voordeel te doen met het seminarieprogramma. Je zult er zoveel te meer voor gezegend worden.'

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), 'Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley', *Ensign*, december 1995, p. 67.

DRIE DINGEN DIE HET SEMINARIE DOET

'Het seminarie kan drie belangrijke dingen doen. Ten eerste brengt het jongeren samen die dezelfde normen en waarden hebben. Jongeren gaan graag om met mensen die over hun geloof spreken en van de Schriften houden. Ten tweede brengt het jongeren samen met een leerkracht die een getuigenis heeft, en zij kunnen het vuur in zijn getuigenis voelen als hij dat geeft. Ten derde zorgt het seminarie ervoor dat jongeren zich met de Schriften gaan bezighouden.'

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, 'Een bespreking van Schriftstudie', *Liahona*, juli 2005, p. 11.

HAAL JE SEMINARIEDIPLOMA

'Ga naar het seminarie en haal je diploma. De seminarielessen zijn een van de belangrijkste geestelijke ervaringen die een jongeman [en jongevrouw] kan hebben.'

President Ezra Taft Benson (1899–1994), 'To the "Youth of the Noble Birthright"', *Ensign*, mei 1986, p. 44; 'To the Young Women of the Church', *Ensign*, november 1986, p. 82.

SEMINARIE in de jungle van Ecuador

Het seminarie maakt een wereld van verschil voor deze jongeren die in een afgelegen jungle wonen.

Joshua J. Perkey
Kerktijdschriften

Ten oosten van Quito, voorbij de vulkanen en het Andesgebergte, gaat het landschap al snel over in de jungle van het Amazonegebied. Daar vind je dichte wouden, grote rivieren, apen, toekans en zelfs roze dolfinen.

Ook vind je er een stad die Puerto Francisco de Orellana heet. En die ligt ver van, nou ja, van al het andere in Ecuador. Vijftien jaar geleden woonden hier relatief weinig mensen. Maar toen er aardolie werd gevonden, kwamen er industrieën, en daarmee banen, en leden van de kerk.

Seminarie in een kleine gemeente

Een paar van de jongeren, zoals Oscar R., waren al lid toen de gemeente werd gesticht, maar de meesten zijn recent tot de kerk toegetreden. En er brandt een vuur in hun hart. 'We zijn sterk', zegt Oscar.

In september 2010, slechts een jaar na stichting, werd in de gemeente het seminarie opgestart. 'Toen we een paar jaar geleden met bijeenkomsten

begonnen', zegt Oscar, 'waren we met weinigen. 'Ik was de enige jongere. Maar we bleven groeien.

Al snel hadden we zes, toen tien, en nu zelfs nog meer jongeren.'

Omdat sommige jongeren 's morgens naar school gaan en andere 's middags, hebben we twee seminarielessen op een dag, een in de morgen van acht tot negen en een in de middag van half vijf tot half zes.

Misschien doen er niet veel jongeren mee aan het seminarie, maar de jongeren die komen, zijn door het seminarie veranderd.

Waarom gaan?

'Het seminarie is een grote zegen voor me', zegt Luis V., die nog maar pas lid is van de kerk. 'Het is een goede voorbereiding op mijn zending. Ik heb sinds ik lid ben geworden van de kerk veel problemen en verleidingen voor mijn kiezen gekregen, maar ik heb stand gehouden, omdat ik weet dat ik het juiste doe.'

En het is niet alleen Luis die er zo over denkt. 'Ik ben nog niet zo heel lang lid van de kerk', zegt Ariana J., 'maar ik bezoek het seminarie al vanaf mijn doop. Ik ben blij als ik er ben, want dan leer ik vele waarheden over het evangelie van Jezus Christus, die mijn hart met hoop vullen en mijn verstand met begrip.'

Het seminarie heeft Ariana in het

Het seminarie sterkt jongeren, zoals deze in Ecuador, van wie er velen nog maar pas lid van de kerk zijn

evangelie verankerd. 'Voor mij is het een zegen om aan de lessen deel te nemen', zegt Ariana. 'Ik word er sterker van en het bereidt mij voor, zodat ik op een goede dag een goede echtgenote, moeder, leidster in de kerk, en misschien een voltijdzendingeling kan zijn.'

Ariana's broer, Gerardo, denkt er net zo over. 'Ik ben dankbaar dat

het seminarie een belangrijk deel van mijn leven is gaan uitmaken', zegt hij. 'Het bereidt mij voor op een voltijdzending. Op het seminarie heb ik geleerd hoe het heilsplan in elkaar steekt, dat God voor mij heeft opgesteld. Elke les die ik bijwoon, geeft mij de hoop dat ik het celestiale koninkrijk kan beërven en geeft mij de zekerheid dat ik het evangelie van Jezus Christus heb gevonden.'

Gerardo is soms behoorlijk moe op het seminarie. Eerst brengt hij zijn kleine broertje naar school en dan gaat hij terug naar huis om zijn zus op te halen, zodat ze samen naar het seminarie kunnen gaan. Maar hij vindt het niet erg.

'Het is allemaal zo nieuw voor mij, maar ik ben erg

gelukkig', zegt Gerardo. Ik weet dat ik op de juiste weg ben, die mij in staat stelt om weer bij mijn hemelse Vader terug te keren. De Heilige Geest fluistert mij dat in. Ik moet mij er wel voor inspannen en volharden tot het einde.'

Je hoeft niet bang te zijn

Aanvankelijk was het seminarie voor Walter A. een beetje angstaanjagend. 'Ik was heel nerveus toen ik voor het eerst ging', zegt hij. 'Maar toen ik de klas binnenkwam, voelde ik mij bijzonder, want ik voelde de liefde die je voelt als je de Schriften bestudeert. En naderhand voelde ik mij gesterkt door het geluk dat ik in mijn hart voelde en om wat ik geleerd had. Eén van de grootste zegeningen die onze hemelse Vader voor de jongeren heeft, is het seminarie.'

'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft mijn leven veranderd', zegt Abel A., die zich ook op een zending aan het voorbereiden is. 'Ik raak bekend met de leringen van de profeten. Ik heb Joseph Smith lief. Hij heeft, hoewel hij daardoor heel veel problemen kreeg, op heldhaftige wijze de ware kerk hersteld. Ik wil net zo heldhaftig zijn als hij.'

Veel jongeren brengen offers om het

seminarie bij te wonen. Het is niet altijd makkelijk, maar voor de jongeren in Puerto Francisco de Orellana is het de moeite waard.

'Als ik nadenk over voorwaarts streven, zoals dat in de Schriften wordt genoemd,' legt Abel uit, 'denk ik dat het betekent dat je prioriteiten stelt. En het seminarie is er één van. Het heeft mijn leven ten goede veranderd, en dat kan het ook voor andere jongeren doen.'

Zelfs in de afgelegen delen van de jungle in Ecuador gaat het de Kerk van Jezus Christus en haar seminarieprogramma's voor jongeren goed, en veranderen die het leven van hen die daarvoor openstaan. ■

WAT KOMT ER NA HET SEMINARIE?

Als je je seminariediploma hebt behaald, wil dat nog niet zeggen dat daarmee je godsdienstige ontwikkeling voltooid is. Er wacht je nog iets moois.

David A. Edwards

Kerkelijke tijdschriften

In het seminarie bestudeer je de Schriften en kom je waarschijnlijk geregeld bijeen met anderen van jouw leeftijd. Je voelt je welkom en je voelt de Geest. Komt daar na het seminarie een eind aan? Absoluut niet.

Het instituutprogramma van de kerk is de volgende stap, en je zult het geweldig vinden. Of je nu je opleiding vervolgt of niet, je kunt je onderwijs in het evangelie gewoon voortzetten, je voorbereiden op een zending en een tempelhuwelijk, en ervaringen uitwisselen met anderen van je leeftijd.

Hier zijn wat antwoorden op veel gestelde vragen over het instituut. Je vindt meer informatie op institute.lds.org.

Wat houdt het instituut in?

Het instituut biedt evangeliecurssussen aan, zoals over de Schriften, de leringen van de profeten, en voorbereiding op een zending of een tempelhuwelijk. In sommige instituten kun je uit meerdere cursussen kiezen.

Wie kan eraan deelnemen?

Alle jonge alleenstaanden wordt sterk aangeraden aan het instituut deel te nemen. Maar iedereen tussen

de 18 en 30 — gehuwd of niet — kan eraan deelnemen.

Waar vind ik het instituut?

In sommige gebieden is er een instituutgebouw in de buurt van een universiteit. In andere gebieden vinden de cursussen plaats in een kerkgebouw of op een andere locatie. Neem contact op met je bisschop of je gemeentepresident als je wil weten waar bij jou in de buurt een instituut is, of ga naar institute.lds.org om een instituut bij jou in de buurt te zoeken.

Waarom zou ik deelnemen aan het instituut?

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Maak een prioriteit van deelname aan het instituut. (...) Denk je eens in. Je zult er vrienden bij krijgen, je zult de Geest voelen en je geloof zal toenemen. Als je naar het instituut gaat en de Schriften ijverig onderzoekt, beloof ik je dat je beter bestand zult zijn tegen verleiding en meer de leiding van de Heilige Geest zult voelen bij alles wat je doet.' (institute.lds.org, 21 april 2009.) ■

HET INSTITUUT IN CIJFERS

Aantal cursisten:
ruim 350.000

Aantal locaties: ruim 2.500

Aantal beschikbare cursussen: 15 basiscursussen, en bovendien verschillende andere facultatieve cursussen

Eerste instituut: Moscow (Idaho, VS) (1926)

Eerste instituut buiten de VS en Canada: Mexico (1959)

Doel van het instituut: Ervoor te zorgen dat jongvolwassenen de leringen van de verzoening van Jezus Christus begrijpen en vertrouwen, dat ze in aanmerking komen voor de zegeningen van de tempel, en dat zij zichzelf, hun familieleden en anderen voorbereiden op het eeuwige leven met hun Vader in de hemel.

2 Timoteüs 3:16-17

De apostel Paulus heeft uitgelegd hoe de Schriften ons tot zegen zijn.

Elk schriftwoord

‘Want als we met God willen spreken, bidden we. En als we willen dat Hij tot ons spreekt, doorzoeken

we de Schriften; want zijn woorden worden door middel van zijn profeten gesproken. Vervolgens onderwijst Hij ons als wij luisteren naar de ingevingen van de Heilige Geest.

‘Als u zijn stem niet onlangs tot u hebt horen spreken, wend u dan met nieuwe ogen en oren tot de Schriften. Zij zijn onze geestelijke reddingslijn.’

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘De Heilige Schriften: de macht van God voor ons heil’ *Liahona*, november 2006, pp. 26–27.

Alle goed werk

Op welke goede werken bereiden de Schriften je voor? Hier volgen de meest bekende: Kun je er nog meer bedenken? Schrijf erover in je dagboek.

- Een voltijdzending vervullen.
- Een kerkroeping vervullen (bv. in een quorum- of klaspresidium)
- Lesgeven in het evangelie
- Getuigenis geven
- Het evangelie uitdragen
- De vragen die je vrienden over de kerk hebben beantwoord

Verbeteren

Het Griekse woord dat in de grondtekst wordt gebruikt, betekent ‘weer rechtmaken’. De Schriften willen ons dus op het rechte en smalle pad houden (zie 2 Nephi 9:41).

Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods 17 volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust.

Weerleggen

Weerleggen — dat wil zeggen: beantwoorden met tegenbewijsgronden, de onjuistheid of onhoudbaarheid aantonen van iets, doorgaans op vriendelijke wijze.

Toegerust

Toegerust — voorzien van wat nodig is voor een bepaald doel.

Onderrichten

‘Ware leer die begrepen wordt, voert tot veranderingen in houding en gedrag. Het bestuderen van

de leerstellingen van het evangelie zal veel sneller tot gedragsverbetering voeren dan het bestuderen van het gedrag.’

President Boyd K. Packer, President van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Vrees niet’, *Liahona*, mei 2004, p. 79.

Noot van de redactie: deze pagina is niet bedoeld als allesomvattende uitleg van de gekozen tekst, maar als uitgangspunt voor persoonlijke studie.

STORT NIET NEER

Voorkom grote problemen later door de kleine probleempjes nu op te lossen.

Adam C. Olson
Kerktijdschriften

GEESTELIJK ONDERZOEK

‘We behoren onszelf geregeld geestelijk te onderzoeken om vast te stellen op welke gebieden we ons dienen te verbeteren.

‘Doorgaans ontdekken we die kleine tekortkomingen met behulp van de Heilige Geest. (...) We dienen zorgvuldig te luisteren naar wat ons wordt gezegd door de Geest, kerkleiders, dierbaren, collega’s en vrienden.’

Ouderling **Marcos A. Aidukaitis** van de *Zeventig*, ‘Honesty in the Small Things’, *Ensign*, september 2003, p. 30.

Andrei is al sinds zijn kinderjaren gek op vliegtuigen. Maar hoewel veel mensen graag willen vliegen, loopt Andrei niet met zijn hoofd in de wolken; zijn interesse gaat uit naar de techniek. Deze zestienjarige uit Roemenië leert voor vliegtuigmonteur.

In Roemenië kunnen tieners kiezen tussen een voorbereidingschool voor de universiteit of een technische school. Vanwege Andrei’s voorliefde voor vliegtuigen stond het voor hem vast dat hij naar de luchtvaarttechnische school zou gaan.

Vliegtuigmonteurs repareren niet alleen vliegtuigen die mankementen hebben. Een van de belangrijkste dingen die ze doen, is het inspecteren en onderhouden van vliegtuigen zodat die geen mankementen krijgen. Ze controleren geregeld het hele vliegtuig, van de propellers tot het landingsgestel en alles er tussenin.

‘Het kan heel veel tijd vergen om een klein defect te vinden dat een vliegcrash tot gevolg zou hebben’, zegt Andrei. ‘Maar het vinden is eenvoudiger dan proberen het hele vliegtuig weer in elkaar te zetten.’

Het is belangrijk geregeld onderhoudscontroles te doen en die niet over te slaan — zowel voor vliegtuigen als voor kerkleden — om problemen te onderkennen en te corrigeren

voordat ze in mechanische of geestelijke zin levensbedreigend worden.

Geestelijk onderhoud

Andrei woont in Boekarest, een stad met een kleine twee miljoen inwoners. De kerk is echter relatief in Roemenië en er zijn in Boekarest net genoeg leden voor twee gemeenten. Andrei en zijn ouders wonen ver van de andere leden van hun gemeente. Andrei voelt de aantrekkingskracht van de wereld om hem heen op school en onder zijn vrienden. Hij weet hoe gemakkelijk het is om — geestelijk gesproken — neer te storten als hij zijn geestelijke onderhoud niet op peil houdt.

Het leven kan hectisch zijn. Andrei besteedt zijn tijd niet alleen aan school, voetbal en de computer, hij maakt ook tijd vrij voor bidden, vasten, Schriftstudie, en zijn taken als priester. Hij zorgt ook dat hij naar het seminarie ‘gaat’, dat hij vanwege de afstand online doet.

Die zaken maken deel uit van regelmatig geestelijk onderhoud om te voorkomen dat zwakheden niet worden onderkend en gecorrigeerd, en tot een levensbedreigend ongeluk in geestelijke zin leiden.

‘Er zijn dingen die je gewoon geregeld moet doen — er een gewoonte van maken zogezegd’, zegt hij. ‘Je moet je leven niet uit handen geven.’

Geestelijke ongelukken

Andrei is erachter gekomen dat het belangrijk is om regelmatig geestelijk onderhoud te verrichten, omdat anders onze weerstand tegen verleiding, veroorzaakt door stress en groepsdwang, wordt verzwakt. Als dat gebeurt, zal het niet lang duren voor we uit de koers raken, de controle verliezen en uiteindelijk onze geestelijke kracht.

Net zoals een vliegtuig zonder kracht hoogte verliest, verliezen wij, als we zondigen, geestelijke kracht en hoogte, waardoor we afstand nemen van de hemel en vroeg of laat in geestelijke zin neerstorten.

Hoewel het voor de Heiland en zijn verzoening mogelijk is om ons na een ongeluk weer in elkaar te zetten, is het veel beter om op zijn kracht te vertrouwen, om het probleem te verhelpen als het nog klein is, voordat het tot een geestelijke ramp leidt.

Het gevaar van overslaan

De gedachte om mechanisch onderhoud aan een vliegtuig over te slaan is nooit bij Andrei opgekomen. Overslaan is geen optie. 'Daar zijn wetten voor', zegt hij. Maar als hij *wel* een onderhoudsbeurt zou overslaan — al is het maar een keer — zou er, zo geeft hij toe, 'waarschijnlijk niets gebeuren.'

Waarschijnlijk het grootste probleem van overslaan is niet dat het vliegtuig onmiddellijk zal neerstorten, maar dat het dat juist niet doet. 'Als er niets slechts gebeurt als ik vandaag verstek laat gaan, zal ik morgen veel eerder in de verleiding komen om het weer over te slaan', zegt hij.

Als het onderhoud geregeld wordt overgeslagen, zullen de krachten die inwerken op het vliegtuig — of op onszelf — ertoe leiden dat er vroeg of laat iets misgaat. 'Uiteindelijk zullen we neerstorten', zegt hij.

Daarom heeft God ons ook wetten over regelmatig geestelijk onderhoud gegeven. 'Dikwijls tezamen komen [in de kerk]' (3 Nephi 18:22; cursivering toegevoegd). Altijd *bidden* (zie

3 Nephi 18:19). De Schriften *zorgvuldig* onderzoeken (zie 3 Nephi 23:1–5). 'Laat deugd *onophoudelijk* uw gedachten sieren' (LV 121:45; cursivering toegevoegd). De tempel *geregeld* bezoeken.¹

Door ons aan deze wetten te houden en geestelijk onderhoud te plegen, blijven we op koers vliegen.

'Een vliegtuig is gebouwd om van de grond te komen, om de wereld achter zich te laten', zegt Andrei. Dat is wat onze hemelse Vader wil dat wij doen. Met regelmatig onderhoud komen we veilig op de plaats van bestemming aan — in de hemel.' ■

NOOT

1. Zie Thomas S. Monson, 'De heilige tempel: een baken voor de wereld', *Liahona*, mei 2011, p. 92.

'Onderzoek uzelf of u in het geloof bent' (2 Korintiërs 13:5, HSV).

CONTROLELIJST GEESTELIJK ONDERHOUD

Vliegtuigmonteurs maken vaak gebruik van een controlelijst met zaken die zij geregeld dienen te controleren. Kerkleiders hebben ons aangeraden om geregeld een eigen geestelijk onderzoek te doen.¹

Hierna volgen enkele vragen waarmee je periodiek je geestelijke gezondheid kunt onderzoeken. Als je met vragen zit over het resultaat van je onderzoek, praat dan met je ouders of je bisschop of gemeentepresident.

- Bid ik geregeld en oprecht?
- Vergast ik mij aan het woord Gods in de Schriften en de leringen van de levende profeten?
- Heilig ik de sabbat en woon ik de kerkdiensten bij?
- Vast ik en betaal ik mijn tiende en giften?
- Ben ik bereid anderen te vergeven?
- Probeer ik anderen zoveel mogelijk te helpen?
- Volg ik de Heiland te allen tijde en volg ik zijn voorbeeld?
- Houd ik mijn gedachten en taalgebruik rein?
- Ben ik altijd eerlijk?
- Leef ik het woord van wijsheid na?

NOOT

1. Zie Joseph B. Wirthlin, 'True to the Truth', *Ensign*, mei 1997, p. 17.

IN DE SCHRIJFTEN STAPPEN

Laat het seminarie je veranderen.

(Zie 1 Nephi 19:23.)

FOTO-ILLUSTRATIE CARY HENRIE; LEHI EN ZIJN GEVOLG ARRIVEREN IN HET BELOOFDE LAND; ARNOLD FRIBERG © 1951 IRI; DE JONGE NEPHI ONDERWERPT ZIJN OPSTANDIGE BROEDERS; ARNOLD FRIBERG; MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS; ABINADI VERSCHIJNT VOOR KONING NOACH; ARNOLD FRIBERG © 1951 IRI

Praatuurtje

'Ik eer mijn ouders en doe wat ik kan om mijn huisgenoten te sterken' (Mijn evangelienormen).

Hilary Watkins Lemon

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Mag ik even jullie aandacht. Het is tijd voor ons praatuurkje', riep mama.

Josie had al de hele dag uitgekeken naar het praatuurkje. Elke avond kwamen Josie en haar kleine broertjes, Ben en Wes, met hun ouders bijeen in de woonkamer om te praten over wat er in hun leven aan de hand was.

Papa had gezegd dat hij Josie vanavond zou helpen met het oefenen van de ochtendmededelingen. Het voorlezen van de ochtendmededelingen was een belangrijke taak op Josies school. Morgen zou Josie een klein stukje van haar lievelingsliedje over de luidsprekers op school laten horen en daarna de microfoon gebruiken om de activiteiten van die dag en het dagmenu voor te lezen.

Josie rende naar de woonkamer omdat ze haar tekst graag wilde oefenen.

'Daar is onze beroemde omroeper!', riep papa toen Josie naast hem

op de bank neerplofte. 'En, wat vind je van morgen?'

'Ik kijk ernaar uit maar ben ook een beetje zenuwachtig. Ik ben bang dat ik een fout maak en dat iedereen het hoort', zei Josie.

'Daarom gaan we oefenen', zei papa. 'Begin maar te lezen en dan luister ik waar het beter kan.'

'Bedankt, papa.'

Josie oefende de tekst zo vaak met papa dat ze de tel kwijtraakte. Toen stond Josie op en las de tekst nog een laatste keer voor aan haar ouders en broertjes. Mama en papa begonnen te juichen. Ben gaf haar een high five, en Wes lachte en klapte in zijn handjes.

Josie ging met een fijn gevoel en vol vertrouwen naar bed.

De volgende dag verliep alles gladjes. Hoewel ze nerveus was, speelde er een lach om haar mond toen ze haar muziek over de luidsprekers hoorde. Ze was blij dat ze de tekst met papa geoefend had en ze las die langzaam en foutloos voor.

'Je hebt het uitstekend gedaan', zei mevrouw Blake, het hoofd van de school.

Aan het eind van de schooldag stond Josie op de bus te wachten. Een oudere jongen draaide zich om en vroeg: 'Ben jij het meisje dat de mededelingen voorlas?'

Josie glimlachte. 'Ja', zei ze.

'Waarom heb je dat liedje gekozen?', vroeg de jongen. Het was een stom liedje. Daarmee heb je de ochtendmededelingen verziekt.' Toen

noemde hij haar iets lelijks en lachte erom met zijn vrienden.

Josie zat alleen voor in de bus. Ze was helemaal van slag.

Toen Josie thuiskwam, zat mama met Wes te spelen.

'Mama, ik weet dat het nog geen tijd voor het praatuurkje is, maar ik vroeg mij af of we nu even met elkaar kunnen praten.'

'Natuurlijk, Josie. Wat is er gebeurd? Is het niet goed gegaan bij de ochtendmededelingen.'

'Nee', zei Josie. 'Het is heel goed gegaan. Tenminste, dat dacht ik, totdat een jongen tegen mij zei dat ik een stom liedje had uitgekozen. En hij gaf mij ook een hele gemene scheldnaam.'

Mama klopte op de vloer naast haar. Josie liep naar haar toe en ging zitten. Mama gaf haar een

dikke knuffel. Josie en mama spraken over alles wat er die dag was gebeurd, met inbegrip van het compliment van mevrouw Blake.

'Ik vind het spijtig dat die jongen en zijn vrienden zo gemeen tegen je deden', zei mama. 'Maar het lijkt erop dat de mensen die je respecteert, zoals mevrouw Blake, heel blij waren met hoe je de mededelingen hebt voorgelezen. Papa en ik zijn heel trots op je. Je hebt heel hard geoefend en hebt het er goed vanaf gebracht!'

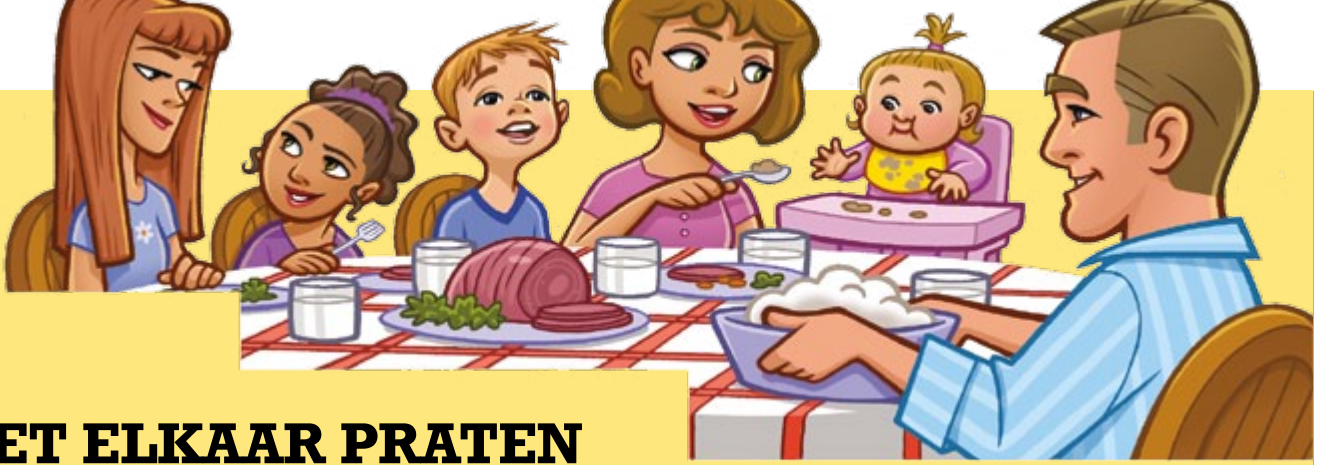
Josie sloeg haar armen weer om haar moeder heen. 'Bedankt, mama', zei Josie. 'Ik voel mij een stuk prettiger.' Josie was blij dat er altijd tijd was om te praten. ■

'**E**r is niets wat de band tussen gezinsleden meer ten goede komt dan open, eerlijke gesprekken.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Like a Flame Unquenchable', *Liahona*, juli 1999, p. 103.

MET ELKAAR PRATEN

Hier zijn wat ideeën om je eigen 'praatruutje' met je ouders te hebben:

- Vraag je ouders elke dag een paar minuten tijd voor je vrij te maken om met je te praten. Dat kan tijdens de maaltijd of op een andere tijd.
- Let erop dat iedereen aan de beurt komt om iets te zeggen. Betrek iedereen erbij!
- Heb respect voor de meningen van andere gezinsleden. Zorg ervoor dat iedereen het gevoel heeft dat wat hij of zij zegt belangrijk is.

GESPREKSSPELLETJES

Wil je wat ideeën voor het praatruutje? Probeer deze spelletjes:

Bonenzakje overgooien: Als je uit een groot gezin komt of als niet iedereen aan het woord komt, kun je een bonenzakje gebruiken om aan te geven wie er aan de beurt is. Als degene met het balletje heeft gezegd wat hij of zij wilde zeggen, gooi je het balletje naar een ander die dan iets zegt.

Interviewer: Deel iedereen op in groepjes van twee en speel om de beurt de rol van interviewer. Bedenk een paar vragen en stel die dan aan je partner. Je zou zelfs een echte microfoon of recorder kunnen gebruiken.

Wat zou jij doen? Stel om de beurt andere vragen aan de gezinsleden die beginnen met 'Wat zou jij doen ... ?' Voorbeelden zijn: 'Wat zou jij doen als je verdwaalde?' en 'Wat zou jij doen als je overal naar toe mocht?'

HULP VOOR OUDERS: ONDER VIER OGEN

Hoe leuk het ook is om als gezin met elkaar te praten, het is ook belangrijk voor ouders om met elk kind apart tijd door te brengen. Grijp overdag elke kans aan om met elk van uw kinderen apart te praten. Vraag één kind tegelijk om u bij het huishouden te helpen, samen met u een boodschap te doen, of een kort gesprekje met u te hebben. Die momentjes kunnen tot een zinvol gesprek leiden.

Hij brak de **BANDEN VAN DE DOOD**

Ouderling Patrick Kearon
van de Zeventig

‘Zo hebben zij het eeuwige leven door Christus, die de banden des doods heeft verbroken’ (Mosiah 15:23).

Op een avond toen onze kinderen nog klein waren, hadden we onze Schriftstudie. We lazen over de Heiland en bespraken dat Hij nooit een fout had gemaakt.

Daarna bracht mijn vrouw ons driejarig dochtertje, Susie, naar bed. Susie keek haar moeder aan en zei: ‘Mammie, Jezus heeft wel een fout gemaakt.’

‘Hoe bedoel je?’, vroeg haar moeder.

‘Hij heeft iets gebroken’, zei Susie. Enigszins verbaasd, vroeg haar moeder: ‘Wat heeft Hij dan gebroken?’

‘Jezus heeft de banden van de dood gebroken’, antwoordde Susie.

Mijn vrouw beseftte toen dat zij en Susie dikwijls het jeugdwerkliedje ‘Op een mooie lentedag’ hadden gezongen en dat Susie de woorden ‘Op een mooie lentedag is Jezus opgestaan, en Hij verliet het graf; [waardoor Hij de banden van de dood brak] had geleerd.¹ Susies moeder legde uit dat het breken

van de banden van de dood betekende dat Jezus was opgestaan uit de dood, zodat we na onze dood weer kunnen leven.

Dat gesprekje is voor mij en mijn vrouw de aanleiding geweest om onze dochters, Lizzie, Susie en Emma, te leren wat de verzoening werkelijk voor ons betekent. Susie had gelijk: Jezus heeft de banden van de dood gebroken. Maar dat was geen fout. Het was het mooiste geschenk dat Hij ons kon geven! (Zie Leer en Verbonden 14:7.)

De Heiland is gestorven en opgestaan, zodat wij met onze familie bij onze hemelse Vader kunnen wonen als we rechtschapen leven. Als we dat waardig zijn, zullen we de zegeningen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven genieten. Ik ben dankbaar dat Jezus iets heeft gebroken — de banden van de dood! ■

NOOT

1. Zie ‘Op een mooie lentedag,’ *Kinderliedjes*, p. 57; gedeeltelijk aangepast aan dit verhaal.

Je kunt deze les en activiteit gebruiken om meer over het jeugdwerkthema van deze maand te leren.

JEZUS CHRISTUS

leert mij de goede weg te kiezen

Voor Tanner zou Pasen dit jaar niet hetzelfde zijn. Zijn opa was pas overleden en Tanner was verdrietig dat hij deze bijzondere tijd nooit meer met hem zou doorbrengen.

Maar in het jeugdwerk werd Tanner eraan herinnerd dat de reden dat we Pasen vieren, is dat Jezus leeft! Toen Hij was

opgestaan uit het graf, was zijn geest voor eeuwig herenigd met zijn lichaam. Hij zou nooit meer dood kunnen gaan. Tanner leerde dat iedereen eens uit de dood zou opstaan, omdat Jezus was opgestaan. Ook opa!

Toen hij een paasliedje zong, was Tanner blij: 'Hij is verrezen, Jezus, mijn Heer. Zing

halleluja! Zing Hem ter eer.'¹ Tanner wilde dit goede nieuws aan iedereen vertellen. Hij besloot dat hij vóór Pasen op de deurmat van alle burens een bosje bloemen en een kaartje met teksten over Jezus' opstanding zou neerleggen. Hij stelde zich voor hoe ze zouden glimlachen als ze op paasmorgen zijn geschenk vonden. ■

NOOT

1. 'Hij is verrezen', *Kinderliedjes*, p. 44.

Liedjes en Schrifttekst

- Johannes 13:15
- Liedje naar keuze over Jezus Christus
- Aanbevolen liedjes uit *Kinderliedjes*: 'Hij is verrezen', (p. 44), 'Is Jezus werk'lijk opgestaan?' (p. 45), 'Hij zond zijn Zoon' (p. 20), 'De Heer gaf mij een tempel' (p. 73)

KGW-activiteit Waar op aarde?

Toen Jezus was opgestaan, bezocht Hij niet alleen de mensen in Jeruzalem, maar ook de rechtschapen mensen in Amerika. Trek als gezin een lijn van elk plaatje naar de plaats (Jeruzalem of Amerika) waar het is gebeurd. Lees de schriftteksten om de beurt om te weten te komen wat er op de plaatjes gebeurde.

J e r u z a l e m

Jezus zegent de kinderen
3 Nephi 17:11–25

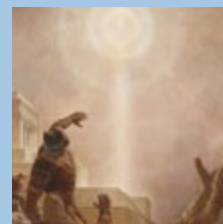
Jezus verschijnt aan Maria Magdalena
Johannes 20:14–18

Jezus onderwijst in Amerika
3 Nephi 11:8–11

Jezus vaart op naar de hemel
Handelingen 1:9–11

Jezus verschijnt aan de rechtschapen mensen
3 Nephi 11:1–8

Jezus toont zijn wonden aan zijn apostelen
Lucas 24:36–40

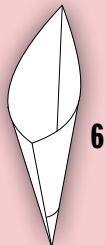
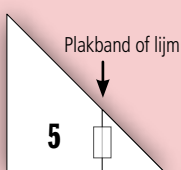
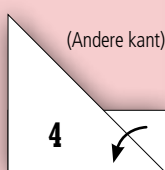
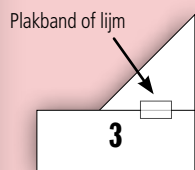
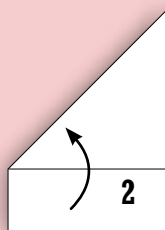
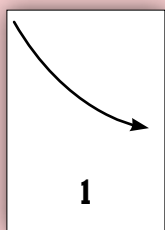
Jezus vraagt naar de Nephitische kronieken
3 Nephi 23:7–13

Jezus verschijnt aan zijn apostelen
Matteüs 28:16–20

Jij alleen

Jij kunt net als Tanner je eigen bosjes bloemen maken. Gebruik een rechthoekig vel wit of gekleurd papier en volg de stappen hieronder. Vul de trechter met kleine bloemetjes of snoepjes om een vriend of gezinslid mee te verrassen!

A m e r i k a

Ik wil graag als Jezus worden

Vereenvoudigd

Tekst: naar Janice Kapp Perry
Muziek: Janice Kapp Perry

Met overtuiging ♩ = 104-116

1. Ik wil graag als Je - zus wor - den en volg dus zijn
(2. Ik) wil van mijn vrien - den hou - den, hen hel - pen, dat

voor - beeld na. _____ Ik wil van zijn lief - de
vind ik fijn. _____ Ik hoop dat als Je - zus

ge - ven, ja, o - ver - al waar ik ga. _____ Wan -
terug - komt, ik al - tijd bij Hem mag zijn. _____ Ik

© 1980 Janice Kapp Perry. Alle rechten voorbehouden.
Dit liedje mag gekopieerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik thuis of in de kerk.
Deze mededeling moet op ieder exemplaar staan.

neer ik moet kie - zen voor goed of voor slecht, in ge - dach - te
denk aan de wor - den die Hij heeft ge - zegd, en dan voel 'k zijn

hoor ik dan de Hei - li - ge Geest, die zegt: 'Houd van el - kaar zo - als
stem weer door de Hei - li - ge Geest, die zegt:

Je - zus van jou; doe voor een an - der wat Hij _____ doen

zou. Wees aar - dig en lief in ge - dach - te en daad, wie

dat doet, die volgt Je - zus' raad.' _____ 2. Ik raad.' _____

Zusters in naam en geloof

Heather Wrigley

Kerkelijke tijdschriften

Maria en Diana D. zijn niet alleen zusjes van elkaar, het zijn ook de beste vriendinnen. Diana is tien en Maria is in augustus twaalf geworden. Ze wonen in Roemenië, waar ongeveer drieduizend leden van de kerk wonen. Ze behouden hun geloof in Jezus Christus door naar de kerk te gaan, de Schriften te lezen en te bidden.

'Ik heb in de kerk geleerd geloof in God te hebben', zegt Maria. Op een dag had ze een repetitie. Ze bad haar hemelse Vader in de naam van Jezus Christus om hulp. Toen ze een goed cijfer had gehaald, voelde ze dat haar hemelse Vader haar had geholpen.

Diana zegt dat het Boek van Mormon haar geloof versterkt. 'Elke keer dat ik in het Boek van Mormon lees, heb ik een goede dag', zegt ze. Haar lievelingsverhaal uit de Schriften is het verhaal van Joseph Smith. 'Hij bad, en God en Jezus Christus hielpen hem', zegt ze. ■

CHOCOLADE

Beide zusjes houden het meest van chocolade: Maria houdt van brownies en Diana van chocoladetaart.

LIEVELINGSLIED

Maria en Diana spelen beiden piano. Maria's lievelingslied is 'Houd van elkander'. Het gaat over Jezus' gebod om elkaar lief te hebben. Diana kan het bijna foutloos spelen, maar het eind is het moeilijkste stuk, zegt ze.

IK KIJK GRAAG NAAR DE TEMPEL

Zowel Maria als Diana wil eens in de tempel trouwen. Ze wonen in het tempeldistrict Kiev (Oekraïne).

Als Diana er de leeftijd voor heeft, wil ze naar de Kievtempel om zich te laten dopen voor de doden. Maria is nu al oud genoeg om te gaan. De tempel is ongeveer 805 km van hun huis.

HET GEZIN EERST

Maria en Diana houden van hun ouders. 'Mama zorgt goed voor ons als we ziek zijn', zegt Maria. 'Papa brengt ons naar school', zegt Diana.

LOFZANGEN

Diana's lievelingslofzang is 'Ver, ver van hier in Judea schoon', die gaat over waar Jezus is geboren. De leden van de kerk gebruiken het groene zangboek van de kerk. 'Imnuri' betekent 'lofzangen' in het Roemeens.

Wat kan ik doen om het plan te volgen dat mijn **HEMELSE VADER** voor mij heeft?

*Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf
Apostelen bespreekt hoe hij
over dit onderwerp denkt.*

Raak bekend met het grote plan van geluk door de Schriften te onderzoeken.

Luister naar de stem van de huidige en vorige profeten.

Wees gehoorzaam aan de influisteringen van de Heilige Geest.

Vraag zo nodig raad aan je ouders en priesterschapsleiders.

Uit: 'The Joy of Living the Great Plan of Happiness', Ensign, november 1996, p. 75.

MIJN EVANGELIENORMEN

Ik volg het plan dat mijn hemelse Vader voor mij heeft.

Ik gedenk mijn doopverbond en luister naar de Heilige Geest.

Ik kies de goede weg.

Ik weet dat ik me kan bekeren als ik een vergissing maak.

Ik ben eerlijk tegenover mijn hemelse Vader, andere mensen en mijzelf.

Ik gebruik de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied.

Ik vloek niet en gebruik geen grove taal.

Op de sabbat doe ik dingen waardoor ik me dichter bij mijn hemelse Vader en Jezus Christus voel.

Ik eer mijn ouders en doe wat ik kan om mijn huisgenoten te sterken.

Ik houd mijn gedachten en lichaam heilig en rein, en ik neem niets tot me dat schadelijk voor me is.

Ik kleed me fatsoenlijk om mijn hemelse Vader en mijzelf respect te tonen.

Ik lees en kijk alleen naar dingen die goed zijn in de ogen van mijn hemelse Vader.

Ik luister alleen naar muziek die mijn hemelse Vader goedkeurt.

Ik zoek goede vrienden en ben aardig voor andere mensen.

Ik leef nu al goed zodat ik later naar de tempel kan gaan om te werken aan een eeuwig gezin.

IK BEN EEN KIND VAN GOD

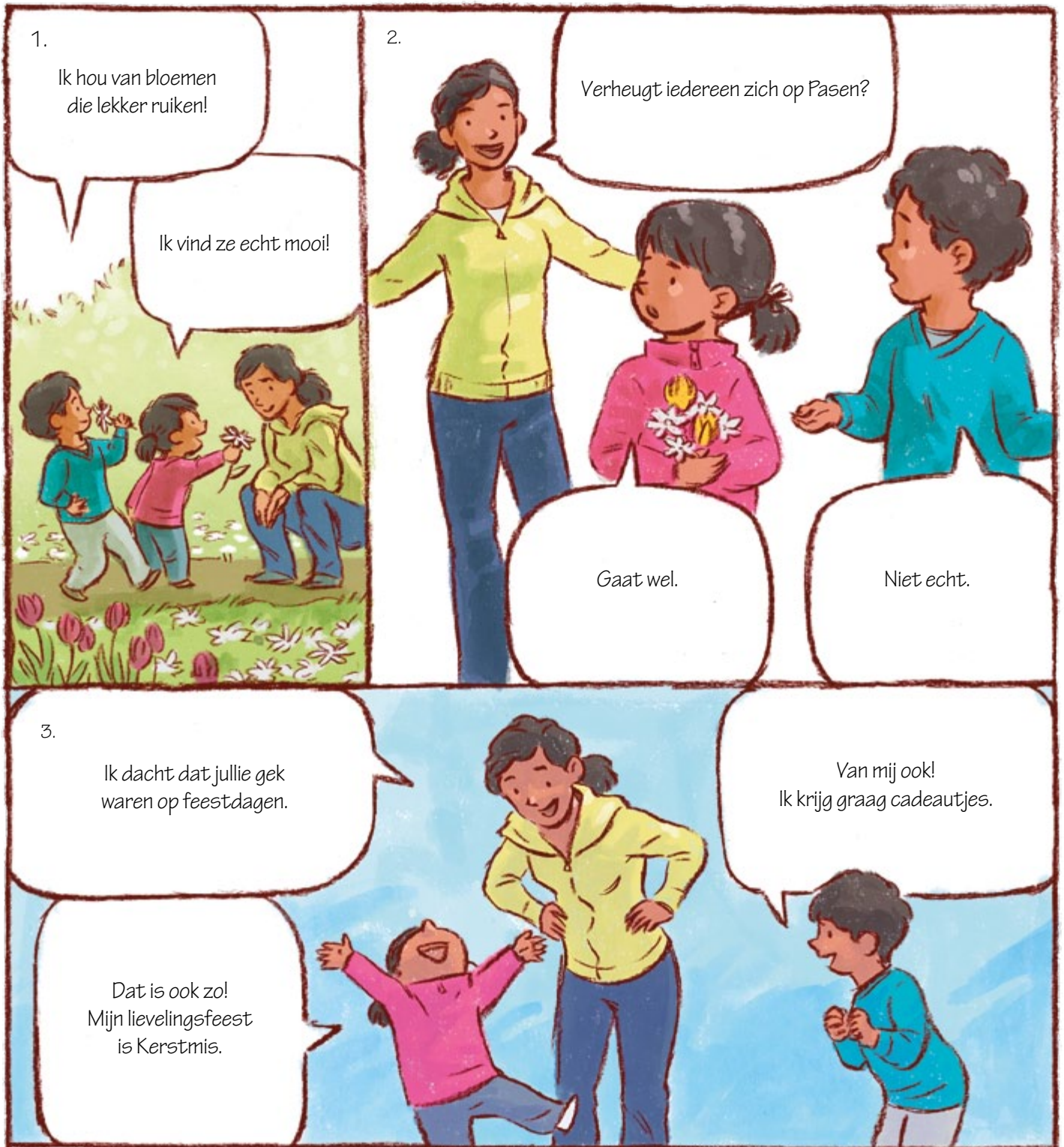
Ik weet dat mijn hemelse Vader van mij houdt, en ik houd van Hem.

Ik kan altijd en overal tot mijn hemelse Vader bidden.

Ik probeer altijd aan Jezus Christus te denken en Hem te volgen.

De vreugde van Pasen zien

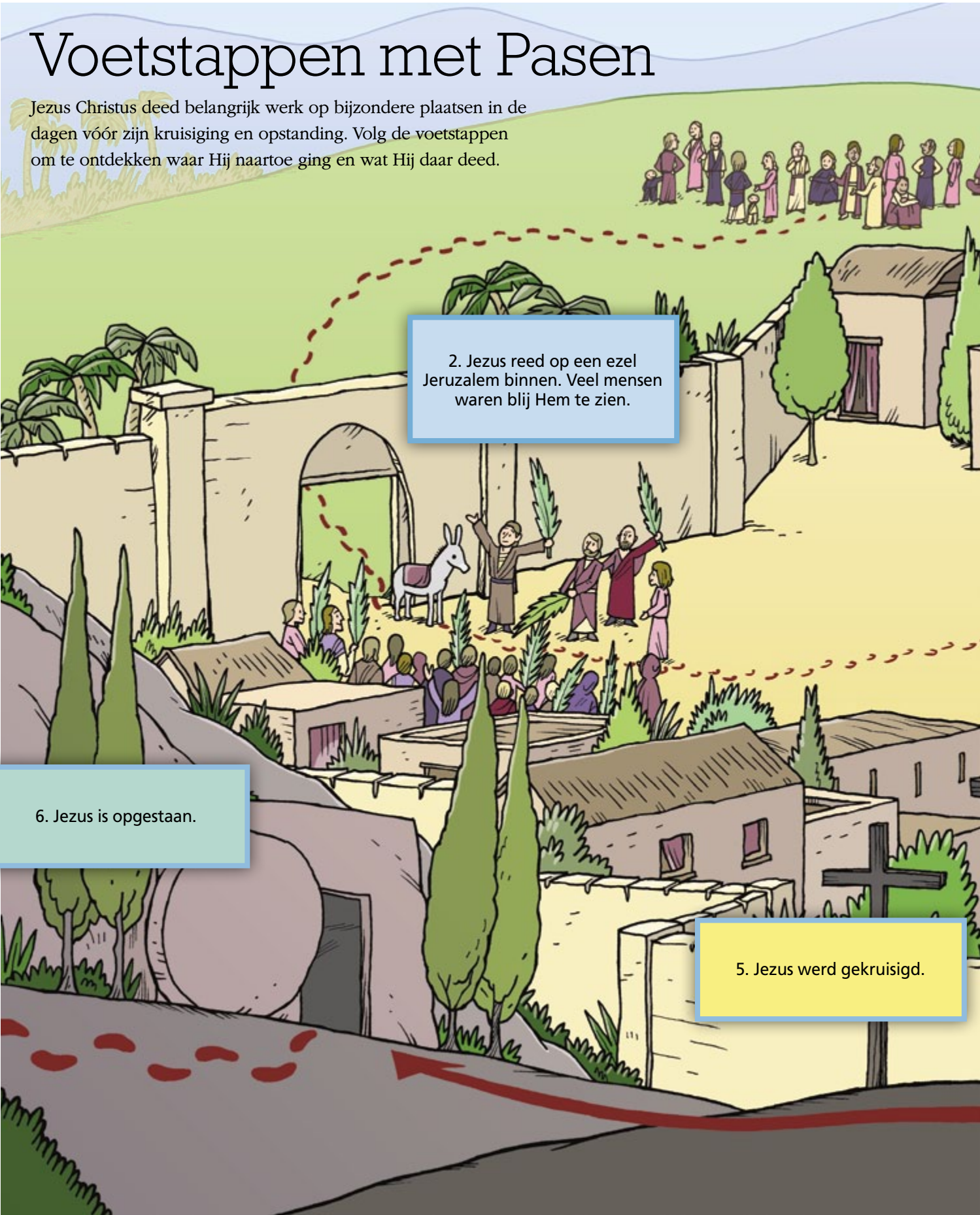
Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Voetstappen met Pasen

Jezus Christus deed belangrijk werk op bijzondere plaatsen in de dagen vóór zijn kruisiging en opstanding. Volg de voetstappen om te ontdekken waar Hij naartoe ging en wat Hij daar deed.

2. Jezus reed op een ezel
Jeruzalem binnen. Veel mensen
waren blij Hem te zien.

6. Jezus is opgestaan.

5. Jezus werd gekruisigd.

1. Jezus leerde het volk op een heuvel die de Olijfberg wordt genoemd.

3. Jezus genas zieke mensen bij de tempel.

4. In de hof van Getsemane bad Jezus tot zijn Vader in de hemel en leed daar voor onze zonden.

Wereldwijde instructie voor leidinggevendenden in teken van echte groei

Heather Whittle Wrigley

Nieuws en evenementen in de kerk

In de wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden die op 11 februari 2012 is gehouden, legden de kerkelijke leiders het belang van ‘echte groei’ uit en hoe die kan worden bewerkstelligd.

De instructie aan leidinggevendenden wereldwijd was in handen van president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, leden van het Quorum der Twaalf Apostelen, het Presidium der Zeventig en presidiums van hulporganisaties.

‘In kerkelijke termen kan *groei* worden omschreven als “een toename van nieuwe leden”. (...) *Echte groei*, wordt echter omschreven als “een toename van het aantal actieve leden”, legde president Uchtdorf uit.

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen voegde daar aan toe: ‘Er vindt groei plaats als iemand een persoonlijke, levenslange bekering tot het evangelie doormaakt, die resulteert in meer getrouwheid zowel op het individuele vlak als in het gezin.’

President Uchtdorf legde uit dat die toename in getrouwheid dingen insluit die moeilijk te meten zijn, zoals dagelijks gebed, schriftstudie, gezinsavond, liefde in het gezin, en persoonlijke ervaringen met de verzoening.

‘Maar al te vaak maken we de schoonheid en eenvoud van het evangelie van Jezus Christus ingewikkeld met lange lijstjes precieze verwachtingen’, zei hij. ‘Als we ons echter concentreren op het “waarom” van het evangelie, zal veel van de verwarring verdwijnen.’

Een groot deel van de uitzending werd besteed aan de uitleg van kernleerstellingen en -beginselen, die antwoord geven op de “waarom”-vragen.

‘De juiste “waarom”-vragen leiden ons tot de juiste “wie”-, “wat”-, “wanneer”-, “waar”-,

“waarom”- en “hoe”- beslissingen’, aldus president Uchtdorf.

Huwelijk en gezin in het plan

‘De kerk bestaat uit gezinnen’, sprak president Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen. ‘Wijken en ringen zijn ondergeschikt. Als we het hebben over gezinnen, dan zien we de echte groei in de kerk.’

Hij verklaarde dat iedere echtgenoot en vader thuis een priesterschapsfunctionaris behoort te zijn, die zijn gezin in rechtschapenheid presideert. Hij zei eveneens dat priesterschapsleiders waardig dienen te leiden — hoewel de ambten in het priesterschap verschillen, heeft elke waardige priesterschapsdrager evenveel priesterschap (zie LV 1:20).

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen onderstreepte dat echtparen en ouders aan een liefdevolle band van bekering en gebed dienen te werk om zo het gezin te versterken en te beschermen, dat ‘centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen’ (‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’, *Liahona*, november 2010, p. 129.)

‘In de Heilige Schrift komt drie keer de waarschuwing voor dat de gehele aarde bij de wederkomst van de Heer volslagen zal worden verwoest als niet aan bepaalde voorwaarden is voldaan’, zei hij. ‘In alle drie gevallen houdt die waarschuwing verband met de staat van de menselijke familie zonder de tempelverordeningen ter verzegeling. Zonder die verordeningen van verhoging kan de heerlijkheid Gods niet worden verwezenlijkt.’

De verwezenlijking van dat einddoel — eeuwig leven en verhoging voor al Gods kinderen — vereist dat er echte groei plaatsvindt in ons gezin, in wijken en gemeenten, en in de gehele kerk.

Toepassing van het evangelie

Echte groei en bekering komen tot stand door het evangelie dagelijks toe te passen. In een vraag-en-antwoordgesprek legden ouderling L. Tom Perry en ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum van de Twaalf Apostelen uit dat de toepassing van het evangelie finaal neerkomt op het sluiten en nakomen van de tempelverbonden. Gehoorzaamheid aan verbonden, zo zei ouderling Christofferson, kan de natuurlijke mens na verloop van tijd in een heilige veranderen.

De uitgestoken hand is ook een belangrijk toepassingsaspect van het evangelie. Het is aan de leden individueel en als kerk om de hand uit te steken aan wie in stoffelijke of geestelijke nood verkeren.

We moeten niet aarzelen om de handen ineen te slaan met andere kerken en hulpverlenende organisaties om hulp te bieden aan armen en behoeftigen, zei ouderling Christofferson. Priesterschapsleiders nemen hierbij het voortouw, maar ook de leden en de zendingen kunnen hierin hun deel doen.

In een forumgesprek werd besproken hoe belangrijk het is om de behoeften van gezinnen te lenigen, de Melchizedeks-priesterschapsdragers te versterken, en het geloof en getuigenis van jongeren op te bouwen. Behalve ouderling Ballard en ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen namen ook ouderling Ronald A. Rasband van het presidium der Zeventig, Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente, en

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen aan het woord in het forumgesprek dat deel uitmaakte van de in februari 2012 gehouden wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevend.

In de in februari gehouden wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevend heeft president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, het volgende gezegd: 'Het eerste wat we moeten doen is begrijpen. Het tweede is ons begrip in daden om te zetten. (...) Het horen van het woord Gods zal ons weinig goeddoen als we wat we horen niet naar ons leven "vertalen".'

Hij vroeg leidinggevend de volgende drie dingen na de uitzending en zolang ze een roeping vervullen te doen om het meeste uit de instructie van de kerkelijke leiders te halen:

1. De ontvangen instructie individueel en als raad zorgvuldig te overwegen en het antwoord op het 'waarom' van uw bediening te vinden.
2. Na overweging en bespreking een paar specifieke dingen te kiezen die u tot stand zult brengen. Die dingen dienen te worden toegesneden op de omstandigheden en behoeften van elke organisatie, wijk, ring, gezin of individu.
3. Als u zich dat ten doel heeft gesteld, onderneem dan actie binnen het werkterrein van uw roeping en taken in de raadsvergaderingen.

Rosemary M. Wixom, algemeen jeugdwerkpresident, deel aan de discussie.

Ouderling Rasband zei dat iedere leidinggevende betrokken behoort te zijn bij de heractivering van afgedwaalde leden, en ouderling Andersen beklemtoonde dat de jongeren meer betrokken dienen te worden bij de heractivering en ondersteuning van andere jongeren.

Echte groei bewerkstelligen

Door de evangeliebeginselen in ons dagelijks leven toe te passen, vindt er echte groei plaats, benadrukte president Uchtdorf.

‘Geef uzelf, terwijl u deze onderwerpen overweegt, rekenschap van het “waarom” van uw bediening en het daaruit volgende “wat” in uw individuele taken en taken als raadslid’, zei hij.

Meer weten

U kunt de verschillende onderdelen van de uitzending in uw taal bekijken, beluisteren, afdrukken en downloaden op lds.org/study/other-addresses, waar u op **Worldwide Leadership Training** klikt. ■

Artikelen gevraagd

De *Liahona* is geïnteresseerd in uw kersttradities:

- Hoe brengt uw gezin de kersttijd door?
- Welke kersttradities zijn er in uw cultuur?
- Welke tradities hebt u ingesteld om uzelf en uw gezin dichter tot de Heiland te brengen?
- Welke gedenkwaardige kerstervaringen — vooral in verband met tradities — kunt u ons mededelen?

Gelieve uw ideeën en ervaringen vóór 1 juni 2012 te sturen aan *Liahona* naar liahona@ldschurch.org. ■

BibleVideos.LDS.org is geschenk aan de wereld

In de kerstmeditatie van het Eerste Presidium in december 2011 introduceerde president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, de website The Life of Jesus Christ Bible Videos [Bijbelvideo's: het leven van Jezus Christus] als ‘geschenk’ aan de wereld.

BibleVideos.lds.org is een verzameling van authentieke korte videofilms over het leven van Jezus Christus, vanaf de engel die de geboorte van Christus voorzegt tot de opstanding van de Heiland.

President Henry B. Eyring introduceerde de website tijdens de kerstmeditatie als volgt:

‘Deze korte films lijken evenals de Schriften, die nauwgezet worden gevolgd, soms wat aan de stille kant. Uw geloof in combinatie met de Heilige Geest zal de emoties oproepen die deze

wereldveranderende gebeurtenissen verdienen.’

Het materiaal voor de video's is gefilmd op locaties die deel uitmaken van de nieuw filmstudio van de kerk in Goshen (Utah, VS), waar men in het kader van het New Testament Scripture Library Project in augustus 2011 met filmen is begonnen.

Het project zal bestaan uit ruim honderd filmpjes over het leven van Christus op basis van de tekst in de King Jamesbijbel.

De website heeft een mobielvriendelijke vormgeving en is beschikbaar in het Engels (BibleVideos.lds.org), Spaans (videosdelabilia.org), en Portugees (videosdabilia.org). Ook is er een gratis iPad app verkrijgbaar, waarmee de Bijbelverhalen door beeld, geluid en aanraking op een nieuwe manier kunnen worden ervaren. ■

Uiteindelijk zullen er ruim honderd videofilmpjes over het Nieuwtestamentele leven van Christus op deze website beschikbaar komen.

Ouderling Christofferson, ouderling Jensen onderwijzen leden in Argentinië

Op zaterdag 12 november 2011 hebben ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen en ouderling Jay E. Jensen van het Presidium der Zeventig jongeren, jongvolwassenen, priesterschapsleiders, zendelingen en leden in Salta (Argentinië) toegesproken.

Tevens waren ouderling Mervyn B. Arnold, president van het gebied Zuid-Amerika-zuid, zijn vrouw, Devonna, en ouderling Ruben Spitale, gebiedszeventiger, aanwezig. Ook de echtgenote van ouderling Christofferson, Kathy, en de echtgenote van ouderling Jensen, Lona, waren aanwezig.

Zowel ouderling Christofferson als ouderling Jensen sprak op de haardvuuravond, die door bijna 1300 jongeren en ouders werd bezocht. Bovendien volgden tienduizend leden de haardvuuravond in zeventig ringgebouwen via de satelliet.

Ouderling Jensen, die werkzaam is geweest als president van het gebied Zuid-Amerika-zuid, zei: 'Al zou u niets onthouden van wat ik zeg, dan hoop ik wel dat u de volgende uitspraak van de profeet, president Thomas S. Monson onthoudt, van wie ik getuig dat hij een waar profeet van God is.' Die uitspraak is: "Beslissingen bepalen onze bestemming."

We hebben keuzevrijheid — de mogelijkheid en het voorrecht om beslissingen te nemen — zei

ouderling Jensen, en met die beslissingen kiezen wij onze bestemming.

Hij vertelde een verhaal over een vriend die er op een avond voor koos om sterkedrank te drinken en achter het stuur te gaan, waarna hij een ongeluk veroorzaakte waarbij twee mensen om het leven kwamen. Hij stelde daar het verhaal van hemzelf en zijn vrouw tegenover, die ervoor kozen om te wachten met trouwen, zodat hij een zending kon vervullen.

'Toen ik van zending terugkwam, zijn we in de tempel getrouwd. Daar hebben we verbonden gesloten die we ons hele leven elke week hebben hernieuwd. We namen een beslissing die onze bestemming heeft bepaald', zei hij.

Daarna sprak zuster Christofferson, die haar getuigenis gaf over de zegeningen van het nkomen van verbonden. Zij werd gevolgd door ouderling Christofferson, die de slotspreker was.

'Het enige wat u echt nodig hebt is liefde en geloof', zei ouderling Christofferson. 'Het is het geloof dat ons sterkt in ons huwelijk, gezin, beroep [en] werk.'

Hij beklemtoonde dat de geboden richting geven aan ons leven en ons in staat stellen om de hand te leggen op wat werkelijk belangrijk is.

Hij gaf zowel de jongeren als ouders de raad om de adviezen in het boekje *Voor de kracht van de jeugd* op te volgen.

AFBEELDING: JAMES DALRYMPLE

'Daar zullen uw kinderen veel kracht uit putten, zelfs als ze op school het enige lid van de kerk zijn, te weten dat hun ouders zich aan dezelfde beginselen houden', zei hij.

Ouderling Christofferson uitte tot slot van zijn toespraak zijn liefde voor de leden in Argentinië, waar hij bijna een halve eeuw geleden een zending vulde.

Tijdens hun verblijf in Salta vergaderden ouderling Christofferson en ouderling Jensen ook met de zendingen en jonge alleenstaanden aldaar, aan wie zij de liefde van de algemene autoriteiten overbrachten.

U kunt meer lezen over de bediening van hedendaagse apostelen op LDS.org, waar u op de thuispagina rechts op 'Prophets and Apostles Speak Today' klikt. ■

Zowel ouderling Christofferson als ouderling Jensen sprak begin november 2011 de zendingen van het zendingsgebied Resistencia toe.

De Quetzaltenangotempel (Guatemala), op 11 december 2011 ingewijd door president Dieter F. Uchtdorf, is de 136ste tempel van de kerk.

Inwijding Quetzaltenangotempel (Guatemala)

De Quetzaltenangotempel (Guatemala) is op zondag 11 december 2011 in drie diensten door president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ingewijd. De inwijdingsdiensten werden via de satelliet uitgezonden naar de verschillende samenkomsten in het tempeldistrict.

‘Wat is dit een prachtige tempel’, sprak president Uchtdorf tijdens de culturele viering op zaterdag. Op deze viering dansten en zongen jongeren uit wijken en gemeenten in het gebied. Bovendien presenteerden zij een visueel overzicht van de plaatselijke geschiedenis en cultuur. ‘Hij schittert als een juweel, en het is een juweel voor dit gebied in dit land.’

De Quetzaltenangotempel is de 136ste tempel van de kerk en de vijfde in Midden-Amerika. Deze tempel bedient ongeveer 60 duizend heiligen der laatste dagen.

Kerk steekt eerste spade voor zevende tempel in Brazilië

Op 15 november 2011 presideerde ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen de eerstespadesteking voor de Fortalezatempel (Brazilië), de zevende tempel van de kerk in Brazilië.

‘Deze tempel zal een bron van hoop, licht en geloof in God zijn voor allen die komen en hier in dit veld lopen’, sprak ouderling Bednar. ‘Deze stad zal beter en anders worden door de tempel die hier zal worden gebouwd.’

De tempel zal worden gebouwd op de Avenida Santos Dumont in Fortaleza (Ceará, Brazilië). President Thomas S. Monson heeft de bouw van de Fortalezatempel in de oktoberconferentie van 2009 aangekondigd. ■

Concert in Puerto Rico trekt veel publiek

Op 18 december 2011 namen leden uit de vijf ringen op Puerto Rico deel aan een kerstconcert dat plaatsvond in de Paseo de las Artes in de stad Caguas. Er deden 85 leden van de kerk mee aan de uitvoering en het concert werd bezocht door ruim 2500 toeschouwers.

Derde jovo-centrum in Afrika geopend

Op 4 november 2011 hebben de jongvolwassenen in de ring Soweto-Zuid (Zuid-Afrika) hun eerste activiteit gehouden in een nieuw gebouw dat uitsluitend zal worden gebruikt als jovo-centrum.

In Europa bestaan er 140 van die centra, in de Verenigde Staten een handjevol. Het centrum in Soweto is het derde in Afrika; de andere twee bevinden zich in de Democratische Republiek Congo en in Zimbabwe.

Unieke benadering leidt tot vragen

Er lag een rol papier ten grondslag aan de zendingsactiviteit ‘Vragen aan God’ die op 9 oktober 2011 in Nizjni Novgorod (Rusland) is gehouden.

In een paar uur bleven er ruim 150 mensen staan bij de twee tafels die aan een drukke straat waren neergezet om een viltstift ter hand te nemen en hun vragen op te schrijven. Er werden in totaal 84 vragen op de rol papier geschreven. Veel mensen gaven aan dat ze antwoord op hun vraag wilden van de zendingen achter de tafel.

Bezoek news.lds.org om dit en andere verhalen te lezen. ■

Een noodzakelijk kompas

De *Liahona* is een baken in mijn leven. Dankzij het tijdschrift zal ik nooit verloren gaan. Ik geloof dat ieder die het kerkelijke tijdschrift leest precies kan vinden wat hij of zij nodig heeft. Ik ben jeugdwerk-presidente en ik zie dat de kinderen graag naar verhalen over kinderen zoals zij luisteren. De *Liahona* is een heel noodzakelijk kompas in ons leven; we kunnen er de valkuilen van Satan mee ontwijken.

Yanina Ivanivna Davidenko, Oekraïne

Ervaringen bieden troost

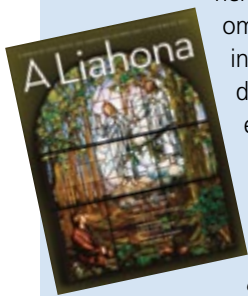
Ik put zoveel kracht uit de boodschappen en artikelen in de *Liahona*. Het leven kan heftig zijn en daarom maak ik dagelijks tijd vrij om een artikel in het tijdschrift te lezen over de ervaringen van andere leden. Uit die artikelen put ik altijd geestelijke troost en een

hernieuwd verlangen om met mijn gezin in de tegenwoordigheid van God en Jezus Christus terug te keren.

João Carlos (Brazilië)

Stuur reacties en suggesties naar

liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden. ■

In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken. Enkele voorbeelden:

‘De zegeningen van het seminarie’, p. 20: Neem het artikel vooraf door en bepaal hoe u de boodschap op uw gezin kunt toepassen. Als u tieners hebt die naar het seminarie gaan, vraagt u hun eerst waarom het seminarie zo belangrijk voor hen is. Lees daarna de paragraaf ‘belofde zegeningen ontvangen’ voor. Moedig jonge kinderen aan zich voor te bereiden op deelname aan het seminarie later in hun leven. Als u geen kinderen in seminarieleeftijd hebt, kunt u het artikel lezen en daarna het belang van het seminarie voor jongeren bespreken.

‘Iedereen kent Bleck’, p. 42: Overweeg ‘Strijd voor het recht’ (*lofzang* 161) als openingslied te zingen. Lees het verhaal van Bleck voor of vat het samen. Vraag de gezinsleden of zij ervaring hebben met kiezen tussen twee mogelijkheden en welke gevolgen hun keuze tot gevolg had. Besluit met het citaat president Thomas S. Monson. ■

Eenvoudig, rustig en onvergetelijk

Het was een onvergetelijke gezinsavond met onze twee dochtertjes, Angélique, zes jaar, en Béthanie, vier jaar. Mijn man en ik waren beiden in een stoel geploft, vermoeid en onzeker hoe we moesten beginnen. Daarom namen onze dochtertjes het initiatief door aan het gezinsavondrad te draaien en ons elk een taak toe te wijzen. Mijn man zou dirigeren, Béthanie zou de muziek uitkiezen, ik de activiteiten, en Angélique zou de les geven.

Béthanie koos ‘Ik kijk graag naar de tempel’ (*Kinderliedjes*, p. 99), dat we samen zongen. Papa sprak het openingsgebed uit. Daarna pakte Angélique de laatste *Liahona*, waaruit zij een artikel voor kinderen koos. Ze leert lezen op school en ze las het artikel aan ons voor. Er heerste rust in ons huis. De Geest getuigde dat wat zij voorlas waar was.

We deden samen wat spelletjes en ik sprak het slotgebed uit. In mijn gebed kon ik niets anders dan onze hemelse Vader danken voor zijn Geest en liefde, en ook dat Hij ons had gezegend met deze lieve meisjes. Mijn man en ik weten dat het onze taak is om voor ze te zorgen en ze het evangelie te leren. De gezinsavond maakt deel uit van die heilige taak. ■

Sylvie Poussin (Réunion)

**Bisschop
Richard C. Edgley**

Eerste raadgever in de
Presiderende Bisschop

HOOP OP DE VERZOENING

Ik heb met mensen gesproken die alle hoop kwijt waren. Zij waren van mening dat bekering niet meer mogelijk was en vergeving buiten hun bereik. Die mensen begrijpen niet de reinigende kracht van de verzoening. Of als ze dat wel doen, hebben zij Jezus Christus' lijden in Getsemane en aan het kruis geen betekenis in hun leven gegeven. Eenieder van ons die de hoop op een gereinigd leven opgeeft, ontkent de omvang, kracht en reikwijdte van zijn lijden ten behoeve van ons.

Een paar jaar geleden was mijn taak om tijdens een ringconferentie met een 21-jarige jongeman te spreken om te kijken of hij waardig was om op zending te gaan. Nu is het zo dat algemene autoriteiten doorgaans geen gesprek met potentiële zendelingen hebben. Dat was dus ongebruikelijk. Toen ik las welke redenen aan dit gesprek ten grondslag lagen, huilde mijn hart. Deze jongen had ernstige zonden begaan. Ik vroeg mij af waarom mij gevraagd was met iemand met een dergelijk verleden te spreken, de kans dat ik hem als zending kon voordragen was gering.

Na de zaterdagavondbijeenkomst van de conferentie ging ik voor het gesprek naar de kamer van de ringpresident. Terwijl ik daar wachtte, kwam er een knappe, stralende jongeman binnen. Het was duidelijk dat hij met mij wilde praten, maar aangezien ik een afspraak had met een verknipte jongeman, wist ik niet goed wat ik tegen hem moest zeggen. Toen stelde hij zich voor. Hij was de jongeman met wie ik een gesprek moest hebben.

In de beslotenheid van de kamer stelde ik

*Hoop moet
niet slechts
gebaseerd zijn
op kennis en
een getuige-
nis, maar ook
op wat de ver-
zoening voor
ons persoonlijk
betekent.*

hem slechts één vraag: 'Waarom heb ik een gesprek met je?'

Hij verhaalde me zijn verleden. Toen hij daarmee klaar was, begon hij uit leggen welke stappen hij had genomen en hoezeer hij had geleden. Hij sprak over de verzoening — de oneindige kracht van de verzoening. Hij gaf zijn getuigenis en zei hoeveel hij van de Heiland hield. En toen zei hij: 'Ik geloof dat het lijden van de Heiland in Getsemane en zijn offer aan het kruis groot genoeg waren om zelfs zo iemand als ik te redden.'

Geroerd door zijn nederigheid en door de Geest, zei ik: 'Ik zal je voordragen als vertegenwoordiger van Jezus Christus.' En vervolgens zei ik: 'Ik wil slechts één ding van je vragen. Ik wil dat je de beste zending van de hele kerk wordt. Meer niet.'

Drie of vier maanden later hadden mijn vrouw en ik een spreekbeurt aan een opleidingscentrum voor zendelingen. Na afloop van de devotionaal sprak ik nog wat na met een paar zendelingen toen ik iemand zag die mij bekend voorkwam.

Hij vroeg: 'Kent u mij nog?'

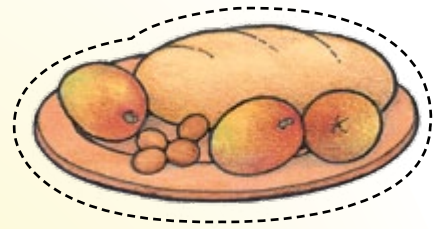
Enigszins van mijn stuk zei ik: 'Het spijt me. Ik zou niet weten waar ik je van zou moeten kennen.'

Toen zei hij: 'Dan zal ik het u vertellen. Ik ben de beste zending van het opleidingscentrum voor zendelingen.' En ik geloofde hem.

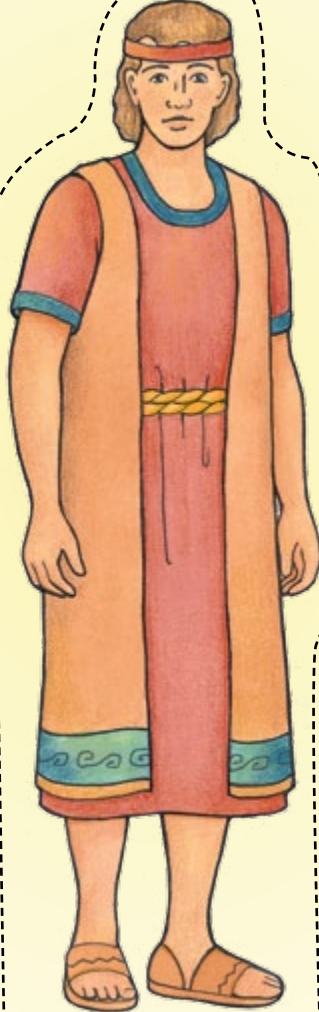
De hoop van deze jongeman was niet louter gebaseerd op kennis en een getuigenis van de verzoening, maar ook op wat die voor hem persoonlijk betekende. Hij begreep dat die voor hem persoonlijk gold! Hij kende de kracht van de verzoening en de hoop die wordt verschaft als alles verloren en hopeloos lijkt. ■

Uit een toespraak, op 4 november 2008 gehouden aan de Brigham Young University. Ga voor de volledige Engelstalige tekst naar speeches.byu.edu.

Dit jaar zullen er in veel nummers van de *Liahona* een paar figuren uit het Boek van Mormon staan. Om ze te verstevigen voor gebruik, knipt u ze uit en plakt u er een stuk hard karton, papieren zakjes of een stokje tegenaan. Bewaar elk stel in een envelop of zak, samen met het vierkant waarop staat waar u het Schriftverhaal kunt vinden dat bij de figuurtjes hoort.

Alma

Amulek

Zeëzrom

De zending van Alma en
Amulek in Ammonihah

Alma 8–14

'U en ik roepen misschien in een moment van zwakte uit: "Niemand begrijpt me. Niemand weet wat ik doormaak", schrijft ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen. 'Misschien een mens niet. Maar de Zoon van God begrijpt het volmaakt, want Hij heeft onze lasten gedragen en gevoeld voordat wij dat deden. En omdat

Hij de hoogste prijs heeft voldaan en die last heeft gedragen, heeft Hij een volmaakt invoelingsvermogen en kan hij zijn arm van barmhartigheid in zoveel fases van ons leven uitstrekken. Hij kan zijn hand uitstrekken, ons aanraken, te hulp snellen, bijstaan en sterken.'

Zie 'De verzoening en de reis door het sterfelijk leven', p. 12.